

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

S dopuštenjem duhovne oblasti nadbiskupije zagrebačke

Uredjuje

JOSIP CELINSČAK

Svećenik D. L.

u Travniku.

— GODINA IX. —

ZAGREB.

Tisk i naklada Antuna Scholza.

1900.

Pobožnost k Presv. Sreti Isusovu dandanas je značajni biljeg Crkve, korablja spasa njezina, zalog budućega slavlja, poštoga svoj nadi našoj u bolju budućnost.

(LEON XIII.)

Kazalo.

Strana:

Pjesme 145, 169

Članci.

Anggeo Čavar — k novoj godini	1
Godina 1900.	3
Razne pobožnosti k Presv. Srcu, — Bratovština Presv. Sreca	
6, 2, 49	
Sveta godina	28, 83, 97, 126
Poklade	35
Sv. oprosti za vrijeme jubileja	55
Revmitelji Apostolstva molitve	73, 102
Slavlje hrvatske omladine	90, 121, 172, 200, 220, 244
Spomen-knjiga hrvatske omladine	125
Po Mariji k Isusu	104, 151
Priprava za sv. pričest	134, 161, 226
Sretna budućnost našega naroda	147
Hrvatska omladina pred sv. Ocem	170
Ne boj se smrti	175
Časne Sestre sv. Križa	185
Rimsko hodoočašće	193, 217, 243, 271
Djeca u čistilištu	241
Posvetla mlađeži	247
Božić na zemlji i na nebu	265
Leon XIII. hrvatskoj omladini	269

Prijatelji Presv. Srca Isusova.

Mijo Lovinić	15, 30, 146, 250, 273
Petar Barbarić	92, 114, 135, 157

Pripovijesti.

Blagoslov lipa Srca Isusova u Velenom Lošinju	18
Sjajna procesija u noći Vel. Ćetvrtka na otoku Hvaru	65
Tko je junak	111
Obraćenje sv. Augusta	182
To je čudo	208
Preminu licem na Bužatincu	237
Jedan muženik	257

Izkriće bl. Margarete

10, 32, 62, 86, 103, 131, 151, 179, 203, 231, 248, 275

Vjesnik.

Virje, Posveta kipa Presv. Sreća	70
Zastave Presv. Sreća	94
Slavlje hrvatske omladine	163, 284
Stanje pohođnosti k Presv. Srcu Isusovu u djakov. biskupiji	188
Bratovštine Presv. Sreća na novo podignute	189, 258
Apoštolske molitve u krčkoj biskupiji	957
Pohođnost k Presv. Srcu u banjalučkoj biskupiji	259
Školska braća	259
Trapisti	260
Lurdsko proštenište	260

Svaštice.

Napredak katoličke Crkve u 19. vijeku	45
Misionari	45
Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest	67, 88
Sv. Otar Leon XIII.	284
Na svršetku 19. vijeka	285

Dopisi.

Sunja	16
Lastovo	20
Nevesinje	43
Ivanić-grad	200
Skenderovci	209
Prapotnik	211
Varaždin	244
Plodori pohođnosti k Presv. Srcu	281

Blagodati Presv. Srca Isusova 21, 46, 142, 165, 190, 212, 261

Namjena molitava i dobrih djela.

U siječnju: napredak po kršćanstvu	23
U veljači: sloboda nastave	47
U ožujku: hodočašće u Paray-le-Monial	71
U travnju: zahvalnost prema Bogu	94
U svibnju: štovanje i ljubav spram duhovnih redova	118
U lipnju: pohođnost k Presv. Srcu Isusovu	142
U srpu: krčanska nesebičnost	167
U kolovoza: mir narodā po Crkvi	191
U rujnu: revnost kršćanska	215
U listopadu: naknada za grijehu	239
U studenom: rušenje sv. vjere	263
U prosincu: jubilej	287

S. N. V. S. B.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 1.

1. Siječanj 1900.

God. IX.

iznai svakoga mjeseca jedanput i stoji u godini 4 novčić za godinu, koj na se
u kura donosi ili poslano kalje, 36 novčić.

Angjeo Čuvar — k novoj godini!

v. Angjeo Čuvar, koji te, čitatelju dragi, vjerno pratio u staroj godini, evo te izgleda i na vratima nove godine. Ja si ga pomišljam, kako imam knjigu u ruci, a za jedno te moli. Knjiga je to — »knjiga života« i u nju ti bilježi Angjeo Čuvar svakolika dobra djela. Mnoga je tuj strana već sasvim ispisana.

Jedna je još posve čista; ništa, upravo ništa nije na njoj zabilježeno. Ta stranica ima tek natpis: 1900. Koliko još takih čistih stranica u toj knjizi ima, toga ne znaš; pa ni ja ne bih ti umio

kazati. Može biti da ih je samo malo, — tek nekoliko. A jedan drugi Angjeo — **A n g j e o s m r t i** — napisat će tad na stranici zadnjoj: Amen.

Kada ćeš jednom morati Bogu na istinu, da bi ova stranica »1900« puno, veoma puno dobrih djela tvojih ubilježila: de ispuni vruću želju Angjela Čuvara svoga, koji te nuka, da na osvitu nove godine čvrsto odlučiš ovo, što slijedi. Tijekom cijele nove godine neka ne bude

1) ni jedan dan bez molitve: jutarnje, večernje, prije i poslije jela, bez večernjeg ispita savijesti;

2) ni jedan dan bez dobre nakane, da ćeš sve za Boga činiti i trpjeti.

3) ni jedan dan bez samozataje — Majci Božoj za ljubav.

4) ni jedan dan bez kakva dobra djela bližnjemu svome.

5) ni jedan dan, kada se ne bi čuvalo grijeha, kanoti živog ognja.

O, kako se neobično raduje Angjeo Čuvar ovakvim odlukama na novu godinu ! Kako će on i rado i zlatnim slovima zabilježiti svako i najmanje dobro djelo — u knjigu života !

Godina 1900.

rije kojih 30 god. bilo je jednom dosta ljudi na okupu, — pa i ja sam među njima bio. Tada se između ostaloga pitalo: koji će zar od nas doživjeti god. 1900? Miagji se nekako usmjerili te stali — makar i s nekim otezanjem — kazivati, da će oni, ako Bog da, vidjeti godinu 1900. Stariji, kô stariji i pametniji, uzdahnuli ne mogavši si obećati tako dugoga vijeka. Neka potajna slutnja obuze ih, da je sva prilika, te će oni god. 1900. već počivati u zemljici crnoj. Govorilo se nadalje svašta: kako li će godine 1900. biti na svijetu? da li će ljudi onda sretniji biti, nego li sada što su? a napose što će od nas biti? Naravski te se tom zgodom koješta proricalo: jednima dobro, a drugima zlo.

Nu ova su proročanstva bila većim dijelom tek onako od šale. Jest, bijaše tude i ozbiljnih proroka. Netko je dosta veliku knjigu izdao, hoteći dokazati, da će konac svijeta biti po svoj prilici godine 1950. Mnogo je on u tu svrhu privatnih proročanstva skupio, iz kojih slijedi, da ima biti sudnji dan u sredini 20. vijeka. Prema tome bismo mi dosta blizu bili vremenu antikrista, i onim strašnim dogadjajima, što će se zbiti prije, nego li dogje vječni Sudac, da svakoga nagradi po djelima njegovim.

Samo se sobom kaže, da ne smijemo povjerovati ovakovim proročanstvima, što se kad i kad pronose o koncu svijeta. Pitali su jednoć preč. o. Petra Beckxa, generala Družbe Isusove, što li on drži o takovim privatnim proročanstvima? Na to će

evaj sluga Božji, što je živio do velike starosti i umro na glasu svetosti: »U sv. Pismu imaju četiri velika proroka i dvanaest manjih. Što su oni prorekli, to ja vjerujem. A mimo to ima jedno proročanstvo, što se jednakom ispunja; biva riječi sv. Pavla apo-

Rođenje Kristovo.

štola: „Onima, koji ljube Boga, sve služi na dobro“. (Rim. 8, 28.)

Ovo mi proročanstvo na um pade, kad nedavno sobom razmišljah, što li je postalo od onih, koji su onamo prije 30 godina sa mnom na okupu bili, i pitali, šta će biti od nas god. 1900? I doista onima, koji su ljubili Boga, »sve je dobro bilo«. Neki

od njih još od djetinstva svoga uvijek su siromašno živjeli; priroda ih nije obdarila baš sjajnim darovima ni tjelesnim ni duševnim. Pa uza sve to, kadno poslije opet jednom dogjoh njima u kuću, vidjeh uz oskudicu i veliku jednostavnost toliko zadovoljstva i dobre volje, te si moradoh reći: ova sreća više vrijedi, nego li sto sanduka, punih zlata i srebra. Pa kako to? Evo posve jednostavno. **Ljubav Božja** tude se nastanila, a s njome i mir Božji.

Naišao sam poslije i na druge obitelji. Za mlađih dana svojih ja sam u njih vido, kako je bogatstvo i raskoš rekao bih na sve prozore virila. A sada?

»Bogataš propa; — drač, kopriva

Zastire dvoru oholost... (Šenoa).

no u tom siromaštu nije se ništa moglo zanimjetiti od nogu mira, od one tihe sreće, kojom Bog umije usrećiti one siromake, što ga ljube. Pa tako je i dan danas, kada pišemo god 1900.

Nego već je hora, da »Glasnik« čestita dragim čitateljima svojim. Ali što da im zaželi k novoj godini 1900? Zaista ne onu sreću, koja brzo prolazi — poput piene od sapunice; već onu, koja uvijek traje, kao i Bog sam; i koja sama može utaziti glad i žegu ljudskoga srca za srećom i zadovoljstvom.

S toga ti štoče želim, da ti učiniš ono, što ti »Glasnik« svaki mjesec na srce stavi. Vjeruj mi: uradiš li tako, onda ti ne treba ništa drugo, da budeš sretan. Ta što hoće »Glasnik?« Ništa van ovo, da u kući twojoj, i u srcu tvojem pripravi stan Presvetomu Srcu. Kad si to uradio, što ti »Glasnik« preporuča, onda će za cijelo Spasitelj k tebi doći, i u tebi se nastaniti, i u tebe utemeljiti carstvo Presvetoga Srca svoga. Pa kad se to zbude, onda blago si ga tebi; onda ne treba više, da ti itko dobro štograd želi; ta ti imaš onda u sebi »izvor svega dobra.« „Ovo ljubezno Srce neizmjerno čezne

za tim, da ga ljudi poznaju i ljube; ter hoće da u njih ustanori carstvo svoje kanó **izvor svega dobra**, i da se brine za njihove potrebe. S toga i hoće, da se ljudi k njenu uteku s velikim pouzdanjem". Tako nas uči učenica Presv. Srca, bl. Margaret.

Napokon, upita li te ikogod: što će od tebe biti, kad će se pisati godina 1920., 1930., 1950.? Šta misliš, da bih ti ja na to odgovorio? Ja bih odgovorio, doklegod ti ne izbacis Srca Isusova iz kuće tvoje i iz srca svoga: dotle ćeš i ti biti jedan od najsretnijih ljudi na svijetu. I ako dogje megjutim i sudnji dan; tim bolje za te, jer: *Blago onome slugi, kojega, kad gospodar njegov dogje, nagje da tako čini. Zaista ram kažem, da će ga postaviti nad svim dobrima svojim.* (Mat. 24.)

Daj dasle, dragi štioče, da i ove godine 1900. »Glasnik« Srcu Isusovu stan priredi u kući tvojoj, u duši tvojoj, i u duši sviju, koji su u kući tvojoj. Svjetuj takogjer svakoga, kojega možeš, neka si i on pribavi »Glasnik«, te ga pomjivo čita. Nema li novaca, a ti mu daj pozajmi svoj »Glasnik«. Tako ćeš ti pomoći, da se širi carstvo Presvetoga Srca Isusova među ljudima, što Spasitelj tako silno želi. On će te za to »sjajno nagraditi«, kako je to obećao.

Razne pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu.

Bratovština Presv. Srca Isusova.

Što je ova bratovština?

Što je pojedincu odviše mučno, to biva lako, kad se sile slože. Ovo vrijedi osobito za takove vježbe, koje se odnose više na vanjsko štovanje; i koje idu poglavito za tim, da se nekim vanjskim sja-

jem Božansko Srce što više proslavi. U vježbe te ruke ide i bratovština Presv. Srca Isusova.

Bratovština (kršćanska) u opće nije ništa drugo, nego svojevoljna udružna kršćana za jedno osobito, Bogu milo djelo, na koje kršćana ne vežu ni zapovijedi Božje ni crkvene; ali je zato sredstvo, da se lakše i bolje drže zapovijedi Božje. Da bude takova udružna podjedno i prava crkvena bratovština: od potrebe je da ju crkveni glavarji, biskupi, po određenim propisima podignu, njome upravljaju i nju nadziru.

Ovo osobito, Bogu milo djelo, koga radi se članovi bratovštine Presv. Srca Isusova međusobno udružuju, jest: revno štovanje Presv. Srca Isusova. Tko je dakle raditi pravi član te bratovštine, on mora prije svega imati pravu volju, da će bogoljubno i postojano štovati Presv. Srce Isusovo u duhu i po naputku sv. Crkve.

To štovanje pako sastoji poglavito u ovim točkama.

Prva je i najvažnija, da neizmernu ljubav Pre-svetoga Srca ljubavlju uzvratimo. Ovo biva istina i tada, kad iskrena srca Gospodina uvjeravamo, da ga ljubimo, veleći n. pr. »Isuse, Bože moj! ja te ljubim nada sve.« Ali po samim riječima Kristovim onaj u istinu Boga ljubi, koji drže zapovijedi njegove. Već svaki kršćanin mora i onako da drži zapovijedi Božje; no, koji štuju Presv. Srce Isusovo, upotrebite za to posebna sredstva, i većom će pomnjom držati zapovijedi Božje baš u tu svrhu, da dokažu Presv. Srcu Isusovu, kako ga ljube i nastoje sve više i više uzvratiti mu dužnu ljubav.

Da bismo plam ove ljubavi u nas jednako njetili, često ćemo misliti na poglavita dobroćinstva Presv. Srca, kojim nam je očitovalo ljubav svoju. A takova su dobroćinstva: utjelovljenje Kri-

stovo, ustanova presv. oltarskog sakramento, gorka muka i smrt Isusova.

Druga je, i te kako izvrsna vježba u pobožnosti k Presv. Srcu, da mi pošav njegovim tragom u krjepostima ga njegovim slijedimo. Kao što je Isus tako i mi treba da revnujemo za slavu Božju i za spas dušu; po tom se moramo za Isusom povesti, i po primjeru njegovu ljubiti sve ljude, dà iste neprijatelje svoje; nazad moramo Gospodina naslijedovati u poniznosti, krotkosti, strpljivosti, odanosti u volju Božju, u točnom vršenju volje Oca nebeskoga.

Treća je vježba, da si srcu uzmem i promislimo, kako Gospodina uza svu ljubav njegovu neizmjernu spram nas, opet kud i kamo veći dio ljudi ne će da ljubi, nego za nj ne haje, njega prezire, vrijegja; a osobito u sakramenu ljubavi svoju nezahvalnost odaje preziron, nepristojnošću, svetogrgjem i hladnoćom svojom. Ova pomisao mora da gane srce naše i nas da potakne, te mi Isusu po mogućnosti zadovoljimo životom vjerom, dubokim počitanjem, gorućom ljubavi, smjernom hvalom. — a tada sve: čestim i dostojnim primanjem sv. pričesti.

Četvrta je napokon vježba u pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu, da mu se pobožno molimo: njemu se kjanajući, zahvaljujući, njega hvaleći i slaveći, pred njega iznoseći sve potrebe svoje, njemu sebe i sve svoje prikazujući, sliku njegovu bogoljubno štujuci; pa gledajući, da i druge lijepim načinom potaknemo, te i oni stuju i ljube ovo Presv. Sree.

Jest, svaki član Presv. Srca Isusova može si po miloj volji izabrati one vježbe, što mu se čine za nj najzgodnije; no nimo sve to i bratovština sama znade nekoje vježbe bogoljubnosti odabrat i članovima svojim narediti. A to su poglavito takove vježbe, kojima je sv. Stolica osobite oproste podijelila. Tko je dakle rad biti pravim članom takove bratovštine, on mora

mimo drugo imati i pravu volju držati se tih ustanova, eda se tako lakše postigne cilj bratovštine. Obično su ustanovima slijedeće vježbe propisane, pa i na prijamnici otisnute.

a) Svaki dan treba da članovi izmole na čast Presv. Srca Isusova: Oče naš, Zdravu Mariju, Vjerovanje s uzdahom. Slatko Srce mog Isusa, daj, da te ljubim sve to više!

b) Svakoga prvoga petka ili prve nedjelje u mjesecu, ako je moguće, prisustvovat će članovi javnoj pobožnosti k Presv. Srcu, koja će se u crkvi držati; pa će se tada isповјediti i pričestiti.

c) Svake godine osobitom će bogoljubnošću proslaviti svetkovinu Presv. Srca Isusova (u petak iza osmine Tijelovske). Na taj će se dan isповјediti, pri-

čestiti i svečanom otrošnjom nadoknadići Presvetomu Srcu uvrede nanesene.

d) Obavlja li se javno Lipanjska pobožnost na čast Presv. Srca, oni će joj po mogućnosti prisustvovati.

e) Članovi će se više puta jedan za drugoga moliti Presv. Srcu; pa i pokojnih članova oni će se rado spominjati u molitvama svojim.

Kako ni jednu od ovih vježba ne nareguje ni koja zapovijed Božja ili crkvena: to ni jedna od gornjih vježba ne veže ni pod ikoji grijeh. Samo tko je rad dobiti oproste, mora izmoliti ono, što se kaže gore pod a).

— * * * * —

I s k r i c e,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Razdijeljene za svaki dan u godini.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

S i j e č a n j i

1. Vaše putovanje nije svršeno. Treba još pretrpjeti bure i izbjegići grebene; svaki dan ima svojih Isus ce vam biti vogja; predajte se posve vodstvu njegovu.

2. Potpunim se pouzdanjem bacite u naručaj Isusov; tā ljubav ga njegova prisilla, da na križu rašri ruke, kako bi opet primio sinove svoje, koji se k njemu vraćaju.

3. Ljubav vlada u mukama, pobegnuje u poniznosti, veseli se u ujedinjenju.

4. Unijmite u Srce Isusovo, te se zatvorite u ovaj

zatvor ljubavi, da imadnete dio u gorčinama, kojih bilo prepuno ono sveto Srce.

5. Srce je Isusovo škola, gdje se uči znanje Svetaca, znanje čiste ljubavi, a zaboravlja se na sve znanje svjetsko.

6. Unigjite u Srce Isusa Krista kao putnik što unilazi u lagju. Ljubav je vodič, koji će vas sretno voditi po ovom uzburkanom moru, kojim treba da plovimo prije no čemo doprijeti u luku.

7. Bure, koje se strašite, dolaze tek od samoljublja i od taštine. Vogja Isus branit će vas, budete li mu vjerni; on će učiniti, da plovite tiko i mirno.

8. Unigjite u Srce Isusa Krista, kao prijatelj pozvan na gozbu od svoga prijatelja. Tamo ćete naći pripravljene za vas naslade, koje će natkriliti sve želje i spoznanje vače; vi ćete biti opojeni divnim vinom ljubavi njegove, vinom koje zaslagajuje gorosti života, te čini da se preziru sve naslade zemaljske.

9. Počivajte u naručju Isusovu i na Srcu njegovom poput djeteta u naručju majke, koje ondje nalazi utjehu i sigurnost svoju.

10. Predajte se Srcu Isusovu ne gledajući toliko na uznemirenost, i ne plašeći se budućnosti. On će se skrbiti za vas; a to je dosta. Vama neka je dosta, da ga sad ljubite pouzdano, sigurni da vas on ne će zapustiti.

11. Prikažite se Srcu Isusovu kao žrtva, koja je prišla u hram, da bude žrtvovana, i koja je već predana žrcu. Ovaj Božanski svećenik daje, da smaknuta duhovno umre u njoj život životinjski; a zatim ju uništiv u ognju ljubavi, daje joj život novi i božanski.

12. Hoćete li znati, iko će najviše prodrijeti u sveto boravište Sroa Isusova? — Najponizniji i najprezeniji. Najviše će imati ona duša, koja se svega

liši; najmilija bit će ona, koja bude najmilosrdnija; najučenija ona, koja bude najšutljivija; najposlušnija napokon imat će najviše povjerenje i najvišu vlast.

13. Želite li okusiti slast ljubeznog razgovora s Isusom Kristom u presv. oltarskom sakramenu: a vi protjerajte iz srca sve obzire samoljublja i strah od ljudi.

14. Ne ćete se moći združiti sa žrtvom Isusa Krista u presv. sakramentu, ako se ne odreknete svega, što vam se od naravi mili.

15. Ljubav k Isusu sve će nadoknaditi; ljubav će vam nadahnuti ono, što treba da činite po nakanama Ljubimca svoga.

16. Treba da si očistite srce od ljubavi k samim sebi i od svega, što nije Božje: ako ste radi da vam srce bude pripravno za milosti, što mu ih Bog namijenio.

17. Tek ponizno srce sposobno je, da unigje u sveto Srce Isusa Krista, da s njime razgovara, da ga ga ljubi, i da bude ljubljeno.

18. Mislite na ove riječi: Danas ako čujete glas njegov, nemojte da vam otvrđne srce vaše.

19. Budete li vjerno ispunili volju Božju sada, dok vrijeme teče, ispuniti će se vaša za svu vječnost.

20. Pazite na nutarnji mir, otkloneci svaku bezkorisnu misao, svaki obzir samoljublja, da se pripravite i uzmognete čuti glas Božjeg.

21. Šuti o svemu, što bi ti moglo služiti na hvalu ili ispriku, a drugima na ukor ili optužbu.

22. Šuti u onim malenim prilikama na neustrpljivost, u koje te neobuzdana narav dovodi, da oda veselje u radosnim stvarima, a nezadovoljnost u žalosti.

23. Božansko Srce bit će vam upravitelj i sve vaše. Zato — sve od Boga i sve za Boga; tek jedino srce, jedinu samu ljubav za Boga.

24. Treba se sasvim prepustiti ljubavi, neka ona

radi za nas ; zadovoljni da u svem uz nju prionemo, i da se duboko ponizimo.

25. Kada počiniš kakvu pogrješku, a ti se najprije ponizi ; onda pogji pa uzmi od Srca Isusova krjepost protivnu nagnuću svojemu, te ju prikaži za pokoru vječnome Ocu.

26. Kad imadneš trpjeti štogod, a ti se veseli, što se tako možeš združiti s Isusom, koji takogjer trpi s uvrijeda i nepravda, što mu se nanose u presv. oltarskom sakramenu.

27. Ne budi nikad hladan spram bližnjega ; tad ni Srce Isusovo ne će biti tako spram tebe.

28. Kad se čutiš u molitvi nesposobnim i zamsiliti koju dobru zamisao : prikaži tad vječnome Ocu, sve što čini Srce Isusovo u presv. oltarskom sakramenu. Ono će nadomjestiti sve, što bi ti htio i morao.

29. Ohlost je najveći grijeh pred pravednim Bogom.

30. Gledaj da te ljubi i voli Srce Isusovo. Ako te ono ljubi, dosta je ; ono će ti sve nadomjestiti.

31. Ljubav Presv. Srca nagoni me, da sve podnosim, a nikad da ne reknem : dosta je.

Prijatelji Presv. Srca Isusova.

Mijo Lovinić D. J.

(1682—1730.)

Priprava za rad apoštolski.

oput biskupa fra Augustina Miletića bio je i Mijo Lovinić ne samo redovnik, nego i Bošnjak rodom. Jedan i drugi slavan pred Bogom s velikih djela i žrtava za Boga, za spas neumrlih duša ; jedan i drugi veliki sluga Božji, prijatelj Presv. Srca Isusova. Ma da i ni-

hovnome, te nijesu znojem svojim natapali isti dio vinograda Gospodinova: opet su obojica jedino za tim išli, da privedu duše k Bogu, k Srcu Isusovu; da ga što više štuju i ljube, i tako se spase. Tomu užvišenom cilju posvetiliše obojica sve svoje sile, savkoliki život svoj; i tako zasvjedočiše ljubav svoju k vrhovnome pastiru duša, koji je život svoj položio za ovce svoje.

Mijo Lovinić rodio se god. 1682. u Sutjeskoj, u Bosni. Nije mu bilo sugjeno, da na rogjenoj si grudi sije sjeme riječi Božje, i tude za narod svoj da radi; jer je u ono jadno doba tužna Bosna bila pod turskom vlasti. Za to mu je promisao Božji označio drugi kraj, gdje takogjer življaše narod hrvatski. Bila to južna Ugarska, kamo se bijahu od zuluma turorskoga zaklonila braća naša: Bunjevci. Ne bićemo znali kazati, kako je amo Lovinić dospio. Sva je prilika, te mu se roditelji ovamo iseliše za principa Eugenija, koji je god. 1697. čak do Sarajeva s vojskom prodro, i do 30.000 kršćana iz Bosne sa sobom poveo.

Svršivši nauke gimnazijiske i mudroslovne, steče si akademijski stepen »učitelja«, a po tom ode u Isusovce godine 1707. Izu dovršene kušnje, što je u svakome redu propisana, nastavi on prekinute nauke, te s najboljim uspjehom svrši nauke bogoslovne. Kako je bio darovit, a uza to jednako marljiv, nastojao on da si pribavi znanje više jezika živućih, da bi što više mogao koristiti bližnjemu svojemu. Tako n. pr. izrijekom spominju, da je mimo svoga maternjega, hrvatskoga jezika lijepo umio njemački, česki, vlaški . . .

Nego znao je dobro naš Lovinić, da se prije svega hoće krjeposti i svetosti, ako je tko rad istaknuti se u službi Božjoj. Znao je on dobro, da bi mu od slabe koristi bili krasni njegovi prirodni darovi

vma i tijela; kad ne bi svetim životom uvijek bio sjedinjen s Bogom, koji jedini može čovjeka — grješnika obratiti na pravi put, što u nebo vodi. Zato on pregeu iz svih sila, da si očisti srce od neurednih sklonosti; da istrijebi iz njega sve, što je mrsko presvetim očima Božjim; da si pribavi mužu apoštolskome cne krjepesti, koje će ga učiniti sličnim Srcu Isusovu.

Mi od srca rado slušamo, kad nam pričaju o junackim djelima, o borbama, o pobojdima naših narođnih junaka. A zašto? Zato, jer njihovo junaštvo naša je dika, njihova pobjeda naš je ponos, njihovi neprijatelji i naši su dušmani.

Da vidimo, kakav ti je bio junak Lovinić, s kojim se neprijateljima borio, kojim li oružjem branio! Imajući pred očima Bogu mili život njegov, mi ćemo se u nj ugledati, za njim se povesti, s njime se boriti, a s njime i pobediti.

Lovinić otpoče svoj Bogu i spasu bližnjega posvećeni život apoštolski time, što je voljom starješina svojih posvetio sile svoje uzvišenome doista cilju: u z g o j u m l a d e ž i. Starješine ga njegove namještisće za učitelja u gimnaziji, što je u ono doba imali Isusovci u Temišvaru. Četiri godine službovao on u školi na veliku duhovnu korist učenika svojih. Potom je Bunjevcima kroz dvije godine tumačio kršćanski nauk, a najposlijе bijaše im propovjednikom za punih 10 godina. No sve ovo nije moglo da ugasi žegju, od koje gorjelo srce Lovinićeve za spasom dušā.

Svečanost Presv. Sreća Isusova u Sunji.

Sunja 5 studenoga 1899.

Velika se svečanost slavila danas u Sunji, kake ne pamte ovdje ni najstariji ljudi. Srce Isusovo je gorjelo iz ljubavi spram nas; ono je sama vječna ljubav. Samo ljubav neizmjerna mogla je Srce Isusovo potaknuti, te postane za nas čovjekom, da umre za nas na križu, da se dao za nas i trnovom krunom kruniti. To je neiscrpiva riznica, neiscrpivo vrelo ljubavi spram nas ljudi; a još je uvijek Srce Isusovo puno ljubavi spram nas, jer drugačije ne bi boravilo među nama, kad nas ne bi ljubilo u presvetom oltarnom otajstvu; drugačije ne bi nas tako često zvalo k sebi, kad nas ne bi ljubilo. Mi ljudi što smo dužni za to Božanskom Srcu? Ništa drugo, nego mu ljubav vratiti.

Župna je općina Sunjska, pokazala donekle činom, kako tu ljubav vraća toj neizmernoj ljubavi. Danas se ovdje svečano uvela bratovština Presv. Srca Isusova. Ej kad bi se u nju ugledale doskora i druge naše župne općine! Kako ovaj narod vraća ljubav Božanskomu Srcu Isusovu, pokazao je već uoči tog svečanog dana. Čitavi dan juri narod u crkvu, da se pokloni neizmernom vrelu ljubavi, Božanskom Spasitelju; neustrpljivo čeka, da što prije započne svečana večernjica. Držao ju preč. g. kanonik Kos, a ujedno i propovijedao. Na riječ prečasnoga gospodina gane se osobito narod na ljubav spram Božanskoga Srca Isusova, i cesta u crkvi isповједajući se sve do u kasnu noć. Ranim jutrom navijesti gruvanje iz mužara, da se nastavlja ta rijetka svečanost, kao što je i dan prije bilo navijestila početak. Župliani, osobito krajšnici, hrle iz daljine 2 i 3 sata; pa stoje pred crkvom već prije 5 sati, samo da iskale svoje srce,

svoje jade, svoje poteškoće i nevolje onome koje ih jedini može utješiti i njima pomoći. Bilo je 10 sati. Naroda se sakupilo silu: preko 3000, u crkvi i izvan crkve, društva i sva gospoda sve se natjecalo, da pokažu, kako valja ljubiti i štovati tu riznicu neiscrivenog blaga i bogatstva; **Presveto Srce Isusovo**. Poslije 10 sati krene prečasni g. sa svećenstvom u crkvu da tijajuća srca narodnja još više rasplamti prema toj neimjernoj ljubavi. Pred crkvom čeka ga od srca mu odani narod i pozdravlja ga. Došav u crkvu uspne se na propovjedaonici; kasnije blagoslovni sliku **Presv. Srca**, koju će ženska mladež nositi u špaliru u procesiji. Iza toga započne sv. misa i »Te Deum«.

Cjela se svečanost završi svečanom večernjom. I opet je govorio preč. kanonik, kako nas i sada još uvijek **Presveto Srce ljubi**, jer se nalazi u našoj sredini, u presvetom oltarskom sakramantu. Narod skoro da ne proplače, što se već svršava ta rijetka Bogu mila, a ljudima spasonosna svečanost. Najganutljiviji prizor bio je, kad se je po crkvi razlijegao glas, po kom s' mogao raspoznati, da se narod a osobito priprosta seljačka mladež srcem, dušom i tijelom posve predaje Božanskom Srcu Isusovu; bila to posveta.

Vrlo je lijepo bilo vidjeti, i čuti mladež, kako pjeva Božansko Srcu Isusovu vrlnu milu pjesmu; »Pjevajmo, braćo kršćani!« Šteta, što i narod ne pjeva. Narod je ovaj doistin činom pokazao, da ljubi **Srce Isusovo**; samo neka ta ljubav ne ugasne, već neka gori sve više i više!

Na koncu neka je hvala vel. g. župniku Sunjskom, čija je jedina zasluga od ljudi, da se podigla bratovština **Presv. Srca Isusova**; a s njome, ako Bog dà vrlo se mnogo dobra učinilo župi. Onda ide zaslужena hvala i preč. g. Kosa kanonika, koji se potrudio ovamo. A slava i čast neka buđe na sve vijeke Božanskome Srcu Isusovu! A. J.

Blagoslov kipa Sreća Isusova u Velenju Lošinju.

Dragi Glasničel! Kako si ti zanosnim riječima raznesao po cijelom Hrvatskom svijetu vijest o svečanoj prvoj pričesti* mlađih u nadvojvotkinja Eleonore i Renate, kćeri nadvojvode Karla Stjepana, i posveće cijele te obitelji Presvetomu Srcu: tako ti opet povjeravam ugodnu ulogu, da raznosiš svim štovateljima Božanskoga Srca ubavu svečanost podignuća i blagoslova kipa Sreća Isusova, obdržavanu u župnoj crkvi u Velenju Lošinju 3. studenoga pr. g.

Pred godinu dana, prigodom svetih poslanstva, probudili su revni oci Isusovci u ovom puku pobožnost napram Presv. Srcu; no ta pobožnost tinjala je samo u srcima vjernika; niti je imala izvanjskog ogledala, što bi živo pobugljalo i spominjalo obećanja učinjena Presvetomu Srcu, kad se evo sama visoka porodica nadvojvode Karla Stjepanaiza svete pričesti javno i svečano u župnoj crkvi posvećuje Presv. Srcu. Prejasni Nadvojvoda odazivajući se glasu svoga srca, i razumjevši želju i potrebu ovog puka, njemu toli omiljela, obeća da će on nabaviti i podignuti u župnoj crkvi kip Presv. Srca. Eto kip dogje, opredijeljen mu je i oltar. Njegova Visost hoće da se izoži i blagoslovi baš prvi petak mjeseca studenoga, na dan toli mio Božanskome Srcu.

Preč. gospodin župnik navijesti puku iz pro-povijedi na dan Svih Svetih tu preradosnu zgodu. Svi se je to preugodno dojmiло, i željno se očekivao dojduti petak.

Petak osvanu narešen svim sjajem i čarom blagog

* „Sr. Glasnik“ god. 1890. br. 7.

našeg podneblja: veselo slavljenje zvonova navijesti da je prisjelo utanačeno doba za svečanost. Sve zdravo i pobožno dohrli u veličanstveni hram Božji. Sa svom svojom pratnjom nagje se i prejasni Gospodin sa cijelom porodicom pred oltarom, zovimo, ga Srca Isusova. Ali ljubičasta koprena skriva znatželjnom oku cijeli oltar. Svećenici dolaze; orgulje šire crkvom zvukove nebeske harmonije, tajanstvena tišina vlada megju pobežnim narodom. Čim su se svećenici poredali oko oltara, debeli pram miomirisnog tamjana izvinu se iz kationika; koprena se rastvoriti; i tno vam Božanskog Spasitelja, kano da onaj čas na oltar iz nebesa doletio! Svak mu se duboko nakloni, i u nj upro ljubopitne oči. Koli ti je krasan i mio! U naravskoj veličini prignut je malko prema ljudima. U jednoj ruci drži ranjeno Srce, a drugom kano da poziva oko stojeće na ljubav, na harnost, na poudanje. Lice mu je u čistom tradicionalnom obliku izrazito i puno Božanske miline. Oltar je obložen uresom i cvijećem megju kolucima tamjana; mašta i srce te prenaša na vrhunaračna vigjenja bl. Margarete. Božanski Spasitelj kano da je upro blagi pogled na predostojnog štovatelja, prejasnog nadvojvodu, na premilostivu njegovu gospogiju, i na njegovu djećicu, koja sklopljenih ruku, rosnih očiju u sniježnoj odjeći klečaše i plivaše u milini nevinih čistih nedohitnih čustva njihova djetinskog srca.

Blagoslov bi obavljen svečano propisanim obredom. Zatim je slijedila misa; i tim je bila dovršena jednostavna doista, no ganutljiva svečanost, koja je utisnula u svakom plemenitom srcu dugotrajnu uspomenu, i pobudila u pameti uzvisite ideale budućeg boljeg života, kojemu je najstalniji zalog odanost i pobožnost -- k Presvetom Srcu!

Bog blagoslovio plemenitog darovatelja, koji je ovako lijepo proslavio Božan. Srce. Živio on uvijek u srcu Lošinjskoga puka!

Predaja o Gospi od Barija ili od Polja.

(Dopis.)

Dragi štioče! Ima ti na dalmatinškom ostrvu Lastovu slika Marijina, koja se zove Gospa od Barija ili od Polja. O toj se slici čuva jedna predaja.

Na Lastovu se nalazi polje, koje ovdješnji stanovnici nazivaju Barije. Ono je rodno, a okruženo mnogim gorama. Zasagjeno je lozom; maslina pako ima posve malo. Ovo se polje spušta do male morske uvale zvane: Dance od Barija.

Po okolnim gorama toga polja čuvaše stado jedno djevojče, koje bijaše nijemo. Nekog danu dogje po običaju pasti janjce, da pasu po obližnjim gorama; a sama sjede kraj morske obale. Stoeći ona tako opazi, kako je neka gospoja nevigjeno na morskú obalu stupila, i k njoj svoje korake upravila. Kad joj se približi, reče joj: »Hajde k župniku, i reci mu, neka dogje po mene križem.« Na što joj djevojče, koje bijaše nijemo, te komu se sada razdriješiše usta, odgovori: »Ali će mi janjci saći u polje, te će učiniti mnogo štete.« Na to će joj gospoja: »Ne će, dragi dijete! ja ču ti na njih paziti.« Mala bez prigovora otigje, i posluša.

Došavši djevojče k župniku ispričavajući mu sve, što se bijaše dogodilo; pa i nalog one gospoje. A župnik znajući, da je ona bila nijema, a uz to počeše sama zvana zvoniti; povjerova, te s mogim narodom koji se bijaše čuvši zvana zvoniti skupio i s križem pogje po gospoju. Došavši na označeno mjesto od djevojčeta, koje takogjer igjaše s njima, na svoje čudo opaziše da nema gospoje, već samo njezinu sliku, i janjce oko nje gdje pasu. Oni najvećim počitanjem uzeše sliku, te je raznim molitvama i pjesmama doniješe u glavnu (stônu) crkvu. U crkvi su je namještali na raznim mjestima, ali bi je uvijek nalazili na

vratima crkve, dok se napokon sama na molbe župnika i naroda ne namjesti na sadašnjem mjestu, gdje joj i žrtvenik sagradiše, koji i sad postoji i na kome je ta slika. Slika je visoka oko jednog metra, a široka oko 60 cm. S jedne strane je Isus propet na križu, a s druge Marija držeći u rukama Isusa. Isus propet na križu cio je naslikan crnom bojom, kao što vrat i glava Marijina; obloženo je srebrom, koje se je kašnje stavilo. Ta je slika obdarena mnogim dragocijenostima, kao: zlatom, srebrom, koraljem itd. Ovo joj je poklonio pobožni narod za mnoge milosti, koje su po njoj ili od nje dobili.

Drugo ime: Gospa od Polja, kako je još neki nazivlju, dolazi otale, što se na jednoj maloj ljestvici nosi u neke ophode, a prolazi se kroz polje. Ovdješnji je narod poštuje kano pravu »majku milosrđa« i »utočišće grješnikâ«. Tako kako ne bi častili one, od koje se je rodio Spasitelj; i one, koja bi uzvišena nad sve Svetе na nebū! Dao Bog, da ovdješnji narod još je više štovao; a u nj se ugledali mnogi drugi, te i oni častili pravu majku milosrđa!

Mještanin.

Blagodati Presv. Sreca Isusova.

Zrgoč. Već dulje vremena nastala je u mojoj roditeljskoj kući među mojim roditeljima svagđa i nešloga, a to sve prouzrokovala je jedna laskava i neiskrena osoba. Ta svagđa i nešloga jest mene vrlo žalostila, a bujeći se i zlih posljedica, zavjetovali se devetnicom milosti sv. Josipu, mojemu zaštitniku i pomoćniku u svakoj tugi i nevolji i sv. Antunu; a njedno obecali objelodanići u Glasniku Presv. Sreca Isusova, vrati li se mir u kuću. I gde čuda — još nijesam devetnice ni svršala, a moji se roditelji pomuriše i sada živu u slogi i ljubavi.

O. M.

Spljet. U mjesecu svibnju o. g. moje četiri godišnje unuče bolovalo je od groznice, a pri kraju mjeseca ulhvati ga još tako žestoka trzavica, da nas je sve oko njeg stojeće preplašilo i na

plač pobudilo. Upotrebiv domaće lijekove učećem se Presv. Srcu Isusovu, i obedam izmoliti dnevnicu. Pak nuto čuda! Izjavica prestane, a iza pol sata dječak se razabere, i veselo progovori na radost sviju nas. Za to neka je nebrojeno puta hvala i slava Presv. Srcu Isusovu, koji svojih ne zapašta. I. C. trećeordnač.

Klanjec. Boreć se za svoje pravo, kojega me drugi htjeđe lišiti, utekao se — izgubiv svaku nadu u pomoć ljudi — molitvom Presv. Srcu. I ono mi pomaže. Za to kličem lurnim srecem: Vječna hvala i slava milostivome i preslatkome Srcu Isusovu. B. B.

Osim toga stigoše ove zahvalnice: *Bakarac* (Hrvatska), supruzi ozdravili, I. R. — *Breške*, oprostio se zapreka u izvršivanju redovničkih i svećeničkih dužnosti svojih, O. Fr. Z. — *Bribir* (Hrvatska), po želji premješten, M. F. — *Bugojno* (Bo-na), utjeha u teškoj žalosti, F. B. — *Buševac* (Hrvatske), sačinjavao se od sašice, St. pl. K. — *Caprag* (Hrvatska), operacija uspiela, R. U. — *Cazin* (Bosna), brat ozdravio, N. F. — *Chicago* (Amerika), ispunila mi se vruća želja, T. L. — *Čabar* (Hrvatska), rana na nozi zacijselila F. B. — *Carle*, kćerka potpuno ozdravila, E. Z. — *Djakovo* (Slavonija), izbavio se iz neprilike, K. K. — *Gorica*, desna nogu iscvršavši, blago se spasilo, J. S. — *Križevac* (Hrvatska), povraćeno zdravlje, F. G. — *Matulji*, ozdravio, A. F. — *Nova Gradiška* (Slavonija), osobita pomoć, E. P. — *Novi kod Trogira* (Dalmacija), sretan porod, J. M. — *Omišalj* (Krka), otac ozdravio, A. K. — *Osijek* (Slavonija), sestra mi ozdravila, D. P. — *Otočac* (Hrvatska), poteškoće sretno svladao, J. D. — *Otok*, dobio sredstva, da nastavim nauke, V. K. — *Petrovaradin* (Slavonija), iz neprilika izbavljen, brat ozdravio, V. J. — *Požega* (Slavonija), sretni ispit, S. H. — *Požun* (Ugarska), ispit uspjeli, zdravlje krenalo na bolje, poteškoće u vojništu svladane, J. P. R. — *Pričlaka* (Slavonija), kćeri povraćeno zdravlje, M. B. — *Riška*, na plućama ozdravio, M. S. — *Senj*, (Hrvatska) utjeha u žalosti, P. L. — *Sesak*, (Hrvatska), pomoć u velikoj nevolji, T. I. — *Spiljet* (Dalmacija), izgubila silnu glavobolju, J. P. — *Stubičke Donje* (Hrvatska), supruga ozdravila, S. P. — *Štепnik* (Hrvatska), spasio se iz pogibljii, M. D. — *Supetar* (Brač), od ljute upala očiju ozdravio, S. H. — Sr. *Ivan Žabno Žogoricu* ozdravila, S. L. — Sr. *Martin*, zadobila željenu milost, M. N. — *Taboriste* (Hrvatska), dijete ozdravilo, I. E. — *Travnik* (Bosna), ispit uspio, E. O. — *Trnovitica* (Hrvatska), spašena od smrti, A. P. — *Trsteno*, reumatične boli nestalo, S. K. — *Varaždin* (Hrvatska), boli u ušima nestalo, H. D. — *Vareš* (Bosna), nestalo ljute glavobolje i načao posla, I. K. — *Vrbanje* (Slavonija), dobio posla I. P. — *Zadar* (Dalmacija), semestralni ispit uspjeli, M. K. — *Zagreb*, u mnogim duhovnim i tjelesnim potrebama uslišana, L. B. — *Zlatar* (Hrvatska), ruka iscijseljena. I. B.

Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Napredak po kršćanstvu.

Zgodno nam dolazi ova namjena molitava baš na izmaku t. zv. „naprednoga vijeka“. Šta bi ti, dragi štioče, rekao o putniku, koji putuje na željeznicu, ali ne mari za kud ni kamo, ili se vozi smjerom protivnim svome cilju? Istina i taj čovjek ne miruje, ne ostaje uviјek na istome mjestu; već napreduje, ali u zao čas po se. Sto dalje naprijed putuje, to se više udaljuje; to više gubi vrijeme i nadu, da će sretno dosegjeti do cilja. Evo ti dakle mjerila, kojim deš mjerili pravi napredak i razlučiti ga od krivog nazovi-napretka. U koliko ti koja umjetnost, koja znanost, koji izum ili koje mn drago djelo pomaže do pravog cilja tvoga; u toliko napreduješ služeći se stvorovima Božjim kao prečigama na nebotičnim ljestvama, po kojima se ponješ do Boga, za koga si stvoren. U koliko pak djela i umjeća ljudske nam smetaju na putu k vječnome cilju, u toliko ne spadaju na pravi napredak pojedinih ljudi i cijeloga čovječanstva.

O čemu dakle visi ponajprije pravi napredak roda ljudskoga? O duhu kršćanskome, koji nas najuže spaja sa ciljem našim, i najsigurnije do njega vodi. Pa zato se baš ovoga mjeseca molimo za pravi napredak po kršćanstvu.

All zar čemo tim poricati ili osvastići golemi napredak našeg vijeka u svakojakim znanostima i korisnim umjetnostima? Nipošto. I sv. Crkva, prijateljica i zaštitnica svakog pravoga napretka, rado priznaje i goji napredak, što ga duh ljudski u zadaju vremenski djełomice barem postiže, pa i sada pospiješuje na polja vremenitog blagostanja i duševne naobrazbe. — No šta će nam napredak u ovome životu, aka nam duša propadne za sve vijeće? Šta će brođaru sve blago ukrcano, kad s njima nastrada, te potone u dubinu morskú? Šta će putnik lijepo evijeće uz put zasajeno, kad ga ovo toliko zabavlja i zanimaljuje, te on zaboraviv na svoj cilj zagie na stranpatice i leprša poput leptira od ruže do ruže? Takov putnik ne napreduje, već zaostaje i tumara naokolo bez svrhe. Nije li danas ljudsko društvo velikim dijelom, a poimence naobrazeni svijet, ovako sa pravog puta zakrenuo i grozno zalutan? »Šta koristi čovjek, ako čitac svoj zadobije, a na duši svojoj štetuje?«

Bez Boga — ništa, ni trajnog napretka u vremenitim stvarima. Kaki li je napredak u blagostanju, kad bogataš, zaboraviv na kršćansku ljubav, guli i tlaci siromuhe; a ovi ne mareći više za pošteni rad, vrebaju samo, kako da se osvete svojim silnicima? Kakov je to napredak u znanosti, kad nadri-mudraci naših vremena iznevjeriv se Bogu svome ne znaju više, što svako dijete

zna: otkud dolaze, i kamo će? Kad bi liječnici i ljekari naši svu znanost svoju uložili, da otruju što više ljudi, bismo li govorili za napredak u liječništvu? Nato, oko takova napretka nastoje danas nebrojeni učenjaci, kojima jedina težnja ide za tim, da otruju što više duša i da potkopaju čeliri velika stupa, na kojima podiva zgrada društva ljudskoga: pravu vjeru, čudorednost, pravednost i ljubav.

Radimo za napredak! Nu nemojmo tražiti sunđanih zraka, gdje nema suncu ni svjetla! Nemojmo ostavljati Boga, izvor svakog napretka i pravoga života! Ne bojmo se pali probašenih čatrnja, koje ne mogu da drže živu vodu! Ved tražimo napredak, koji nas vodi do cilja našeg, do izvora života vječnog i prave sreće vremenite. Isus veli: „Ja sam put, istina i život; Če meni slijedi, taj ne lutat će mi, nego je vojelo života u njemu“. Dakle ko slijedi Isusu, taj napreduje na putu istine i života. U koncu živi duh kršćanski, taj napreduje od kriještosti do kriještosti; taj leti bez prestanka i umera na putu nebeskom, dok ne vidi lica Božjega na svetoj gori. Čujmo jošte, kako sam Duh Sveti po proroku Ezequijelu (407, 1–14.) već 6.0 godina prije Isusa naprijed opisuje napredak ljudstva po kršćanstvu. On prispolabija plodonosno djelovanje Crkve vratku vode žive, što izvire iz svetog hrama Božjeg, regbi iz samoga Srca Isusova, Šatora Svevišnjega. I eto, voda izvirače u izobilju iz hrama na desnoj strani. Tada izgaje vodja prema istoku držeci emjerku u ruci svojoj, i izmjeri hiljadu lakata, pa me prevede kroz vodu, koja mi igraće do koljena. I opet izmjeri hiljadu lakata, pa mi je sada došla voda do bedra. I još jednom izmjeri hiljadu lakata, a sad nabujala rijeku, koju ne mogoh više pregaziti. I kad se okrenuh, eto pročvalo veoma mnogo stabala na obalije obale rijeke. I reče mi: Ova voda teće prema istoku do pjeskovitih brežuljaka, otjeće u pustu ravnnu i u (mrтvo) more, onda istječe ozdravljajuć vodu morsku (pokorničke duše). Štogod živi i plazi, kud god prolazi rijeka, ostat će u životu; a bit će veoma mnogo riba (pravednih duša), kad nadogru ove vode; izlijedit će se i živjet će sve, kad prolazi rijeka. I stajat će ribari na obali razapinjut svoje mreže, bit će mnogovrsnih i veoma mnogobrojnih riba, poput velikih morskih riba.

Ali postrance izvan rijeke i u močvarama ne će biti zdrave vode, jer će to soljanom postati. Iznad rijeke uspijevat de na obje obale svakovrsno rodno drveće; ne će mu nijedan list otpasti, a nikad mu plodova nestati ne će: svakog će mjeseca iknovi rođiti, jer mu voda teće iz svetišta; i plodovi mu služit će kao hrana, a lišće mu poput lijeka*.

Eto po sudu sv. Otaca pročvke slike pravoga razvitka i napretka usred katoličke Crkve. Molimo se, da Presv. Srec Isusovo, iz kojega izvire svaka milost, što prije pospiješi pravi napredak pri koncu ovoga vijeka!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 2.

Veljača 1900.

God. IX.

Uboji svakog mjeseca jedanput i stoji na polici 48 klici; za ovo, kojeg može u kuce donosi ili podnosi šatje, 72 klici.

Razne pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu.

Bratovština Presv. Srca Isusova.

Postanak bratovštine.

Kakogod pobožnost k Presv. Srcu Isusovu u Crkvi katoličkoj nije ništa novo, tako znamo i za bratovštine Presv. Srca, da su već odavno bile uvedene. Mi ih nalazimo najprije u Francuskoj, a podignuo ih je časni sluga Božji Ivan Eudes, († 1680) koji je utemeljio »Kongregaciju Isusovu i Marijinu«. U životopisu njenogu čitamo, da je do god. 1674. dobio od sv. Stolice već šest papinskih listova s oprostima za bratovštine pod imenom: Srca Isusova i Marijina. Od ovih je spomena vrijedno papinsko pismo 4. listopada 1674., što ga Klement X. upravio biskupske bogoslovne sjemeništu u Coutances (u Normandiji.) Tude bila godine 1652. podignuta kapela na čast

Presv. Srca Isusova, a bula papinska navodi ju kanoti prvu takovu kapelu.

Već onda bila je tude bratovština za sveudiljno štovanje Presv. Srca. God. 1688, sagrađena je ovdje — koliko je do sada poznato — prva crkva u čast Presv. Srcu. Nju svećano posveti biskup Karlo Fr. Momčine de Brienne, svetkovina se Presv. Srca kroz osam dana slavila, a i bratovština bi »kanonički« podignuta. Bogoljubni biskup dade si prvi ime upisati u imenik članova ove bratovštine.

I bl. Margareta čula za ovu radosnu vijest. U povodu toga piše ona god 1689 ili 1690, jednoj bivšoj predstojnici svojoj: »Ja Vam moram, mila majko, sacrpiti nešto novo gledi pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu. Ova se posvuda širi po knjižici »o duhovnim vježbama« r. de la Colombière. Podigla se i jedna bratovština pod imenom Presv. Srca Gospoda našega Isusa Krista. Ne znam točno, da li je to bilo u Parizu; no znam za cijelo, da će se još jedna podignuti, koja će biti svakolika posvećena štovanju njegovu. Nema sumnje, da bl. Margareta tuj misli na bratovštinu u Coutances-u. Čuvši neprijatelj po božnosti k Presv. Srcu za otu bratovštinu, podigoše on veliku graju; no ne mogoće zapriječiti, da se bratovština sve više širila.

Zatim su u Francuskoj — i to poslije objavā Presv. Srca, što ih imala bl. Margareta — slijedile bratovštine Presv. Srca i po drugim gradovima, kanoti: u Versailles-u god. 1690, u Poitiers-u god. 1693, u Bordeaux u i u Names-u god. 1696, a do god. 1700. i u drugih 20 mesta. Istodobno bježu i u Nizozemskoj podignute bratovštine: u Bruselju god. 1698. Gertu i Lüttichu god. 1699. u Morscele-u god. 1700.

Ovako se i po drugim krajevima lijepo stale postaviti bratovštine Presv. Srca; n. pr. u Beču. Tude

je u crkvi čč. Uršulinská 22. prosinca 1688 nastojanjem nadvojvodkinje Marije Elizabete, kćeri cara Leopolda I. a sestre cara Karla VI., uvedena bratovština Presv. Srca itd. Sveta je Stolica rado gledala, što se ovim bratovštinama širi pobožnost k Presv.

Prikazanje Isusovo u hramu.

Srcu, pa ih je i odobrila i oproste im podijelila. Sv. Stolica izdala je do god. 1726 ovakovih papinskih pisama (breve-â): 296, a god. 1764. već je bilo 1089 bratovština Presv. Srca, koje su papinskim breve-om dobile razne oproste.

(slijedi.)

Sveta godina 1900.

Jubilej.

Što je jubilej?

Čujmo nada sve ljupki glas našega sv. Oca, Leona XIII., kako navješta svećopći jubilej sv. godine 1900.

** Poklepm smo, podignuv oči k nebu, zavzvali od svega srca Boga, koji je bogat milosrgjem, da dobrostivo pogleda na Naše želje i poduzeće, i da jakošću svojom prosvijetli pameti ljudi, i svojom dobrotom takne im srca: slijedeći stope rimskih papa, Naših predčasnika, uz privolu Naše časne braće kardinala svete rimske Crkve, proglašujemo i navješćujemo svećopći i veliki jubilej u ovom svetom gradu, koji će se započeti prvom večernjom Božića god. 1899., a surbit se prvom večernjom Božića god. 1900., ugledom sve-možnoga Boga, blaženih apostola Petra i Pavla i Našim vlastitim po ovom pismu proglašujemo ga i hoćemo, da se drži naviještenim i proglašenim. Bilo to na slavu Božju, na spas duša i na boljak Crkvi!*

Dok traje ova godina jubilejska, podjeljujemo i dajemo milosrdno u Gospodinu potpunu oprast, otpuštenje i oproštenje njihovih grijeha svim kršćanima obojega spola, koji se pravo i skrušeno ispuvjede i pričeste, te barem jedanput na dan, kroz dvadeset neprekidnih ili prekidnih dana, bili dani prirodni ili crkveni, t. j. računajući od prve večernje jednoga dana do potpunog večernjeg mraka drugoga dana, pobožno pohode rimske bazilike blaženih apostola Petra i Pavla, svetoga Ivana Lateranskog i svete Marije Velike, ako su gragjani ili stanuju u Rimu; ili, ako dogđu izvana, iste crkve pobožno pohagaju barem kroz deset tako dana, te se Bogu pobožno mole za

uzrišnje svete Crkve, za uništenje krvovjerstva, za sljednu kršćanskih vladara i za blagostanje kršćanskoga puka.

*

Kad ima u svakoj sedmici (tjednu) jedan svećani dan nedjelja; kad svaka godina u toku svojem donosi više svetkovina: zašto da ne bude i u stoljeću jedna osobita godina, koja bi se mimo sve druge godine isticala radosnom svečanošću, godina milosrđja, sveta godina? Ovi su razlozi potakli sv. Crkvu, te ona naredila jubilej t. j. svetu godinu.

Jubilej svim je kršćanima vrijeme goruće molitve, prevelikih milosti i općega veselja; vrijeme, što ga sv. Crkva svečano provodi, a sv. Otar papa podaje u to doba vanredni potpuni oprost. Takav je jubilej eto i evo godine — 1900.

Jubilej potječe od Židova. U Levitskoj knjizi (25, 10) čitamo: *I posvetite godinu pedesetu, i proglašite slobodu u zemlji svima, koji žive u njoj; to neka tam je oprosna godina.* Ta je godina Židovima bila radosna godina. Svi se tada oprostili dugovi, što se za prijašnjih 49 godina nijesu mogli isplatiti; kojima su zemlje bile na silu prodane, oni bi ih tad natrag dobili; robovi postadoše slobodni, a zasužnjeni bi na slobodu pušteni. Sve tada počivalo, i ista zemlja; jer se na polju nije niti sjalo niti želo. Što je samo rodilo te godine, kao što i grožgje u vino-gradima nerezanim: sve to bilo općenito dobro. — Eto slabe slike one goleme sreće i velikih milosti, što ih kršćanski jubilej dušama podaje.

U katoličkoj Crkvi znači jubilej onu svetu godinu, u kojoj se kršćanima načinom osobito svećanom podijeljuje potpuni oprost (jubilarni oprost).

Ima dvovrsni jubilej. Jedan je redoviti, koji se slavi svake 25. godine, traje cijelu godinu dana

(od Božića do Božića), i poklepm se obavio u Rimu, slijedeće se godine slavi po cijeloj Crkvi na svijetu. Drugi je jubilej vanredni, te se daje s osobitih razloga; no ne onako svečano, kad i kad tek za kratko vrijeme, sad cijeloj Crkvi, sad pojedinim zemljama i gradovima.

(Slijedi.)

— 30 —

Prijatelji Presv. Sreća Isusova.

Mijo Lovinić D. J.

(1682—1734)

Lovinić — misionar.

namo na jugo-istoku od Temišvara bio jedan kraj, — po imenu: Krasova — a u tome kraju živio narod — veoma zapušten. To nije ni čudo, zašto su one krajeve tada držali Turci, te nije bilo gotovo nikoga, koji bi se za tamošnji narod brinuo, i hljeb života njemu lomio. Većim dijelom bijahu to Bunjevcî, što se tamo već otprije bijahu uselili; kasnije nadogjoše i Ramunji.

Upitaš li koga od tih ljudi: »kojega s zakona?«, s mjesta će ti odgovoriti: »ja sam kršćanin — katolik«. No ded zaišti od njega, neka se prekrsti, pa ćeš bolan vidjeti, kako ni toga — kako bi valjalo — ne umije. A da su ovi jadnici živjeli u velikom neznanju stvari i otajstva najpotrebitijih za duševni spas, samo sobom se kaže. Tek slabo što bi oni znali o Presvetom Trojstvu, o životu, muki i smrti Isusovoj, o sv. sakramentima itd. Mjesto toga bijahu puni praznovjerja, svakoj izmišljotini oni bi povjerovali, svaku

nijezgrapniju bajku držali za istinu. Budući pomiješani s raskolnicima, Vlasima: mnoge bi zabluje i od njih uzimali. U kakvim su istom opačinama sprovodili život: to je lako pojmiti! No opet se i tude s poхvalom o njima mora reći, da su djevojaštvo u velike vrijenili.

Takav dakle bijaše onamo narod, prije no što će Lovinić doći, da ga uči u svemu zakonu Božjem. Jest, znao bi kad i kad i u taj kraj zači koji svećenik; da tui služi sv. misu u kojčji kapelici ili kolibici; ali i to bijaše sve. Sva je prilika, te je ovako i Lovinić iz Temišvara onamo zašao. Videći ovaj regbi apostol, gdje je taj nesretni narod zapušten i neuk u stvarima vjerskim, i gdje je kanoti stado bez pastira: kako da nije iz dna duše bolno zavatio: *žao mi je ovoga naroda!*

Videći dakle na svoje oči skrajnu nevolju duševnu toga naroda, i da je ovdje najviše potrebit jedan stalni duhovni pastir; odluci, da pomoću Božjom mirovati ne će, dokle mu starještine njegove ne povjere ove misije. On za to moli te moli, dok napokon i ne izmoli. U drugu i sami poglavari Lovinićevi uvjerivši se, da ima u Krašovi polje veliko ali pusto, što bi se dalo uz milost Božju obratiti u plodnu njivu Kristovu: dopuste, da se naš Mijo ovdje nastani, znaјuci ga kao muža vele krjeposna i revna i mudra.

Tko sad sretniji od Lovinića? On sad postže cilj, za kojim je išao. Brzo se oprosti u Temišvaru s braćom svojom, te onda pohrli među zemliake svoje, da ih sve i sasma predobije za Isusa, Sina Boga živoga.

Iskrice,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Zu Glasnik prevod Marijan Galović.

Veljača.

1 Potpuna zaborav na samoga sebe jest jedini put, koji me može dovesti do Srca Isusova, kamo bili rad da dogjem.

2. Prisvoj sebi samomu ove riječi Kristove: ako ne budete kao djeca, ne ćete unići u kraljestvo nebesko. Nastoj te budeš malen pravoin poniznošću srca i pripravstom duha.

3. Baš zato, jer te voli Presveto Sreća, moći će ti često bud u stvorovima bud u tebi samom podati koje sredstvo, da se propneš.

4 Moli po Božanskom Srcu u Boga milost, da se naučiš u buduće živjeti, kao da si gluh slijep i nijem.

5. Budì kanot glah, te ne čuješ nukanja samoljublja; ni riječi, što vrijegjaju ljubav; i sve što bi u opće moglo okaljati čistoću srca.

6 Nastoj da budeš kanot slijep, te ne viđiš pogrešaka tugnih; da ne sudiš drugih. U svemu neka te vodi poslušnost, i to bez odgovora i primjedaba.

7. Moli po Božanskom Srcu u Boga milost, da budeš kanot: nijem, te ne govoriš o sebi, nit se ispričujući niti se hvaleći. Pomišli, da bi čineći jedno ili drugo, bio predmetom prezira od strane Anđjelâ.

8. Povedi se u svakom djelu za raspetim Isusom, koji nije nikada tražio slave svoje, nego Očevo. I tvoja slava neka je poglavito u tom, da budeš ponizen i prezren.

9. Čuvaj si mirno srce, pa dogodilo se što mu drago. Nemoj da se ikada i radi ičega uznemiriš, pa ni radi samih pogrješaka. Treba da se poniziš i popraviš, a ne da kloneš duhom i zdvojiš. Bog stoji u miru.

10. Privikni se, molim te, na točno vršenje svih dužnosti svojih; i budi u Presv. Srcu. A kad upadneš

Sv. Obitelj i sv. Ivan Krt.

u koji grijeh, a ti se zakloni u ovo Presv. Srce, da oplačeš grijeh svoj.

11. Treba da od dana do dana živeš u potpunoj samozataji takogjer glede onih stvari, što ti se daju za porabu. Odmah ih se otresi, netom u sebi očutiš želju za njima. Ne gledaj na to, što je malešna stvar,

koja ti se mili. Gjavō ne gledajni na što, van da drži čovjeku srce okovano.

12. Čjeni samo ono, što čini te budeš u očima ljudskim neznačniji i prezreniji. Tako ćeš biti Bogu miliji.

13. Potištenosti i poniženja onda najviše čutimo, kad su na oko manja i neznačnija; ali će te zato uznesti Bogu, ako ih podneseš dragovoljno, strpljivo, ravnodušno,

14. Nikad ne ćeš svladati pogrešaka svojih, ako ih neprestano i silom ne suzbijaš; nikad ne ćeš pravoga mira naći, ako ne ideš za tim, da se potpuno svladaš. A to Bog hoće.

15. Ja se ufam, da vrhovni pastir ne će dati da se izgubi njegova mila ovčica; i on ne će dopuštiti da na nas navali pakleni vuk, osim ako namjerava nagraditi nas, i sam postati nagradom pobjede naše.

16. Za Boga nemojmo se toliko baviti promatranjem mukā, ni kada ih trpimo, ni kada su prestale.

17. Ne prianjajte neuredno uz naslade duhovne, jer one ne traju dugo; već tražite Boga vjerno, znaјući, da je Bog isto tako dostoјan ljubavi naše, kad nas kara, kao i kad nas miluje.

18. Ako ti Bog udijeli koju nasladu duhovnu u bogoljubnim vježbama, znaj, da ti on to za to udijelio, da te pripravi, te ispješ koju kap njegova kaleža bud poniznosti bud trapljenja.

19. Opomeni se, da nikad ne pokudiš niti ne odsudiš koga, van samoga sebe; buduci je naš jezik stvoren, da hvali Gospoda, i da mu služi.

20. Nemoj da se žalostиш u malim mukama, kojima te Bog rado kuša; podliži svoju volju njegovoj, i pusti ga, neka radi, što hoće.

21. Bog hoće, da se potpuno odrekneš svega, što nije njegovo, i što može zadovoljiti nagonima tvojima i sputati ljubav tvoju. Koliko se napuniš ovim stvarima, toliko će ti onda uskratiti milosti svoje,

23. Treba da držiš za veliku milost, kada ti bilo izvana bilo iznutra nadogje koja prigoda, da budeš ponižen ili zapostavljen.

23. Božansko Srce udaljiti će se iz duše tvoje, nagje li ju priljubljenu ikojoj stvari osim njega.

24. Izgubit ćeš prijateljstvo Božanskoga Srca, ne budeš li bezazlen.

25. Vježbaj se pomno u samozataji duha i strasti; nastoj da budeš poniran i priprost, ako si rad da te Isus prizna za pravo dijete svoje.

26. Izagnaj sva nagnuća samoljublja, da se uz mogneš zadržati u Srcu Isusovu, te postići čistu i svetu ljubav njegovu, i unići u svekolike namjere njegove.

27. Ma kakvo bilo stanje, u koje te Bog postavi: ništa se ne plasi. Pusti ga, neka čini po svojoj volji, a ti se sjedini s njegovim svetim namjerama.

28. Prepusti se ljubavi Božjoj bez ikojega oprimanja, pa gledaj da se okoristiš prigodama samozataje i poniženja. To će te što tjesnije ujediniti s Gospodinom.

29. Htjela bi da mi obećate jednu veliku stvar. A ta je, da Gospodnu žrtvujete sve, za što znate, da mu je milo, pa makar vas to i stajalo štogod, jer bez mukâ i žrtava ne postizava se spas duše.

— 36 —

Poklade.

Davno je tomu — bit će i sedam sto godina — kada je živio jedan vitez: divan junak, visok kao div, sjajan kao sunce, hrabar kao malo lko. A što je najbolje: bio uz to bogoljuban i krnjepostan, kao sveti vitez Juraj, čije i ime nosio. Možeš si pomislišti, kako su pakleni dusi puni mržnje

ovoga junaka prijekim okom gledali; tā bio on dika kršćanskoga naroda, buduć se dva puta već proslavio u križarskoj vojni u svetoj zemlji.

Što će sad gjavō? Kad se Juraj vratio iz vojne, sakupi sotona paklena zle drugove oko našega viteza. Ovi mu počeše prije svega laskati, da ga poslje zavedu na zlo. U onom kraju bilo naime brdo, kojemu kršćanske duše ne htjedoše ni na blizu; a ni imena mu ne htjedoše izustiti. No tebi ēu ipak kazati to ime: »Venušino brdo«. Usred ovoga brda sagradio je gjavō veliku sjajnu palaču, rasvjetljenu bezbrojnim svetiljkama i svijećama, gdje se vazda slavile svečanosti i zabave i igranke — vječne poklade! Nu koga je sotona ma i jedanput zavela da pogje na ono brdo, taj je bio njegov. Otimaо se on, kako mu drago, neodoljiva neka sila vukla ga je, da se opet podade zabavi; ma da je dobro znao, da će ondje jednoć propasti — u pakleni ponor. Svakomu se dosele tako dogodilo. Iznenada bi se otvorila pod nogama zemlja, vatra planula u vis, i prevarena od gjavla žrtva propade — na vijke!

Tako dakle već mnogi nastrandali. Nu neke od onih nesretnih gosti »Venušinog brda« odabrali gjavō, te ih dobro uputi, kako će primamiti viteza Juraja, e bi i on pošao na to »brdo«. Oni vješto sve upriličiše, pričajući vitezu radosti i veselja svake ruke u onoj igraonici, gdje je sve, što si srce samo poželi. Napokon vitez popusti napasti, čvrsto odlučiv: »samo jedanput«. Ali tek što je okusio grješni užitak, već ga sputala čarobna sila, i svegjer ga onamo gonila, ma da ga svijest strahovito pekla.

Tako živući spao on na niske grane: do mala uvene ljepota njegova, nestade jakosti; on bje puka sjena prijašnjega viteza. Kao da se na njega sleglo pakleno prokletstvo: nema za njega radošti izvan onoga kobnoga »brda«, niti puta, koji ga ne bi onamo

vodio. Ele i njemu kucnuo čas, da i njega i drugove mu proždre jaz pakleni kod prve igranke. Istina, on za to nije znao; ali anggeo, koji se na njega smilovao, javi to svetoj Jelisavi, koja baš onda bila na umoru. Upravo kad je pošao na »brdo« umrije sveta Jelisava; a prva bi joj molitva kod Boga bila: »Gospode, smiluj se nesretnomu vitezu Juraju!« I Bog mu se smilovao u svome neizmjernom milosrđu, jer je Juraj za prijašnjih godina mnogo radio i trpio i borio se za Boga i njegovu svetu Crkvu. Pa šta se dogodi? Idući on prema »Venušinom brdu«, pade hridina s visa, te mu rastreska ruke i prsa. Uz neizrecive боли nekako se dovuće do crkve svoga zavičaja; tude pade na zemlju, i gorko plaćući za grijehе svoje poslao po svećenika. Ovaj dogje, odriješi ga od grijehâ — a vitez Juraj izdahne. Spasio se.

Evo ti priče o vitezu Juraju. A sada ćeš pitati: »Što je istina u toj stvari? Što smijem vjerovati?« Na to odgovaram: da li je živio taj vitez Juraj, tega ja ne znam, a ni povjesničari toga ne znaju. Može biti da jest, a može biti da i nije živio na zemlji ovaj vitez. Što se pako tće »Venušina brda«, — toga ne smiješ vjerovati; to je tek »bajka«. Ali je zato ipak nešto istina, i strahovita istina, koja se još i dandanas na žalost prečesto događa: Za mlađice i djevojke bez broja, poklađe su ono »Venušino brdo«, gdje gube nevinost, i padaju u pandže sotonine. S početka misli mnoga još neiskvarena djevojka: samo jedanput! Malo igrati, — to nije grijeh! I gle! igra joj bude povod grijehu! Pa više ne može da se oslobodi, nego jednakom se vraća u istu pogibelj, dok napokon ne propadne — u pakao.

Tek je tomu malo godina, što bijah u dalekom radu, pa tamo doživjeh nešto vrlo žalosno. Bio je

onamo jedan vrli mladić, komu bi se sve radovalo. On bio lijep i zdrav i krepak i valjan sa svaki pisan; a mimo sve to on bio osobito krjepostan i pobožan. Išao bi svake nedjelje ne samo prije podne k sv. misi, nego i poslije podne na večernjicu; pa mi rekoše, da to voli nego ikoju drugu zabavu. Ljubio bi i svećenike, te se rado s njima o duhovnim stvarima razgovarao. Nu iznenada — u pokladno vrijeme — sve se to promijenilo. On mi se uklanjao, mene bojavljivo gledao, omršavio i oblijedio; onaj nevini, veseli sjaj oka ugasio se, te sad turobno i žalosno gledao. Dobro ja poznajući ove kobne znakove, tražio sam kroz više mjeseci prilike, kako bih mu pomogao i spasio ga iz duboke nevolje. Uzalud; ovaj mladić, jednom tako pobožan, pade toli strašno.

Jedanput napokon pošlo mi za rukom, te sam mogao s njime govoriti. Rekoh mu otvoreno, da ja sve znam: uz poklade upustio se u pogibeljne zahave, sagriješio, pa od onda se sve u njega tako strašno promijenilo. Suznim očima on mi prizna, da sam istinu rekao. Ovaj mladić kao da je jur sapet bio od gjavla; niti je više bilo u njega volje ni snage, da se opet pridigne, i da se Bogu obrati. Jedno naranavno sredstvo bilo bi ga spasilo: da se odmah u isti dan ispovjedi, kad upane u grijeh. A kako on toga ne htjede da učini, te u opće nije mario češće bogoljubno primiti sv. sakramenata: ja moradim nesretnika prepustiti žalosnoj sudbini njegovoj.

Eto tek jednoga primjera, a moglo bi ih se čući navestu.

Koji ćeš si nauk, dragi štićče, odatle uzeti? Čuvaj se »Venušina hrđala! Ne onoga, gdje je tobože sotona« sagradila palaču, jer onoga »brda« nema; ali čuvaj se jednakо nevaljanih »spokladnih zabava«, što ih ljudi bez duše prireguju, da si steku novaca, a gjavò pri tom dobiva duše, krvlju

Kristovom otkupljene. Upravo poklade ono su doba, kada se najviše i najbestidnije griješi, kada osbito nevinost strada i duše se gube.

Pa koje su najmilije i najobičnije pokladne zabave? To su nada sve: balovi i plesovi.

Čuj zato, što pametni ljudi misle i govore o takovim zabavama. »Gdje su sviranja i plesovi; tu su muškima tmine, ženskim propast, Angjelima žalost, gjavlima radost«. (Sv. Efrem) »Bal je kao neka javna škola, gdje se mladež uči nečistoci... To je mjesto, gdje mladići počinju zaiskivati neku veću slobodu s djevojkama; gdje djevojke, prije pametne i čedne, malo po malo nauče se gubiti stid i čednost, što je pravi ures njihova spola. Riječju: kamo nitko ne ulazi, a da nije u pogibli izgubiti nevinost.« (P. La Jeune.) A Ciceron — jedan od prvih poganskih mudraca — veli, da nitko ne pleše, van ako je mahnit ili pijane. — Glasoviti pjesnik Fr. Petrarka veli: »Nema ništa na plesu, a da ne potiče na grijeh, i da ne prekorčuje granice pristojnosti i dobra ponašanja. Ples vam predstavlja smiješan prizor, što skladne oči valja svakako da preziru; nedostojan je razumna čeljadeta. To je prizor toliko gadan, koliko zaludan; nije drugo nego sastanak netrijeznosti. Ono razbacanje ruku, ona razuzdanost i bezobzornost očiju, ona kretanja toliko nepristojna, koliko smiješna, jasno kažu, da se nešto neuredno krije na srcu, što se ne da vidjeti tjelesnim očima... Osim što se obično odabira noć za te sastanke, kanoti ona što je neprijateljica stidljivosti, a prijateljica zločina, te i plăšljivim daje smjelost, neka bi ispunili i najgore želje.«

Ovako su za prijašnjih vremena pametni ljudi sudili o balu i o plesu; pa i danas oni, što trijezno misle, ne govore drukčije. Glasoviti učenjak i liječnik Descuret veli, da je glavni uzrok raspu-

štena življenja, bal; i da se stane tomu na put, valjalo bi zabraniti mlađeži svaka »kola«, a nada sve t. zv. »valcer«. A čuveni Visconte Brieux S. Laurant kaže: »Red mi je jasno reći: nema plesa, u kome većina ljudi nijesu nemoralni i zli kršćani. Učio sam zakon, i drugda bio sam pozvan u večer na zabavu u kuće uprav kršćanske. I red mi je poznati, da sam tu otvorio oči i spoznao, što je zlo. Ako se to dogodi na plesu osoba čisto kršćanskih: što li će istom biti na drugim mjestima?«

Da čujemo još jednoga muža, doista nepristrana, jer je jedan od onih, što je vazda pothagjao bale. A to je Conte di Bussy Rabutin. Budući upitan od jednoga biskupa, neka bi mu jasno rekao, što on sufi o plesu, reče: »Pošto želite znati, što ja sudim o plesu, reći cu Vam, da nijesam nikada sumnjao, da je on strašno pogibeljan. To su me uvjerili ne samo razlozi, nego puno više iskustvo; i prema svjedočanstvu crkvenih otaca imaju veliku vrijedaost, mislim opet da u toj stvari teže je svjedočanstvo jednoga poštěnoga dvorskoga čovjeka. Istina je, da su balovi jedni manje pogibelji od drugih; ali znam i to, da se ražija i najhladniji; a da oni, što su uvijek tako studeni da ništa ne čute, ne nalazeći naslade i ne idu na balove. Koji pak nalaze naslade i idu na balove, bez sumnje su u velikoj pogibli da uvrijede Boga. Obično se u ovim sastancima nalazi mlađež koja i u pustinji močno će se oprijeti poticajima; no što će tek činiti enamo, gdje sjaj ljepote, žar svijeća, slast sviranja, okretanje kola zažeglo bi i pustinjačka srca? Starci, koji bi mogli učestvovati balu bez straha grijeha, pobudili bi smijeh, kad bi igrali; a mlađež koja može učestvovati a da joj se ne smiju, ne bi mogla učestvovati bez očite velike pogibli. Zato sam toga mnjenja, da tko je kršćanin, ne smije

ici na bal; i cijenim, da svećenici imali bi iziskivati od onih, čijom duševnosti upravljaju, da nikada ne idu na bal. — Evo tako o balu govori ne svećenik, nego čovjek svjetovni, što na dvoru živi.

Pa napokon i sami nevjernici osuguju ovu vrst zabavu. Petar Bayle, glasoviti nevjerac kaže: «Bal ne može za drugo služiti, nego da iskvari, i da nici smrt čini rat čistoci».

Štoće dragi! Ovako ti napokon velim s pismem jedne male, ali u istinu zlatne knjižice *O Plesu*,* koju ti preporučam, da ju čitaš. »Sad sudi sam: nije li istina, da, ako je svaki sastanak mlađeži razna spola gotovo svuda pogibeljan, na balu je neizbjegiva propast. Na drugim mjestima sablažnjavanja posluju na grijeh obično s jedne strane: a na plesu ponuđu sa svih strana. Tu je gjavô skupio sve, što se može naći razbludno za osjetila: uši su raskalascene glazbom; oči svim, što gizda i taština može iznaci; te i što sama narav krije, tu se otkriva; zrak je zadušen svakim razbludnim vonjćima. Sve požižje putenost; osobito vrijeme, naime noć tako prosvijetljena, koliko treba da otkrije šare ljepote, a sakrije neke mane, što bi se po danu otkrile, a mast i prah daje ljepotu i onima, spram kojih je narav bila škrta. Riječ u jednu: tu se uroti sve, što meko-putenost može iznaci, da zatravi ljudsko srce, i da pomami njegove strasti. Tu su nada sve zvane one, što su mile, i kojima se želi biti mio. A one, što su pozvane, postavljaju sve nastojanje jedino u to, da se pokažu što ljepše i milije. Gube cijele dane i dobar dio noći ispred zrcala, načinjući kosu i ki-

* „O Plesu“. Napisao kan. V. Palunko, Zadar. Brzotiskom katoličke hrvatske tiskarne. 1895. I „Glasnik“ je iz te knjige izvadio lijepa ova vrijednoća slavnih muževa, što povore o plesu

teći se štogod je moguće bolje, da sakriju mane, bilo na licu bilo na životu. Služe se svim hitrinama, što se dadu izmislići, samo da zabave oči onih, što se ondje nalaze. Zato sve ženidbe, što se sklapaju na balu u opće su nesretne; jer započete prijevarom. Što je najgore, tu se smatra dopušteno i skladno. Bože dragi! Tko će ovdje sačuvati dušu čistu, tijelo neoskrvrenjeno, kad u samim crkvama, gdje sve potiče na pobožnost, neki nahode pot cala na grijeh, a na plesu da ih nema?«

Kako će jednom odgovarati Bogu oni roditelji, koji ne samo da ne brane kćerima svojim polaziti na balove i plesove, nego ih još sami onamo vode! Mnogi se daju zavarati, da bi im — što no riječ — »djete moglo naći sreću. — Ojadne li sreće! Izvrći nevinost djece svoje očitoj pogibli: koliku odgovornost pred Bogom!

Ovo, što je rečeno za balove i plesove, vrijedi donekle i za »škola«, što se igraju n. pr. po selima. Druga je za ona »škola«, gdje igraju same djevojčice među sobom, ili sami muškarci među sobom. Ali »škola«, gdje muški igraju sa ženskim: nijesu pristojna za kršćane, te su gotovo uvijek s grijehom skopčane; prem dopuštam, da se može kad i kad dogoditi, te će i »škola« možda proći bez grjeha. No to će biti rijetka iznimka.

Zar se dakle nikako ne smijemo zabavljati u pokladno doba? tako ćeš možda pitati. O nitko, a najmanje dragi Bog i sv. Crkva ne brani zabava poštenih, koje su bez ikoje pogibli za dušu. Ta i sam Isus bio je na svadbi u Kani Galilejskoj: a onda čuj što veli Duh Sv. u sv. Pismu: *Radujte se u Gospodu i pjetajte, pravednici; veselite se svi, koji ste prava srca.* (Psalim. 31, II.) I opet: *Radujte se svagda, ali u Gospodu, i opet velim: radujte se.* No slušaj što dalje slijedi: *Čednost vaša da bude poznata svim ljudima.* A zašto? Jer: *Gospod je blizu.* (Filiplj. 4, 4—6).

Upamti napokon i lijepu riječ sv. Petra Krysologa: »Koji je rad šaliti se s gjavljom, onaj ne može veseliti se s Kristom.«

No hora je da »Glasnik« završi već jednom ovaj dugi članak. A čime? Riječima Isusovim: *Teško vama, koji se smijete sada u grješnom veselju, jer doći će čas, u koji ćete tugovati i plakati.* (Luk. 6, 25.)

Posveta župe Presv. Srcu Isusovu u Nevesinju (Hercegovina).

(Dopis.)

Kad je ono lani bila »opća posveta« Presv. Srcu Isusovu (n. lipnja), poradi kratkoće vremena nije se ta »posveta« u Hercegovini mogla obaviti onako, kako bi valjalo. S toga ju odloži naš presvjetitelj g. biskup mostarski na drugo, zgodnije vrijeme, t. j. na blagdan Bezgrješnog Začeća Bl Dj. Marije (8 prosinca 1899.)

Na taj dakle dan i naša mala i na novo osnovana župa u Nevesinju posvetila se Presv. Srcu Isusovu, pa će se još dugo sjećati toga nezaboravnoga dana. Koliko je god bilo skromno i neznatno vanjsko slavlje, toliko je opet svak od nas prisutnih osjećao osobito veselje i radost, što i mi siromasi smjedosmo pristupiti Presv. Srcu, i njemu se svom dušom posvetiti.

Mi ovdje udaljeni od drugih vjernika dugo smo čamili bez svećenika, bez župnika svoga. Istom god. 1899. na početku lipnja pod gnuta je ovdje župa. Svaki je početak težak; pa tako i naš novi župnik morao se mnogo mučiti, dok si je pribavio i najnužnije stvari za službu Božju. Ali njegovo nastojanje

pratio je blagoslov Božji s neba, a pomagale ga i plemenite duše nekih župljana njegovih. Već odmah u početku osnovao se odbor, koji će sakupljati milodare za nabavu najpotrebitijih crkvenih stvari. U tome odboru bio i jedan vrli kapetan ovdješnje vojničke posade, pa i gospogje činovnika katoličkih. Obratio se i na dobročinitelje izvan naše uže domovine, te se mnogi lijepo odazvali molbama našim. Na čemu im svima od nas budi srdačna hvala, a od Boga plaćat! Eto dakle nastojanje: župnika i radom odbora mi danas imamo u Nevesirju lijepo naboljenu kapelicu, zvono i sve najpotrebitije stvari za službu Božju. To spomenusmo zato, da istaknemo svoju radost, što smo mogli, prem u maloj, ali ipak u ukusnoj i lijepo nakićenoj kapelici učiniti svoju posvetu Presv. Srcu Isusovu.

U nedjelju prije posvete župnik nam je u kratko istumačio, što će to reći: posvetiti se Presv. Srcu Isusovu; a na sám blagdan Bezgrješnog Začeća Bl. Dj. Marije reče s oltara, da je sad zgodan čas učiniti tu »posvetu«; po tom nas svekolike pozva, da to doista i učinimo. Oltar bijaše lijepo iskićen, a više oltara stajala slika Srca Isusova. Ganutljivo bijaše, kad poslije sv. mise svi klekosmo, a iza litanija Presv. Srcu započesmo posvetnu molitvu.

Tako se posve razdragani posvetisemo Presv. Srcu. No prije nego li ćemo kući, župnik dade svakome po jednu sliku Presv. Srca za uspomenu na ovaj lijepi dan posvete Božjeg Srcu; onda još porazdijeli i nekohiko knjižica onima, koji znadu citati.

Tako se svi veselo vratimo kući hvaleći i slaveci Presveto Srce u nadi, da će nam u napredak mala župa pod zaštitom Presv. Srca rasti, cvasti i uspiješno napredovati.

Slava i čast Presv. Srcu Isusovu!

(Vrboje).

Svaštice.

— Kako je katolička Crkva za ovoga (19). vijeka lijepo napredovala, jasno svjedoče slijedeći brojevi. U 19. vijeku podignuto je naime u katoličkoj Crkvi 410 novih redovničkih družba; 100 muških, a 330 ženskih; a pri tome stari redovi, barem većom stranom, jednako cvatu živući i blagosloveno djelujući u duhu svetih utemeljitelja svojih.

— Crkva katolička ima sada ogromnu četu, da cijelu vojsku od 70 000 misionara. Svi ovi ubrojivši amo i ženske zadruge duhovne, po raznim stranama svijeta, rade koliko samo mogu, o vremenitom i vječnom boljku različitih naroda, a uz najveće, ne rijetko i »junačke« upravo žrtve. A kojim uspjehom? Pogledajmo samu na ove brojke.

U južnoj Africi, gdje na početku 19. vijeka nije bilo ni jednoga katolika, sada ih je 2.000.000. U sjevernoj Africi bilo prije 15.000, a sad ima 500.000. U Aziji bio ih je neznatan broj, a sad ih ima 6.000.000. U Perziji bilo 300, dok je sada 10.000 katolika. U turskoj Aziji poskočio je broj katolika od 400.000 na 658.000. U Australiji ne bijaše u naseobinama engleskim, španjolskim i holandskim a ma nijednoga katolika; sad ih ima više od 1.500.000. U Americi narastao je u samoj Kanadi broj katolika od 137.000 na 2.000.000 i više; a u Saveznim Državama bilo ih do 36.000, dok ih sad ima preko 10.000.000. Pa kako je napredovala katolička Crkva u Evropi? Na početku 19. vijeka bilo u Engleskoj i Škotskoj 120.000 katolika: danas ih je 2.000.000 s 3 nadbiskupa 18 biskupa i 2785 svećenika. U Njemačkoj narastao je broj katolika od 6 na 12 mil. Švicarska imala 542.000 katol.; sad ih je 1.170.000. Na Balkanskom poluostrvu poskočio je broj katolika od 270.000 na 640.000. U Rusiji ima 10.000.000 katolika.

Pa da ne vidiš tude, kako Duh Božji u Crkvi katoličkoj djeluje? Nije li to očiti dokaz, da je Crkva katolička — Crkva Kristova?

— ■ ■ ■ —

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Kornić (otok Krk) Moj kćerki Kati slušajući na Rijeci tako se razboli jedna ruka, da sam se bojao, da će mi kćerka doista izgubiti ruku. U toj mojoj nesreći kamo da se sironam utečem? Kamo pominjih, nego nebeskom lječniku, kamo nego Presv. Srcu Isusovu, koje sve može. Rekoh dakle kćerki: Kćerko, moli se Presv. Sreću Isusovu, čini devetnicu na čest Presv. Srca Isusova, to isto učiniti ēu i ja; te usliša li nas Presv. Sreću Isusovo, zahvalit ćemo Mu se u njegovom Glasniku. I u istinu pokle ja i kćerka obavismo devetnicu, ruka počela ići na bolje, tako da je već sada izvau svake pogibelji.

Sreću Isusovo nas dakle uslišalo, i ja ovom zahvalnicom ispunjujem moje obećanje.

Hvala i slava Presv. Sreću Isusovu!

A. Ž.

Podgorac. Bolest pane na moje male gospodarstvo, i stalo na jedno za drugim ginuti. Ohratim se zaufanom devetnicom Presv. Sreću, moleći ga neka mi sačuva gospodarstvo. I hvala mu budi, bujim uslišan.

A. D.

Osim toga stigoše ove zahvalnice: *Gradiste* (Slavonija), žena udarila boljim putem, Š. M. — *Gjurgijevac* (Hrvatska), dobio dobru dragaricu, našao lijepu zaslужbu, rizamirica s trgovcima izravnala se, u novčanim potrebama bio sam uslišan, Gj. K. — *Hrkovac*, sin spasio se iz očite pogibelji života, P. P. — *Ivanec*, mnoge osobite milosti u kući, T. M. — *Kraljik* (Hrvatska), viogradili sačuvani, A. F. — *Kostrena* klevete ne nauđe, V. U. R. — *Košljun* (otok Krk), tri operacije uspjele, i V. — *Kotor* (Dalmacija), ljute ozebljine ne-talo, G. B. — *Kuzmice*, povraćeno zdravlje, K. J. — *Legrad* (Mađarska), zamršeni poslovni gledje baštine dobro se svršili, L. M. — *Lobor* (Hrvatska), sin mi nije mogao govoriti, a kćer mi nije mogla na lijevu nogu ni uprijeti. I dječa mi ozdraviše, I. V. — *Lun* (Dalmacija), sironašna udovica s 8 djece našla izdešnu pomoć. — *Miholjac* (Hrvatska), napasti i boli popustiše, G. I. — *Mitrovica* (Slavonija), za mnoge osobite milosti u kući i gospodarstvu, Gj. S. — *Mošenice*, kostoljba prestala, K. S. — *Noci* (Bosna), nogu iseljeljena, B. J. — *Opatija* (Hrvatska), prvi strogi ispit na sveučilištu sretno položio, L. Č. — *Otrovanec* (Hrvatska), za mnoge milosti,

M. A. B. — *Palešnik kod Tomašice*, obitelj spasila se iz velikih pogibelji, M. R. — *Pasin*, nesporazunci se izravnuli L. A. B. — *Pitomača* (Slavonija), kćerka ozdravila, M. P. — *Sr. Andrija* (Kočuška), kronična bolest u želucu prestala, F. Č. — *Sr. Ivan Zelina* vratobolju prestala, L. G. — *Silba* (Dalmacija), utječena majka radi jedinice kćeri, B. L. — *Slatina* (Slavonija), Gospa Presv. Srca pomogla našoj obitelji, N. P. A. — *Babinagreda* (Slavonija), za mnoge i mnoge milosti, M. Š. — *Baja*, otac nam se obratio, S. M. — *Bakarec*, otac na mrt bolestan ozdravio, M. T. — *Bukovac Mali*, bol na bjevej nozi prestala, D. S. — *Bukorac Veliki*, dugotrajna groznica popustila, K. K. — *Djakoro*, pomoć u velikoj neprilici, A. K. — *Dubašnica* (Kik), grozne muke jenjale, J. F.

Namjena molitava i dobrih djela u veljači.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Sloboda nastave.

Mjeseca studiina prošle godine molili smo se za kršćanski uzgoj djece u obitelji. Evo nam je sada započeto djelo nastaviti; moliti nam se je ovog mjeseca za kršćanski uzgoj u nižim i višim školama, ili za slobodu kršćanske nastave. Nije bo drsta, da se prava vjerni i kršćanska krjepost putem njezne biljke usaglavlja u djetinju dušu na domu roditeljskom; već treba to bilje duhovno i nadalje u školi ponovo natapati, čuvati i njegovati nastavom i obukom, koja mora da je skroz proniknula dubomi kršćanskim.

Nu šta će niti u onim kršćanskim zemljama, gdje mu više nije ni slobodno, kršćanskoj djeci progovoriti o Bogu? U Francuskoj se baš sada na novo ljuta borba zapodjela proti kršćanskim školama. Onamo su zasljepljeni potonci krvnih prevratnika već odavna kanoti vodom izbacili Boga iz državnih škola. Onamo, gdje vlast tobožnja sloboda zlatna, nema više mjesto za „krst časni“; tu nema vječnih ura za vjeronauk, tu nema molitve prije i poslije škole, tu se ne smije pisati niti čitati Ime Božje. Tu su vrata otvorena svakoj bezbožnoj nauci, a zatvorena jedino kršćanskoj istini.

Je li zato čudo, što Francuska sve više propada? Isus, Bogom poslani učitelj sviju narodu, reče: „Ja sam put, istina i život; ko mene slijedi, ne će lutati po tunisi“. (Iv. 14. 6.) A danasna Francuska nema prešnjeg posla, nego kako bi sve škole svoje zatvorila svjetlu istinu i života. Isus je svećano zasvjedočio: „Otro je pak život rječni, da tebe spoznaju, jedinoga pravoga Boga,

i koga si poslao na svijet Isusa Krista. (Iv. 17, 3.) A državnici francuski gledaju, kako bi mladi narastaj, uzdanici svoju, što više udaljili od jednog izvora svakog života i pravoga blagostanja. Isus, Božanski kralj sviju srca, rekao je učenicima svojim: „*Dana mi je sva vlast na nebū i na zemljī. Idite dakle i naučojte sve narode, krstoci ih...*; učići ih, da drže sve, što sam vam zapovjedio. I *ovo je sam s vama u sre dane do sercketka vijekas* (Mat. 28, 18–20). A francuski bezbožnici, nezadovoljni svojim bezvjerskim državnim školama, snaju sada, kako bi stali na put ovoj najsvetnijoj zapovijedi Kristovoj; oni se usugijevo tvořiti tobožnje zakone, kojima bi se za uvijek ukinule sve posebne kršćanske škole; svakojakim kljetvama i spletjkama radě o tom, kako bi katoličkim svećenicima i redovničkim zadružama obojecen spola oteli svako pravo slobodne nastave; kako bi Crkvi Kristovoj zabranili da vrši po nalogu Božjem najsvetiju svoju dužnost, da nauči sve ljudi i sve narode.

Ali sv. Crkva ne može da se odrekne najsvetijeg prava svoga; ona se nikad ne može iznevjeriti prvoj dužnosti svojoj, da bude u imu Kristova nečitljicom svih naroda. Crkva zna takogje onu staru: „U koga su škole, u toga je mladi narastaj i sva budućnost.“ Pa zato ne će nikad prekršteni ruku gledati, kako se djece njezina odstranjuju od materina krila, i šaljn u zmijina gmijezda, goje im se otrov bezbožne nastave nugja, i kano na lijevak ulijeva u dušu. S toga i sv. Otac Leon XIII. nemorno i sve sâmeje hodri kršćanske učitelje i učiteljice, da bi našeli dio svojih briga posvetili uzgoju kršćanske omladine, i da ne bi žalili ni truda ni muke u tom poslu.*

Kršćanski roditelji i uzgojitelji! Zar nije i kod nas hora, da se pobrinemo za kršćansku nastavu u njim i srednjim i višim školama? Gdje školska nastava nije proniknuta kršćanskim duhom, tu slabo koristi jedan ili drugi sât vjeronauka na tjedan. Kako li je žalostan prizor, što su ga javne novine prije malo godina o jednoj srednjoj školi zabilježile! Baš se svršio lepit zrelosti; pa gle, razuzdanu četa „zrelih“ gjaka u dugoj povoreći javno i svečano hiti k obližnjoj rijeći sa svojim molitvenicima i knjigama vjeronauka. Pa kad tamo, pobacav sve knjige u vodu i už bezbožno ismehavanje deri se: „*Finis scholae, finis religionis. Kraj školi — kraj vieri!*“

Da se ne bi tako užasni prizori odigrali i u našim školama, utečimo se ovoga mjeseca Presv. Srca Božanskoga Učitelja, komu je *dana sva vlast na nebū i na zemljī*; i molimo ga, da bi on sjajnim znakama svoga Srca rasvijetlio i duhom mudrosti napunio kršćanske državnike i sve učitelje, te će se ţirom svijeta uspostaviti i proti potajnim slobodno-zidarskim društvinama braniti zlatna sloboda kršćanske nastave.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 3.

Ožujak 1900.

God. IX.

izlazi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 lipira; za one, kojima se u kući donosi ili pštomi boles, 72 lipira.

Razne pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu.

Bratovština Presv. Srca Isusova.

Raširenje bratovštine.

I samome Rimu podignuta je bratovština Presv. Srca istom god. 1729. Za »sv. godine« 1725. dogje naime bratovština »od sv. pet Rana Isusovića« — obično je zvalu »dei Sacchi« (čitaj: dei Sakki) ili »Sakkoni« (čitaj: Sakkoni) — iz Viterba u Rim, da dobije potpuni oprost. Velika bogoljubnost i pokornički duh članova ove bratovštine udari Rimljanim u oči, te najotmenija lica u Rimu zaželješe sličnu bratovštinu u »vječnom gradu«. Ovako se nadali, da će od Rima moći odvratiti strašni bič Božji, grdu kugu, što je harala obale italske.

Kako već jest u Rimljana vruća krvca, a još življa vjera, doista se i brzo našlo što svećenika što

revnih kršćana svjetovnjaka, te oni osnuju takovu bratovštinu. Svrha joj bila dvostruka: jedno, da u opće zadovolje pravdi Božjoj za počinjene od ljudi grijeha, i tako da zaustave srdžbu Božju, koja je strašno karala grješne ljude. A onda je išla bratovština i za tim, da se članovi njezini posvete i narodu dobrim primjerom prednjače, točno držeci zapovijedi Božje, obavljajući u zajednici neke molitve, vršeci druge bogoljubne vježbe, spremajući javne »procesije« u pokorničkom ruhu (t. zv. »sacchi« t. j. »vreća« odakle im i ime poteklo), čineći djela pokornička (n. pr. bičujući se svakoga petka), pohodeći siromahe i nevoljne, te ih prema silama podupirući itd.

Ova si dakle bratovština odabra Presv. Srce Isusovo kanoti zaštitnika protiv kuge, i da si pod jedno prisvoji najljepše krjeposti Presv. Srca: krot kost i poniznost. 10. veljače 1729. »kanonički« bi podignuta ova bratovština u crkvi sv. Teodora. Papin namjesnik za Rim, kardinal Maresfoschi, primi prve članove u bratovštinu, a tom zgodom pripovijedao je Josip Gallifet, D. J Papa Klement XII obdariti tu bratovštinu mnogim oprostima, a 7. ožujka 1732. podiže ju do »malice« (prabratovštine) podijelivši joj osobite povlastice, prava i milosti, dopustiv joj da ona smije i izvan Rima slične bratovštine podizati, pa im saopćiti sve svoje oproste i druge duhovne milosti.

Ovo je u Rimu prva bratovština matica, te bi početak javnoj pobožnosti k Presv. Srcu u Rimu. Mučno bilo upisati se u ovu bratovštinu, jer je bila ograničena tek na otmenije ljude. Papa Klement XIII. budući još klerikom, i sam bijaše član te bratovštine. Stoga podignut na Petrovu Stolicu, podijeli toj bratovštini nove oproste; a kada bratovština ujedno s biskupima Poljskim zamoli sv. Stolicu za posebnu sv. misu i posebnu službu u slavu Presv. Srca

Isusova: dopusti on i jedno i drugo odlukom od 6. veljače 1765. A njegov nasljednik Klement XIV., koji se kao kardinal 30. siječnja 1762. takogjer bio dobio upisati u tu bratovštinu, držao je svečani blagoslov, kada su ga primali u bratovštinu. Na papinsku Stolicu pako uzdignut, podijeli bratovštiini potpuni oprost za blagdan Presv. Srca Isusova.

Papa Benedikt XIV. pohodi jednoć ovu crkvu sv. Teodora; tude se pomoli Bogu pred slikom Presv. Srca, što je izložena za opće i javno štovanje, i naredi god. 1751. da u toj crkvi oltar Presv. Srca Isusova ima sve povlastice »oltara povlašćena«. Nego najljepši ures i dika ove bratovštine jesu članovi upoznici, od kojih su nekoji sa svetoga življenja već uvršćeni u broj Svetaca, dok druge članove čeka ista slava. Ovamo ide mimo druge sv. Leonard od Porta Mauricija, slavni misionar iz Reda sv. Franje. Netom god. 1730. prvi put stiže u Rim, i već se upisa u tu bratovštinu. Nije doduše istina, što se kad i kad govori, da je naime on zasnovao tu bratovštinu; ali to svakako stoji, da je on prava dika njezina i veliki štovatelj Presv. Srca. Uz njega je tu bratovštinu, osobito proslavio svetošću svojom sv. Pavao od Križa, utemeljitelj t. zv. »Pasionistâ«. Još su bili u toj bratovštini i časni služe Božje: Gaspar od Buffala i biskup Vinko Strambi.

Otkada je zasnovana ova bratovština, ona sve do sada jednako postoji. I kada su na početku 19. vijeka Francuzi papinske zemlje zaposjeli, te mnogo štete nanijeli Crkvi Božoj: ta bratovština nije bila ukinuta. I sada se svakoga tjedna u Rimu u crkvi sv. Teodora drže odregjene bogoljubne vježbe. Bratovština ima oko 100 članova: među njima 30 kardinala. Izvan Rima njoj se pridružilo 60 drugih bratovština.

Ta matica — bratovština rimska Presv. Srca Isu-

sova ne smije se pomiješati s drugom maticom bratovštinom Presv. Srca Isusova, koja takoder ima u Rimu, u crkvi zvanoj: »Marija od mira« (»Santa Maria della pace«). I ona prva bratovština (»dei Saccioni«) mogla si je pripojiti druge bratovštine, i pripojila si je doista više njih u Italiji. Ali ove pripojene bratovštine, kao što i njihova »matica« u crkvi sv. Teodora, primali bi za članove tek muževе, koji su bili dužni štovati Presv. Srce Isusovo, a mimo to bili obvezani da savjesno vrše glavna pravila ove bratovštine t. j. razna djela pokore ljubavi k bližnjemu; između ostaloga morali su nositi i propisano pokorničko odijelo. Mlagja pak o matici — bratovština u crkvi »Marija od mira« ima za poglavitu svrhu: štovanje Presv. Srca Isusova. Njoj se može udružiti svatko bez razlike spola i stališta. Ona ne nameće članovima svojim drugih dužnosti van onih, što se neposredno tiču štovanja Presv. Srca Isusova. A kako bratovštine Božanskoga Srca, što ih u nas biskupi po propisima crkvenim (kanonički) podižu, poglavito za tim idu, da se štuje Božansko Srce, kao što to biva u rimskoj matici — bratovšti po dignutoj kod »Marije od mira«: to se i naše bratovštine Božanskoga Srca pripajaju ovoj mlagoj rimskoj prabratovštini, i po njoj dobivaju sv. oproste i druge duhovne milosti; a ne po starijoj, što ima u crkvi sv. Teodora.

Ovu mlagju maticu — bratovštinu Presv. Srca osnova o. Alojzij Felici D. J. On se rodio 16. prosinca 1736; a umro je 25. studenoga 1828. Kako je sveto, i za Presv. Srce živio: tako je sveto u Presv. Srcu izdahnuo. Tik prije smrti njegove zapitati će ga netko, da li ga možda štograd uznemiruje? »Ja sam reče, »u Srcu Isusovu; tude sám miran«. To bijahu zadnje riječi ovoga služe Božjega i prijatelja Presv. Srca, za koga reče g. 1886 tadanji tajnik ove ma-

ne — bratovštine Presv. Srca: »O. Felici vrijedan je svake hvale, jer je on, kako kažu, glavni utemeljitelj bratovštine Presv. Srca Isusova.« (Sljedi.)

— 222 —

Sveta godina 1900.

Jubilej.

Kako je postao jubilej?

ovod, što se redoviti jubilej u Crkvi uveo, bio ovaj. Stari ljudi kazivali, a na početku godine 1300., kako u Rimu tako i izvana, pronio se glas, da se svakih 100 godina može dobiti u Rimu »veliki oprost«. Toga radi na početku godine 1300. pohodio je crkvu sv. Petra u Rimu ne samo mnogi Rimljani, nego i mnogi hodočasnici iz drugih strana svijeta, da dobiju taj oprost.«

Tadanji papa Bonifacij VIII. zapovijedi, da se u papinskoj pismohrani (arkivu) počraži, ne bi li se možda našlo o tome koje pismeno svjedočanstvo; ali zaludno bje sve traženje, jer pored sve pomnje ne nagie se o tome ni jedna listina.

Megju to svakim bi danom sve više hodočasnika maleglo u crkvu sv. Petru; i to najzad potakne papu, da taj »veliki oprost« zaista podijeli. U crkvi sv. Petra dade on 22. veljače 1300. proglašiti »bulu« (papinsko pismo), u kojoj i za godinu 1300. i za svaku stotu godinu u naprijed potpuni oprost daje

svima, koji će grijehi svoje skrušeno ispušteniti, crkve sv. Petra i Pavla (u Rimu) pokoditi 30 puta — ako su Rimljani; a 15 puta — ako su inostranci.

Da ti je sad bilo vidjeti, kako iz cijelog kršćanskoga svijeta hodočasnici bez broja pogioše hodočastiti u Rim. Toliko svijeta naleglo u »vječni grad« (Rim), da su regbi poplavili hodočasnici sve ceste i ulice. Kažu, da ih je bilo 2,000 000, što dogođe iz Francuske, Italije, Njemačke, Španije i Engleske; među njima bilo puno visoke pospode. Svakoga petka i svakoga blagdana za »svete godine« u crkvi sv. Petra pokazivala bi se kršćanskomu narodu slika svetog lica Isusova, kako je ono utisnuto na ubrusu svete Veronike.

Papa Klement VI. god. 1350. skratio ovo vrijeme od jednoga jubileja do drugoga; naredivši, da se slavi jubilej svake pedesete godine. Uvjeti ostadoće isti, koji su i prije bili; samo što sv. Otac doda još i pohod Lateranske crkve u Rimu. I ovaj put bila silna naloga hodočasnika. Za samih prvih mjeseci navrjelo je u Rim 1,200.000 kršćana. Talijanski povjesničar Giovanni Villani svjedoči, da je gotovo tokom cijele godine jednako u Rimu bilo oko 200 000 hodočasnika, te se neki u onoj vrevi i tisci dapače i ugušili. Ovaj put je hodočastila u Rim, da bi zadobila milost jubileja, sv. Brigita i kćer joj sv. Katarina.

Urban VI. skratio je 14 travnja 1389. svečanost jubilejsku na svaku 33. godinu (na spomen 33 godina, što ih Gospodin boravio na ovoj zemlji), i proglaši za godinu 1390. jubilej. Kako je Urban VI. umro 15 listopada 1389., naslijedi ga u mjesecu studenom iste godine Bonifacij IX. Ovaj je papa g. 1390. slavio jubilej, što ga bio predstasnik njegov proglašio.

Konačno Pavao II. ustanovi god 1470., da se jubilej ima slaviti svake 25. godine.

Papa Aleksander VI. uvede običaj, da se jubilej tri puta navijesti; i tom zgodom, da se svečano otvore i zatvore t. zv. »sveta vrata« bazilike sv. Petra u Rimu.

Ogromni broj hodočasnika, njihovo bogoljubno, uzorno vladanje, njihova skrušenost i bogoljubnost, pa i druge jubilejske svečanosti nijesu mogle a da pobudno ne djeluju i na inovjerce, što takogjer za »svete godine« bijahu došli u Rim. Kad je ono god. 1575. za Grgora XIII. i kasnije god 1600. za Klementa VII. bio jubilej, mnogi se protestanti obratili na katoličku vjeru; dā bilo i Turaka, koji se dadoše krstiti. Sam papa i kardinali prednjačili bi drugim kršćanima dobrim primjerom, ljubazno njegujući si-romašne hodočasnike i noge im peruci.

Na početku 18. vijeka bile su po Crkvu tako žalosne prilike, te se nije mogao slaviti jubilej. Papa Pio IX., prem je od svih papa najdulje papovao, s istih razloga nije mogao da drži jubilej: ali zato je 2. i 25. srpnja 1850. i 24. prosinca 1874. podijelio potpun oprost kanoti jubilej.

I naš sv. Otar Leon XIII., tri puta je oglasio izvanredni jubilej: god. 1879., 1881. i 1883.

Kako se poradi velikih nemira i buna nije mogao oglasiti jubilej za god. 1800., 1850. i 1875., to će ovogodišnji jubilej biti u svemu — tek dvadeseti redoviti jubilej.

Zadnji je redoviti jubilej bio god. 1825. za Leona XII.

(Slijedi.)

Sv. Oprosti za vrijeme jubileja.

Običaj je u katol. Crkvi, koji potječe još onamo od Siksta IV. (jubilej god. 1475), da se za vrijeme jubileja obustave sv. oprosti, i potpuni i ne-

potpuni. Uza sve to naš je sv. Otac Leon XIII. svojim pismom (konstitucijom) »Quod Pontificum« od 30. rujna 1899. naredio, da ostanu u krjeposti ovi oprosti:
1) Oprosti podijeljeni na čas smrtni. 2) Oprosti od pape Benedista XIII. podijeljeni onima, koji mole »Angjeo Gospodnjie. 3) Oprosti za pohod presv. sakramenta izložena za 40 ura, a podijeljeni od Pija IX. 4) Oprosti za one, koji prate presv. sakramenat k bolesnicima, ili koji šalju bud duplirā bud svijetčā, da ih drugi nose ovom prigodom po odredbama papā Inocentija XI. i XII. 5) Oprost Porciunkule: nu samo za one, koji po-hode crkvu Gospe Angjeoske u Assisiu od vežernje 1. kolov. do sunčanoga zapada 2. kolovoza. 6) Oprosti, što ih daju kardinali (pobočni poslanici) legati a latere, ap oštolski nunciji i biskupi prigodom pontifikala ili blagoslova ili drugim običajnim načinom. 7) Oprosti povlaštenih oltara, i drugi podijeljeni za same mrtve; te i oprosti, koje mogu dobiti živi, no samo da ih namijene za ispokoj mrtvih.

Prijatelji Presv. Sreća Isusova.

Mijo Lovinić D. J.

(1682—1730.)

Lovinić — dobar pastir.

ude li gdje revni koji duhovni pastir,
onda ti ga župljani nikako ne mogu
zaboraviti. Istom si im spomenuo
ime takova župnika pokojnika, i već
im se oko orosilo; već čuješ, kako
bolno uzdišu: oh, kako je dobar
bio! A ima li uz crkvu i groblje —
kako to na mnogim mjestima biva
— onda ćeš opaziti, gdje mnogo

ćeljade u nedjelju iza sv. mise onamo na grob njegov pokiekne, kratku bogoljubnu molitvu rekne za ispokoju duše pokojnoga župnika, a podignuvši se kane mu suza — zahvalnica na hladni grob župnikov.

Pa ni nije malena stvar izgubiti dobra i revna pastira duhovnog. On je otac i majka, vogja i pastir, učitelj i lječnik narodu svome; on brigu vodi za ono, što je u čovjeka najplementnije: za neumrlu dušu. Sada si možeš pomisliti, čitatelu dragi, kolika je to bila sreća po Karašovce, kada im o. Lovinić dogje, da stalno kod njih boravi. Njima bilo, kao da im ogranelo žarko sunce iza duge tamne noći.

Gledajmo sada revnoga misionara, kako se latio posla. Prije svega sagradi si — onako na brzu ruku — nešto kolibice, što će mu biti i kao stan i kao crkva; jer župnoga dvora i crkve nije nigdje bilo. Glavna mu za tim bila briga, da iz povjerenog si stada učini prave kršćane. S toga se osobito nedjeljom sav regbi istrošio s goleme revnosti svoje. Još ranom zorom pošao bi isповijedati; po tom slijedila služba Božja: sv. misa, za koje bi rekao narodu svome zgodnu prćpovijed. Nego s time on još ne bi zadovoljan, već uze tumačiti nauk kršćanski. Megju tim bi i podne. Narod se razilazio, da malo ruča; pa i misniku trebalo nešto i odmora i tjelesne okrepe. No istom što je založio nekoliko zalogaja, eto ga opet; gorljivost ga njegova goni, da razgovori i obagje svoje duhovne ovčice, koje su jednako još na okupu bile. Kako se njegovi bili posjedali, on im se približi pa će ih ljupko upitati: »Imate li još Očenaše (krunice)?« — »Imamo eto, oče, što si nam ih dao«. Onda im pogje tumačiti, kako se na toj krunici moli krunica »Isusova«, kako »Gospina«, kako t. zv. »ružarje«. A sve to bi im kazivao dotle, dok svaki toga ne bi znao. Po tom se primakne drugoj hrpi: jednoga pitaj, drugoga opominji, ovoga tješi i sokoli, onoga

ruži i njemu se grozi. — Na putu naigje na koje dijete. »Hajde ti ovamo, mali,« dovikne misionar; »deder izmoli Očenaš i Zdravu Mariju!« To još nekako išlo: ali kod teškoga »Vjerovanja« mali zapinje, porumeni, opetuje i napokon sve pobrka. »Čuješ li,« upita ga misnik, »imaš li brata?« »Imam; eno ga!« Sad bi ovaj pozvat, te mora izmoliti Vjerovanje. Dobro on to umije, kô stariji i pametniji; s toga mu naredi misionar, da si mlagjega brata podučava, dok i on potpuno i sigurno bez pogreške ne nauči Vjerovanje.

Jest, upravo za mladež najviše se brinuo Lovinić; a ugledao se pri tome u divan izgled svoj: sv. Franju Žavera, apostola Indije i Japana, Mladeži osobito posvetio sve svoje sile i vrijeme revni misionar, dobro znajući, da gotovo sve ovisi o valjanome uzgoju mladeži; jer »na mlagjima svijet ostaje.«

Još više nego li sv. Franju žavera, imao je Lovinić pred očima samoga Isusa, prijatelja mladeži. Srce Isusovo najvoljelo boraviti među mladeži. Ovo je djecu rado blagosivljalo; ono je dapače i apostole ukorilo, kada su ovi branili djeci, da doguju k Isusu. *Pustite djecu, neka dolaze k meni, jer je takovih kraljestva Božje.*

Davno se beć bio riješio, da otvori školu; a kad zima dogje, izvede on ovu odluku svoju. Tude su djeca učila ne samo čitati i pisati, nego još više nauk kršćanski tako, te bi ona mogla na svako pitanje lijepto i točno odgovoriti. Vrativši se kući mali bi gjaci ukućanima sve ispri povjedili, što god su sami dobra u školi čuli i naučili. Poglavitu pako pažnju kod obuke svrati Lovinić na čudoredno vladanje svojih učenika. On sve moguće učini, da im ušćuva krsnu nevinost usred pokvarenoga svijeta, u kojem su morali živjeti.

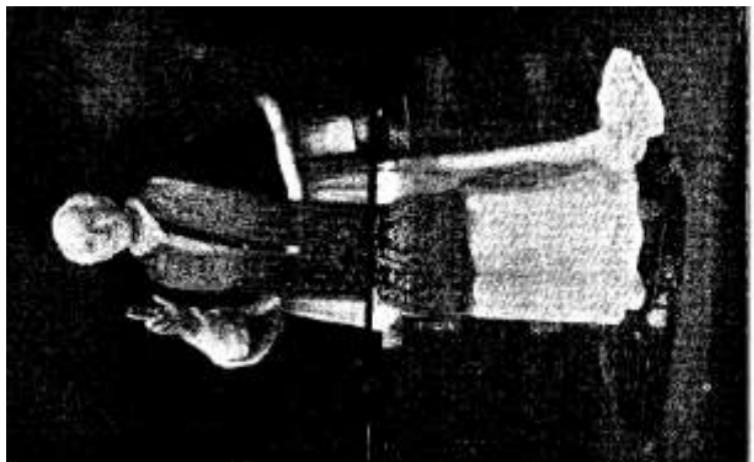
Knjigâ, kako se čini, imao je dosta za djecu bunjevačku, a mogao ih lako i od drugud naba-

viti; no muka bila velika, otkud namaknuti knjige za rumunjsku djecu. Hoteći i ovu dječicu dobro ugojiti i u kršćanskom nauku utvrditi, ne preosta mu drugo, van da sam uzme pero i napiše najnužnije knjige na jeziku rumunjskom. Velikim trudom sastavi on i naštampa »kršćanski nauk«; a ta dragocjena knjižica i dan danas se upotrebljava, i u velike se cijeni.

Što revnomu pastiru od škole preostalo vremena, on bi ga upotrebio, da pogie od sela do sela, od kuće do kuće; sve da razgovori i ohrabri, kako ne će malaksati na putu zapovijedi Božjih i crkvenih. To mu bio posao i zabava mila za »djelatne« dane. Uz takovo nastojanje misionarovo, i uz milost Božju, koja je pratila njegovo djelovanje: je li onda čudo, što mu se stado regbi preporodilo na novi duhovni život? Svi sad Karaševci znali, što im treba vjerovati, što činiti, čega se kloniti, da omile Bogu i dušu da si spase. Ono grdno praznovjerje, u kome su donle čamili, sad bilo ukinuto; čudorednost se obnovila; krunica Majke Božje bila im sad najmilija molitva, dok prije za nju nijesu ni čuli. Riječ u jednu: cijeli kršćanski život u ovome kraju iznova se rascvao poput drveća kod blage proljetne kišice.

(Slijedi).

Laura Hill, left, and Chastity Holt at the
Loyola Marymount University.

Iskrice,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Ožujak.

1. Ljubav čini, te si budu slični oni, koji se međusobno ljube. Zato, hoćeš li da te ljubi Isus, a ti gledaj da budeš ponizan i ljubezan kao on.
2. Poniznost Isusova naučit će te, da se veseliš, kada te preziru; i da šutiš, kada te tuže govoreći sam sebi: *Isus pak mučaše.*

3. Prepusti se sasma ljubavi Gospodina našega Isusa Krista; pusti, neka tobom upravlja njegova pravdost. Niti što traži, niti što odbij.

4. Budi uvijek pripravan sve do najzadnje sitnice učiniti i podnijeti po volji njegovoj, i iz poslušnosti, koju valja da imaš prema svim, koji te vode mjesto njega.

5. Pazi uvijek na Boga, a nikad na stvorove, u svim prilikama. To će učiniti da primiš iz svete ruke njegove jednako slatkost, kao i gorkost, utjehe kao i tražnje; za sve ga blagosivljaj.

6. Tvoja briga treba da bude, da se poniziš, i da se raduješ, kada te ponizuju drugi.

7. Presv. Srce Isusovo hoće da mu služiš, da ga ljubiš, i da mu donekle uvratiš ljubav, kojom ono tebe ljubi.

8. Presv. Srce hoće, da živiš lišen svega, što nije Božje; jer hoće da samo ono bude prijatelj tvoj, potpora tvoja, veselje tvoje.

9. Podnesi šuteći i u ljubavi Srca Isusova sva poniženja, kazne, protivštine, koje možeš primiti od

ljudi; a nemoj u buduće ni najmanje jadikovati, nego kada te snagu, primi ih kao zaloge ljubavi njegove.

10. Kada se Presv. Srce veseli boraveći u našoj slaboci: onda budimo i mi uvijek veseli i zadovoljni.

11. Gjavđ nastoji, da nas zastraši i smete, e bi nas tako priječio, da ne rastemo u krjeposti, i ne radimo oko svoje savršenosti. Da bismo ga odbili, moramo se njemu silom oprijeti, biti vjerni Bogu, pravilima svojim, i samim sebi.

12. Svladaj sklonost, što je imaš prema samovolji; ponisi sud svoj svaki put, kad imadneš za to prigode. Ja držim, da će to biti Bogu milo.

13. Govori o Bogu s počitanjem, o bližnjemu sa štovanjem, nikad ili vrlo rijetko o samom sebi; a i onda uvijek s prezirom.

14. Uzdaj se u velike u Boga; milosrgje njegovo nadilazi neizmjerno sve nevolje naše.

15. Nemoj se baciti u tugu i duševno mrtvilo. Podnosi to u duhu ustrpljivosti, kao i sve drugo, što se suprotivi sklonosti tvojoj.

16. Ljubi one, koji te ponizuju, i koji ti se protive kao osobe, koje su ti korisnije od onih, što te hvale.

17. Ja držim, da ćeš ugoditi Presv. Srcu, ako mu se sasvim predaš, da on bude pogled tvojih očiju, svjetlo tvoga razuma, želja tvoje pameti: sva ljubav srca tvoga. Pusti ga, neka ono djeluje za te po volji svojoj.

18. Odreci se svakog čuvstva samoljublja; svakog obzira na samoga sebe; jer ti obziri velika su zapreka djelovanju milosti u duši tvojoj.

19. Presv. Srce u velike se raduje čineći dobro siromasima, i podučavajući onoga, koji želi okoristiti se u školi svete ljubavi njegove.

20. Baci se često u naručaj mile providnosti Božje; osobito poslije svete pričesti. Tude se otvara Srce Isusovo, da predobije srce tvoje.

21. Tko veli: »samo ljubiti«; on veli: »samo trpjeti«.

22. Presveto Srce Isusovo hoće da srca, koja su njegova, rastave se od svega; pa i od samih sebe.

23. Naše samoljublje tako je jadno, te nas uvje rava da traži boga, kad nas odviše veže za stvari, kojima se služimo.

24. Srce, koje hoće samo Boga, posvuda ga nalazi.

25. U svem što činiš, ne želi drugo ni ne misli drugo, van omiljeti Bogu. Gledaj samo na njega u svemu, što ti se dogodi; a ne misli, od čega su sastavljeni križevi, koje ti on šalje.

26. Počivaj u naručju Božjem, kao djetešće, bez brige; njegova će se ljubav za te brinuti.

27. Ne sudi, ne tuži drugih, osim sam sebe; a sve druge ispričaj.

28. Govori uvijek o Bogu, hvali ga, slavi ga. Govori o bližnjemu s poštovanjem; o sebi samom ne govori nikad, ni dobro ni zlo.

29. Opći s Gospodinom s najvećim povjerenjem i prostodušnosti.

30. Kad počiniš ma koju pogrešku, ponizi se pred Bogom, i moli ga za oproštenje.

31. Zaboravi na svoju korist, te svu brigu za sebe stavi u ruke Oca nebeskoga.

Sjajna osamsatna procesija u noći Velikoga Četvrtka na Otoku Hvaru.

vaju dvije tri kitice »Gospina plača«, izmole 5 Očenaša u čast pet rana Isusovih, te redom slijede »procesijom« napred, dok se oko sedam sati na Veliki Petak jutrom svak ne povrati svojoj crkvi; gdje svi, koji остаše one noći kod kuće, skupa sa župnikom klečeći dočekaju sv. Propeće kod prvih kuća.

Nema čovjeka tako tvrda srca, koji se ne će ganuti videći ovo mnoštvo kršćanâ, koji bogoljubno i na glas moleći sv. Ružarij (krunicu) za duše pokojnih, te mnogi svijećom gorućom u noći čine onaj sveti ophod poput pobožnih Jeruzalemских žena, koje slijegjahu Spasitelja iduci na Kalvariju.

Ja držim, što toliko vjere ima još hvala Bogu u našem puku, da mnogo tome donosi i ova ganutljiva procesija, koju mnogi od zavjeta bosonogi čine.

Od pamтивјекa se nitko ne spominje, da bi ikad, pa i po najlošijem vremenu izostala ova noćna procesija; jedino se u Vrboski starci spominju, da jedne godine za procesijom samo jedna ženska iz Vrboske bijaše otišla, i zdravo se vratila. Dogodilo se više puta, da bi se u koje mjesto i više procesija sahranilo radi zla vremena, a po tom bi se

mo još traje prastari običaj, da bogoljubni kršćani sviju šest u okolo postavljenih župa, t. j.: Vrbanje, Vrboske, Jelse, Pitve, Vrinika i Sviraca, upute se u II sati u noći na Veliki Četvrtak, te redom idu pohajati »sv. grobe« u svako spomenuto mjesto. Ovdje ispje-

redom opet napred uputile. Svi inostranci, koji su onih dana boravili u ovim mjestima, jednako znaju pričati, koliko ih se dojmila ova noćna osamsatna procesija.

Što pak da reknem o sjaju, o napravi »svetih grobova?« Ti natkriljuju »svete grobove« istih grada; jer svako mjesto natječe se, tko da ljepše svoj »sveti grob« uresi. A nije se tomu ni čuditi; jer sve ondašnje crkve imaju se čim nakititi — hvala ostavštini pokojnih dobročinaca.

Ako je koji od čitaoca »Glasnika« rad na svoje oči vidjeti ovu sjajnu procesiju, ili joj se pridružiti: on neka bude na Veliki Četvrtak ili u Jelsi ili u Starom gradu.

Ako dogje u Starograd, treba da se u večer istog dana nagie u Vrbanju, najbližemu mjestu, koje je daleko tri četvrt sata; ali je lijep i ravan put do Vrbanja.

Mnogi bogoljubni cijelu noć čekaju procesiju u kojoj od spomenutih crkava; no bolje je poći za procesijom. Koga ne služe noge, on može svu noć čekati razne procesije, ili u Jelšanskoj crkvi ili u Vrbanjskoj. Najljepše je iz Vrisnika u noći gledati sve spomenute procesije, jer je Vrisnička crkva na brežuljku.

Čitaoce, koji ne vjeruju, ili drže da ne zaslužuje ova procesija, da ju lse iz daleka dogje vidjeti; molim, neka dogju i vide. Oni će se uvjeriti, kako nikad u bolje nijesu novca potrošili. Do vijenja!

Don Jakov Stipetić.

Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest.

Bez sumnje je mladež, čista, nevina mladež, osobito mila Božanskomu Srcu Isusovu. Ako ikomu, to je za cijelo djeci, nevinu djeci, Isus bio ljubazan. On bi ju grlio i milovao, on bi na nju ruke svoje Božanske polagao i nju blagoslovio. Kad ono jednom pobožne majke djecu svoju doveđeše k Isusu, apostoli ih ne htjedoše pustiti k njemu; jer im Učitelj učeći narod bio umoran. A što će Isus? On se na učenike ozlovoljio, te im reče: *Pustite djecu, neka dolaze k meni, i ne branite im; jer je takovih kraljestvo Božje.* (Mark. 10.)

Odatle je i potekla želja, da bi se sve učinilo, kako bi se mladež ušćuvala nevina, čista. U tu se svrhu podiglo na više mjesta t. zv.

Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest.

Osobito prigodom sv. misija veoma je zgodno vrijeme, da se osnuje takovo društvo; ne samo za djevojke, nego i za momke, pa i za žene i za muškarce. To bi puno tomu doprineslo, da nam osobito mladež obojega spola što krjeposniji život sprovodi.

»Glasnik« je lani više puta govorio o tom »Društvu«^{*)} a sad donosi potpuni popis svih takovih »Društva« u nas do sada podignutih.

A) Zagrebačka nadbiskupija: 1) Štivica (upisanih 68); 2) Luk (upisanih 46); 3) Pleterica; 4) Sesvete (upisanih 106); 5) Škenderovac (upisanih 60); 6) Brestovac; 7) Ugljan (upisanih 27).

B) Zadarska nadbiskupija: 8) Salima.

C) Senjsko-modruška biskupija: 9) Novi Vinodolski.

^{*)} Glasnik 1899. str. 68., 115., 141., 186.

D) *Spljetsko-makarska biskupija:* 10) Opuzen (upisanih 70); 11) Metković.

E) *Krčka biskupija:* 12) Čunsko; 13) Beli (upisanih 125); 14) Sušak (upisanih 140); 15) Stara Baška; 16) Puntakriža; 17) Dobrinj; 18) Punat (upisanih 160); 19) Unije; 20) Draga Bašćanska; 21) Vrbn.

* *

Od prijateljske ruke dobismo i društvena pravila takova društva, što je u Novom Vinodolskom 1. prosinca 1899. podignuto za žene.

Društvo ženâ za naknadnu sv. pričest u Novom Vinodolskom.

Društvena pravila.

1. Svrha je »društvu«, da se prima svako za mjeseca jedan put svetu pričest u naknadu za uvrede nanesene Presv. Srcu Isusovu. (3. vježba Apoštolsva molitve.)

2. Označeni dan ima se točno držati. U slučaju zapreke, ima se primiti sv. pričest u prvi dan, kad bude moguće.

3. Ovi će članovi širiti pobožnost spram Presv. Srca svaki u svojem krugu, i nastojati: da mladež obojega spola čisto i pobožno živi, i da u zabranjeno sveto vrijeme (u adventu i korizmi) ne drži veselih zabava (kola i plesova).

4. Svakoga prvoga petka u mjesecu ima ovo »društvo«, s ostalim članovima Apoštolsva molitve, mjesечni sastanak i pobožnost u stolnoj crkvi u Novom; gdje će se kazati mjesečna molitvena nakana Apoštolsva molitve i ostale nužne pouke i savjeti, — i služiti sv. misa.

5. Ako se koji član pokaže nevrijednim »društva«, to će se naken bezuspješne opetovane opomene na mjesecnoj skupštini imenice iz »društva« isključiti.

6. Umrioga člana »društva« članovi će do groba sprovesti, i izmoliti »žalosni« dio svete krunice na nebesku utjehu pokojnice.

*

»Društvo« ima sad 123 člana; od kojih su 5 »revniteljice«. Na čelu je »društvu« preč. kanonik-župnik Mate Cvetko.

»Glasnik« je ova pravila donio s namjerom, da bi se i po drugim župama — u koliko se dadne — slična »društva za žene« podigla. To bi uz blagoslov Božji moglo malo po malo cijelu župu obnoviti u duhu kršćanskem. Koliko i kako blagosloveno djeluje majka na djecu, na obitelj, na cijelu kuću, na cijeli narod: nek nam pjesnik kaže.

»Tako majke! ... Vaš je poziv velik,
Presvet poziv, — do ozoja težak ...
Vi dojite djecu i gojite,
Mukujete i djecu učite:
Dajete nam svece i vragove.
Prva njega i staranje prvo
Oko djece — vam je povjerenovo.
Kakvom dušom vaše grudi dišu:
Podmladak vam istom dušom diše ...
Zbore djeca — kako zbore majke;
Tvore djeca — kako tvore majke:
Mole djeca — kako mole majke ...
Časan porod — od časne je majke:
Domoljuban — s majkom domoljubnom:
Bogoljuban — s majkom bogoljubnom —
Vi ste rodu svjetle prehodnice;
Vašom dušom cij narod žive ...
Kakve majke — i narod je taki.«

Vjesnik.

— **Virje.** Na »staro ljeto« blagoslovjen je u župnoj crkvi vrlo lijepi kip Presv. Srca Isusova. Tamošnji bogoljubni župljani, potaknuti od svoga veleč. župnika, lijepo se složili, te stali sakupljati dragovoljne prinose za nabavu kipa Presv. Srca. Poklek se nužna svotica pribrala, naručen bi kip u čavene Mayerove tvrtke u Monakovu.*)

Katolički svijet spremi se, da zadnje godine ovoga stoljeća i vanjskim načinom iskaže čast i zahvalnost Isusu Kristu, Bogu i Spasu svojemu. U oči te godine podigoše dakle svečanim načinom virjanski župljani kip Presv. Srca Isusova, što je sada pravi ures onoj župnoj crkvi. Taj umjetnički dotjerani kip svakoga, koji ga vidi, možno potiče na sve veću ljubav i štovanje Presv. Srca Isusova.

Bio taj kip Presv. Sreca vrtjanskoj župi neprešusljivo vrelo obilatoga blagoslova Božjeg!

*) Veleč. svećenicima, koji su radi za crkvu svoju nabaviti kip Presv. Srca Isusova, mi nuda sve druga tvrtke preporučamo firmu: Mayer'sche kgl. Hof-Kunstanstalt für Kirchliche Arbeiten in München (Bayern), Stiglmayer-Platz Nr. 1. Ta glasovita tvrtka podaje najljepše kipove, a uz unijerenu cijenu. Navestemo nekoliko kipova Presv. Sreca — i cijenu njihova.
Kip visok 180 cmtr.; cijena mu 270 maraka

*	*	160	*	*	200	
*	*	145	*	*	180	*
*	*	110	*	*	120	

(osobito se preporuča)

Ne kani li se na oltar smjestiti kip Presv. Srca Isusova, onda valja uz kip naručiti i dodjeli stajak za kip (== Consola). I ova je „Consola“ vrlo ukusna; a cijena joj je za visinu:

od 180 cmtr.	80	maraka
*	180	*
*	7*	*
*	145	*
*	62	*
*	110	*
*	40	*

Namjena molitava i dobrih djela u ožujku.

(Blagooslovena od sv. Oca pape Leonisa XIII.)

Opće hodočašće u Paray-le-Monial.

U novim od sv. Stolice odobrenim litanijsama o Presv. Srcu Isusovu imu i ovaj dični naslov: „Sreću Isusovo, kralju i središtu svijeta srca, smiluj nam se!“ I u posljednjoj molitvi, što ju naredio sv. Otač papa za čitav svijet, prošimo isto u Presvetoga Sreća, „da bude kralj ne samo vjerničima, nego i razdvojenoj braći, dapače i svim neznačelima; prošimo ga, da učini, te sa obadva pola zemlje odjekne jedan glas: neka je hvala Božanskomu Sreću, po kojem nam je stičen spas“.

Dosta, vrhunac pobožnosti k Presv. Sreću Isusovu jest: da se žaluje Božanska ljubav u svim srćima ljudskim. Za to dragi Spasitelj objavio tu prentješljivu pobožnost; za to se ljubav Sreća njegova po neki način širi i rasaze „za ovih zadnjih vremena“, da se na temelju beskorakno te ljubavi nepostave prezrena i povrjetljiva prava Božanskog Kralja, da se istjera grijeh i vrag iz duša dragocjenom krvju Kristovom otkupljenih, te da se čista ljubav Božja iznova podigne na prvo mjesto i na prijestolje u carstvu duša. To je svrha i zadaca omiljeloj ovoj pobožnosti. Sam je Spasitelj svećano uvjerio bl. Margaritu: „Ja će zavladati srćima ljudskim pored svih neprijatelja“; a vjerna učenica njegova radostno progroči već prije 200 godina: „Zavladat će ovo Presv. Sreća pored svih neprijatelja svojih, a solana će biti zasramljena sa svim pristašama svojim. Blago onima, kojim će se Presv. Srce poslužiti, da mu pomognu nepostaviti kraljevstvo njegovo.“

Nijesu li se ove proročke riječi već danas sjajno obistinile? Gle, prije 228 godina Božanski Spasitelj poslužio se skromnom duvnjom u gradu Paray-le-Monial-u da očitovanjem ove pobožnosti položi kanoti temeljni kamen za veličanstveni hram, koji se po svem svijetu ima dizati u slavu Presvetog Sreća njegova. Zidali su taj hram uz pomoć Božju revni apostoli Bož. Sreća, šireći štovanje njegovo kraj svih razvratnih spletaka neprijatelja i t. zv. slobodnih zidara. I evo zgrada je u toliko uspjela, te ju je mogao sveti Otač papa Lani posvetiti. Posvećujući čitav ljudski rod Božanskomu Sreću Isusovu kano da je Leon XIII. svećano proglašio, da se čitav svijet od sada, poput posvećene crkve, ima smatrati svojim i vlasništвом Presv. Sreću Isusovu, kaošto i lijepo molimo: „Tvoji smo i tvoji hoćemo da budemo“. — Dašto, nije još sve gotovo na tom hramu Presv. Sreću Isusovu: još valja mnogi kamen ljepeš otresati i učištiti; još valja koješta na zgradu dopuniti, koješta ispraviti i poljepšati: ali ljudski rod, koliko do nas stoji, ved je posvećen Božanskomu Sreću, već su svi pravi kršćani svećano pro-

glasili Presveti Sreć „za kralja svoga i svih sreća“. Treba samo jošte i djelom i kanoti neprestanom službom Božjom, obavijenom u ovom hramu, priznavati kraljevsko dostojanstvo Presv. Srca Isusova.

Na međi smo dvaju vjekova; na izmaku onoga vijeka, u kojem se uz pobožnost napram Bl. Gospu krasno razvijalo i štovanje Presv. Srca Isusova; a na domaku smo onoga vijeka, koji se uslijed obavijene posveće imala zvali „svijek Presv. Sreća Isusova“. Božanski Spasitelj nije samo vrhovni „Kralj svih sreća“, on je i „Kralj vjekova“. Svaki dan moli svećenik u ime vjernika ove krasne riječi sv. Pavla, koje su kanoti lozinka za svako novo stoljeće: „Kralju vjekova besmrtnome i nevidljivome, jedinome Bogu čast i slava u vijeku vjekova!“ (1 Tim 1, 4.) Želeći dakle u egzistenciji odnima hodočašćem do kolijevke pobožnosti k Pre-v. Sreću zasvјedočiti tu divnu istinu, da je Sreć Isusovo kralj i središte svih Sreća i podjedno Sreć kralja vjekova, Sreć onoga, koji je početak i svršetak svemu; želeći i minulo novo stoljeće Presv. Srca Isusova prikazati i posvetiti baš na onome mjestu, gdje se Spasitelj udostojao neispitljivo blago Sreća svoga otkriti bl. Margariti i po njoj svemu svijetu: revnici ove pobožnosti pokrenuša uz odobrenje sv. Oca pape Ilijepu zamisao, da bi štovatelji Presv. Srca Isusova iz svih naroda godine 1900. zgrnuli u Paray-le-Monial, i tude pred grobom bl. Margarite poklonili se Božanskemu kralju svih sreća i svih vjekova. Mnogi istini iz naših krajeva ne mogu ni uz najbolju volju tako daleko hodočastiti u Francusku. Ali i oni nek se dakomu pridruže hodočašćima, nek sve to više kod kuće žare pojnoštost k Presv. Sreću Isusovu; a navlastito nek za ove svete jubilejske godine revno obavljaju jednu vježbu, koju je samo Božansko Sreć objavilo bl. Margariti prigodom vanrednog jubileja god. 1682. „Ne možeš reče joj Spasitelj, u ovo sveto vrijeme nijednom dragom molitvom više mi omiljeti, nego kad ištoš ovo troje u moje ime: 1. Prikazi vječnom Ocu preobišnu zadovoljštinu, što ju je Sreć moje na drvetu križa dalo pravdi ajegovoj za grešnike, moleći ujedno, e bi se po zaslugama križ moje uskrisile mrtve diše na život milosti Božje; 2. Prikazi istom Ocu nebeskom revnost Sreća moga da naknadni militavost i kukavnost izabranog puka moga; proseći Boga, ne bi li plamenima Sreća ovoga ugrijao svako hladno srce i raspirio ga ljuhavljiv Božjom; 3. prikazi mu pokornost volje moje, moleći po mojim zaslugama, da se u potpunoj mjeri dijeli svaka milost te se i ispuní svaka volja Božja.“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 4.

Travanj 1900.

God. IX.

Iznisi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godine 48 flira; za one, kojima se u kući donosi ili peštom šalje, 72 flira.

Revnitelji Apoštolskva molitve.

(Zelatori).

Apoštolskstu molitve veoma važno mjesto ide t. zv. revnitelje (zelatore) i revnитељice (zelatorice). Kako to? Evo kako.

Citava uredba Apoštolskva molitve velikim je dijelom osnovana na revniteljima; jer je njihova zadaća širiti posvuda Apoštolskvo molitve. To potvrđuje sva-

kidanje iskustvo. Gdje god ima Apoštolskvo molitve svoje revnitelje i revnитељice, tude — i samо tude — ono bujno cvate i divnim plodom rodi; a gdje revniteljā nema, tude ni ne uspijeva Apoštolskvo molitve, već tek kukavno životari.

Jedno od pravilâ za Apoštolstvo molitve, potvrđeno oú sv. Stolice, glasi: »... Revnitelji i revniteljice neka nastoje, koliko iole mogu, dnevce promicati slavu Božju, spas dušâ, i štovanje Presv. Srca Isusova; no sve to po pravilima Apoštolstva molitve. Za to će se oni u odregjeno vrijeme sastajati, da naredi sve, što im se u tu svrhu pričini shodnim«. (Pravilo 6.)

Mi smo nedavno štampali hrvatske diplome za revnitelje i revniteljice, a radi bismo i u »Glasniku« koju rekli u opće o revniteljima Apoštolstva molitve.

A. Njihova služba.

1. Nema gotovo ni jednoga grada ni sela, gdje se ne bi našlo bogoljubnih duša, koje rekao bih sve plamte od želje, da za vazda usreće bližnjega svoga, da ga spasu; ali da po mogućnosti i proslave Presv. Srce Isusovo. Gle, u Apoštolstvu molitve naći će takove duše najljepšu zgodu, da izvedu krasne ove želje. Apoštolstvo im je poput sveze, koja ih sve u jedno spaja; i budući da su izmogu sebe usko spojene, to im i djelovanje u velike raste Duše, o kojima je ovđe govor, mimo svaku sumnju posvuda će biti najrevniji članovi raznih nabožnih i dobrotvornih društva. Kada se dakle one sastanu u t. zv. vijeće Apoštolstva, onda se u isti mah i doskočiti onoj golemoj nevolji: trvenju naime, što znade na put stati onome dobru, što ga kad i kad znaju tvoriti razna društva.

2. Posvuda, pa i u mjestima najneznatnijim, valja zato nastojati, da se sastavi takov odbor t. j. vijeće od revnilelja za Apoštolstvo. Ta posvuda naći će se jedna ili dvije nesebeznaile duše; onda još barem jedna ili dvije osobe, koje će ih rado potpomagati u revnosnome djelovanju njihovu. Još je laglje

onamo, gdje već ima za drugu koju svrhu slični odbor, koji bi htio da bude podjedno i vijeće Apoštolsva molitve.

3. Sv. Otar papa nije ništa odredio gledom na ustroj ovoga vijeća, nego je dao za to potrebitu oblast vrhovnemu Upravitelju Apoštolsva molitve, da on opet dotičnu vlast podijeli upraviteljima

Triumph Kristov na Cvjetnicu.

diecezanskim i mjesnim. Vrhovni pak upravitelj dopušta, da ovi njemu podložni upravitelji ustroje te odbore, t. j. »vijeća« prema prilikama mjesnim (župnim i biskupijskim). Mi ćemo sada u kratko navesti, kako su ta »vijeća« obično ustrojena u Francuskoj; a po tom svaki će se župnik mjesni upravitej Apoštolsva molitve moći vla-

dati, dakako u dogovoru sa diecezanskim upraviteljem; međutim, kako rekosmo, još tu nema nikoje stalne i općenite ustanove.

Čim se podignulo, kako valja, Apoštolsvo molitve na jednom mjestu n. pr župi: mjesni će upravitelj Apoštolsva sve upisane članove razdijeliti u neke skupine; najbolje u skupine od 15 osoba. Ovakoj skupini na čelo stavit će onda upravitelj jednoga od najuglednijih i najrevnijih, koji može, a i hoće da se brine, kako bi se živa uzdržala u članovima ona prva revnost za Apoštolsvo molitve, ili što je isto: za Presv. Srce Isusovo. Od sada će taj revnitelj — ako su ženske: revniteljica — posebnu brigu voditi za svoju skupinu, »no po pravilima Apoštolsva molitve«. U tu svrhu on će skupini svojoj u početku svakoga mjeseca dojaviti mjesecnu, od sv. Oca odregjenu molitvenu nakantu, kako ju donosi Glasnik Presv. Srca Isusova. On će se starati, da članovi njegove skupine svako jutro doista prikažu Bogu u jutarnjoj molitvi, sve molitve, djela i trpljenja dotičnoga dana najprije na nakane Presv. Srca Isusova, a onda na nakane Apoštolsva molitve, osobito one, koje su onoga mjeseca i onoga dana preporučene (1. vježba). Sve te nakane donosi glasilo Apoštolsva t.j. Glasnik Presv. Srca Isusova. S toga će se i revnitelj sâm pretplatiti na Glasnik, i nastojati, da ga od njegove skupine svi djele i čitaju. On će im u tom poslu ići na ruku: naručit će na me i dijeliti sam »Glasnik« članovima skupine svoje. — Nadalje će nastojati revnitelj, da njegovi članovi svaki dan izmole i Oče naš i Io Zdravih Marija na nakane Apoštolsva molitve. (2. vježba). Napokon će gledati, da mu članovi skupine poprimu — ako mogu — i 3. vježbu Apoštolsva: naknadnu sv. pričest. 4. Od ovih se po tom revnitelj i revni-

teljicā biraju ponajbolji u posebni odbor, t. zv. vijeće Apoštolsva molitve.

»Vijeću« je na čelu uvijek mjesni upravitelj Apoštolsva molitve; ponaviše dakle župnik. No ujedno je i njegova povlastica, da je on mimo sve druge pozvan, da se ustroji, kako treba ovo vijeće Apoštolsva.

No kad bi župnik bio preopterećen drugim službenim poslovima, te ne bi, kako valja, i ovome Bogu milomu djelu mogao posvetiti sile svoje: onda bi taj posao — dakako uz dozvolu župnikovu — mogao preuzeti i drugi koji svećenik, dapače i koji bogoljubni, tomu vješti svjetovnjak.

Članovi ovoga »vijeća« jesu »revnitelji« i »revniteljice«; a to će opet biti najuglednije osobe, kao što su npr. predstojnici drugih katoličkih društava, što već postoje. Presveto Srce od njih iziskuje, da budu djelatne i revne, a uza to mudre i blage. Gdje je više »revnitelja« i »revniteljica«, dobro će biti, ako se razdjеле u dva vijeća: jedno za ženskinje, a druge za muškarce.

5. U svakom »vijeću« prema broju članova Apoštolsva molitve biraju se svake tri godine dostoјanstvenici, naime: a) predsjednik, b) pod-predsjednik, ako treba i prisjednik, c) tajnik, d) blagajnik. Ovi — pa i drugi revnitelji i revniteljice — prije nego li će se posvetiti Presvetome Srcu za ovu službu od toike važnosti, imaju se prokušati za šest mjeseci. No ova se »kušnja« može prema raznim prilikama skratiti, dapače — u potrebi i sasvim izostaviti.

Ako ustreba, mogu se iznimice i drugi članovi uzeti u pomoć, kada se vijeća o važnijim stvarima Apoštolsva.

6. Koja crkvena kuća, ili koji samostan, najzgodnije bi dakako bilo mjesto za sastanke toga od-

bora, »vijeća«. Nema li gdje tako zgodna mjesta, onda se sastanci mogu držati u kući ma kojega od revnitelja.

7. Obično »vijeće« sastaje se svakoga mjeseca, i s mjesnim upraviteljem na čelu raspravlja o boljem napretku sv. Saveza (Apoštolskva molitve.) Tada vijećaju, kako bi najbolje mogli promicati interese i želje Presv. Srca Isusova. Svaki član može staviti novih predloga. Revnitelji i revniteljice mogu se sastati i više puta, te pripraviti, što se ima pred ložiti u »vijeću«.

Revnosti njihovoj ništa se ne će oteti, što se god u mjestu njihovu odnosi na slavu Božju, na pouku neukih na obraćenje grješnika, na potporu ili dapače na osnutak korisnih zavoda. O svima ovim i njima sličnim stvarima valja da se raspravlja na sastancima revniteljâ.

Koliko dobra svake ruke po cijelu župu, da i po cijeli grad, ne će poteći od ovakva zajedničkog djelovanja onih duša, koje su u Srcu Isusovu usko spojene između sebe, i koje ništa većma ne žele, nego da jedna drugu podupre, kako bi se sve nakane Presvetoga Srca ispunile!

8. Sv. je Crkva osobite oproste podijelila revniteljima.

9. Da bude tko revnitelj u Apoštolsvu, i da ga takvim drugi priznaju, nije dosta, da sam za se nastoji širiti na osobiti način pobožnost k Presv. Srcu Isusovu i Apoštolsko molitve; nego je nužno, da ga za revnitelja službeno prizna i potvrdi jedan od onih, koji upravljaju Apoštolskom molitve. Istrom onda, kad ga jedan od ovih upravitelja Apoštolskva molitve (bio to ili vrhovni ili biskupijski ili mjesni upravitelj) prizna za revnitelja, i to priznanje očituje usmeno ili pismeno (davši mu diploma za revnitelja ili drugim kojim svečanim načinom) —

istom ga onda ide službeni naslov »revnitelja«, te istom onda dobiva pravo na opštete, što ih sv. Crkva podijelila »revniteljima«.

Io. Kada su ovako revnitelji za takove priznati od nadležnih svojih starješina, onda im je poglavita zadaca; širiti sv. savez Božanskoga Srca Isusova,

Uskrsnuće Kristovo.

t j. Apoštolsvo molitve. To biva osobito time, što nastaje kako će svegi novih članova namaknuti za tri stepena (vježbe) Apoštolsva molitve. Zatim oni šalju imena novih članova, što su ih predobili za Presv. Srce, mjesnomu upravitelju; a ovaj će ta imena unesti u »Imenik članova Apoštolsva molitve«,

i dat će im upisnice (prijamnice). Upisnice pak po razdijelit će novim članovima sami revnitelji. Sada je najljepša zgoda, da revnitelji sjete nove članove i na dužnosti, koje su na se uzeli — a niti ih je mnogo niti su teške — kao što i na oproste, što ih je sv. Crkva podijelila za svaki stepen (vježbu) Apostolstva molitve.

B. Obred.

Dan i mjesto. Ako se lako može, neka se odredi za tu svečanost blagdan Presv. Srca Isusova ili Bezgrješnoga Začeća Bl. Dj. M., ili drugi koji blagdan; a može se napokon obaviti ovaj obred u svako vrijeme.

Križić (metaljica Presv. Srca Isusova) već je na oltaru ili pred kipom Presv. Srca, gdje gori nekoliko svijeća. Nema li crkve ili kapelice, onda se svečanost može obaviti onđe, gdje se redovito sastaju revnitelji »u vijeće«; ali pred kipom Presv. Srca, pred kojim se užge nekoliko svijeća.

Kada se revnitesji ne primaju pod sv. misom, svećenik će uzeti kratku bijelu košuljicu (roketu) sa bijelom »štolom«. Oni, koji će biti primljeni, pa i drugi članovi, kleče pred oltarom ili pred kipom Presv. Srca.

Gовор. Pošto se otpjevala pjesmica u čast Presv. Srca, svećenik će reći kratak говор bud o Apostolstvu molitvu (savezu Presv. Srca), bud o pobožnosti k Presv. Srcu, bud o drugom kojem sličnom predmetu.

Posveta. Iza toga bliže će pristupiti k oltaru i pokleknuti oni, koji imaju biti primljeni u revnitelje; i tude će izgovoriti posvetnu molitvu. Ovu posvetu može naprijed moliti ili svećenik, a mladi revnitelji mole ju za njim; ili će ju jedan od mlađih revnitelja u ime sviju na glas moliti.

Posvetna molitva.

Preslatki Isuse, izvore ljubavi, oče smilovanja i Božje svake utjehe, koji si nama nevoljnim i nevrijednim ljudima milostivo otvorio neizrecivo blago Srca svoga: ja u zahvalu za neizbrojena meni i drugim iskazana dobročinstva, a osobito što si ustanovio presv. sakramenat; i u naknadu za sve uvrede, koje sam ja i drugi nanijeli tvomu preljubeznomu Srcu u ovom otajstvu ljubavi beskrajne: istomu Presv. Srcu posvećujem svega sebe i sve, što je moje, sa svima dobrim djelima i zaslugama, koje sam milošću tvojom stekao, ili će ih još steciti; pa obećajem da će širiti štovanje Božanskoga Srca tvoga, koliko mi to dopusti slabost moja.

Još si odabirem Bl. Djesticu Mariju za osobitu majku, te na isti način predajem i posvećujem Srcu njezinu prečistome sebe i sve, što je moje; i obećajem, da će po želji sv. Crkve, što više mogu, širiti štovanje ove premile majke, osobito bezgrješna Začeća njezina.

Zato preponizno molim neizmjernu dobrotu i milosrđe tvoje, da se udostojiš primiti ovu žrtvu katalogi ugodan miris; pa kako si dao, da ovo zaželim i prikažem, tako mi još podaj obilnu milost, da sve to ispunim.

(Ako je više mlađih revnitelja, onda nakon ove opće »posvete« svaki, kada na njega red dogje, moli ovu kratku »posvetu«: »dožansko Srećo Isusovo! ja svega sebe posvećujem tebi. Amen.« Ako ih je pak malo, onda svaki od njih zasebice moli onu gornju i dulju »posvetu«.)

Blagoslov križeva. Upravitelj (svećenik) blagoslovit će sada križeve (medaljice Presv. Srca) po ovom obrascu:

V. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

R. Qui fecit coelum et terram.

¶. Dominus vobiscum.

¶. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens sempiterne Deus, qui Sanctorum tuorum effigies sculpi non reprobas, ut quoties illas oculis corporis intuemur, toties eorum actus et sanctitatem ad imitandum memoriae oculis meditemur: has, quae sumus, sculpturas in honorem et memoriam Sacratissimi Cordis unigeniti Filii tui adaptatas bene † dicere et sancti † dicare digneris; et praesta, ut quicunque eas gestando unigenitum Filium tuum suppliciter colere et honorare studuerit, illius meritis et obtentu, a te gratiam in praesenti et altern. m gloriam obtineat in futurum. Per eundem Christum Dominum nostrum. ¶. Amen.

(Sad poškropi svećenik križeve (medaljice) sv. vodom; po tom sjedne, a mladi revnitelji kleknu pred njega, i dok svakomu od njih o vrat stavlja blago-sloveni križ (medaljicu) govori ove riječi:)

Uzni ovaj križ, i nosi ga na srcu svojem. Neka te on vazda sjeća na ljubav, kojom te ljubilo Srce Isusovo; i na zahvalnost, koju si mu za to dužan.

(Zatim podaje mlađomu revnitelju diplomu ugovoreći:)

Primi diplomu, po kojoj si od sada revnitelj Srca Isusova i Apoštolsva molitve. Naš sv. Otac papa podijeljuje ti svake godina 24 potpuna oprosta, i oprost od 300 dana, kad god s drugima vijećaš, kako bi promaknuo slavu Božju.

(Ili, — kad je mnogo revnitelja — ako hoće, može upravitelj predavati križeve i diplome, ovaj obrazac samo jedanput, za sve izreći).

Sada ih blagosloví veleći: Benedictio Dei Omnipotens etc.

Cjeli se obred svrši hvalospjevom: »Magnificat« ili kojom pjesmom na čast Majke Božje.

Vrhovni upravitelj Ađoštolstva pridodao je i ovu uputu:

Da bi se što potpunije izvela nakana svetoga Oca pape, izražena u papinskoj okružnici: »Humani genus«, molimo usrdno sve upravitelje Ađoštolstva molitve neka primajući nove članove obojega spola na to gledaju, da ovi obećaju, te se nikada ne će pridružiti ni jednome tajnome društvu; i ni jednom od njih da ne će ići na ruku; i da ne će nikoga poticati, da se pridruži takome društvu. Ovo je obećanje napose za revnitelje nužni uvjet, koji se ima ispuniti prije, nego li se prime za tako važnu službu.

Obećanje.

Buduć da je sv. Otac papa, nepogrješivi učitelj, više puta osudio slobodnu zidariju i druga tajna društva; zato se svečano obvezujem, i pokoran vlasti Namjesnika Kristova djetinjom ljubavi obećajem, da ne će nikada pripadati takome tajnome društvu, zvalo se ono kako mu drago; već da će usuprot, koliko samo mogu, usprotiviti se uplivu, nauci i djelovanju takovih društva. Amen.

— * * * —

Sveta godina 1900.

Jubilej.

Kako se počinje i kako se svršava jubilej?

Sveta se godina time počinje, što sv. Otac prije prve večernjice Božićne s velikom svečanošću otvara t. zv. Sveta Vrata (Jubileiska vrata). To su jedna od pet velikih vrata u crkvi sv. Petra u Rimu.

Ne mogući »Glasnik« donesti čitavoga obreda, može on samo glavne točke u kratko navesti.

Nā odregjenu uru*) obuče sv. Otac svete oprave, pa onda krene k Sikstinskoj kapeli, da se pokloni izloženom presv. sakramantu. Iza kratke molitve okadi papa presv. sakramenat, onda uz podvorbu dvaju patrijarha zapjeva »Veni Creator Spiritus« (»Dogji Duše Stvoritelju«). Pjevači preuzmu i slijede dalje pjevati. Pri svršetku prve kitice sv. Otac, već u nosiljci, prima mitru, meće tamjan u kadionik za procesiju, i za tim ju slijedi pod dragocjenom nebnicom. U lijevoj mu ruci užgana svijeća, a desnom blagoslovila.

Kad povorka stigne u predvorje bazilike, sv. Otac žilazi s nosiljke te ide na pripravljeni prijesto. Do skora sigje i uputi se k Svetim Vratima. Sad prima od kardinala »Velikoga Penitencijara« srebrni čekić¹⁾ udari polako tri puta po srijedi »Svetih Vrata« svakim udarcem jače, govoreći odregjene stihove, na koje kor odgovara.

Sv. Otac vraća se na prijesto, a onda udara dva puta kardinal »Veliki Penitencijar«. Po tom zid, već naokolo odlijepljen, obara onaj, koji je za to određen, i to unutar na drveni pod s točkovima; a ovaj se za tim odstrani. Vjernici, osobito hodočasnici, kupe i prose otpatke i opeke, što ih pri zadnjem zatvoru Svetih Vrata (u zadnjem jubileju) obilježiše i u nutra metnuše.

Pošto je oboren zid, nji »penitencijari« operu sv. vodom prag i dovratnike, plakaju sružvom, a otiru čistim platnom.

Megjutim sv. Otac, gologlav i na nogama, pjeva s priestola dva stiha i jednu molitvu. Po tom sjedne

*) Prije prve večernjice Božidne; ove godine ved u II sali prije podne.

¹⁾ Ovaj put bio čekić od suhog zlata, darovan od biskupa cijelog svijeta.

primi mitru; a pjevaci pjevaju 99. Psalm: »*Jubilate Deo omnis terra!*« (»Raduj se Gospodu sva zemljo!«). Kad je psalam ispjevan, sv. Otac ustane, skine mitru i slijedi pjevati jednu molitvu.

Zatim sjedne, da primi mitru, ustane s nova i kreće k »Sv. Vratima«. Uzašav na stepen imajući u ljevici užeženu svijeću, a desnicom držeći za štap pod djakonova kriza, zapjeva »Te Deum« (»Tebe Bog a hvalimo«) i prvi unilazi u hram kroz »Svetu Vrata«; za njime dva kardinala podvornika, te sva procesija po redu i dostojanstvu dva i dva.

Ovo je najsvečaniji čas. Svakomu se zrcali radost na licu; a mnogomu se orosi oko suzom radosnicom, i uzdrma živo u grudima srce od silnoga ganuća. Sv. Otac prelazi preko praga »Svetih Vrata«, a sva zvona bazilike udare u slavu. Zvone ora, a edazivlju im se druga sa ponožnih zvonika do trista i više crkava, u znak jedinstva prisutne i odsutne braće, u jednoj istoj vjeri, usanju i ljubavi. Slavlje na zemlji, a još više gore iznad svoda nebeskog, gdje no s Anđeoskim hafta vječna Svevišnjemu ori se pjesma.

U isto doba obavljaju isti obred u ime papino tri kardinala, i to na vratima crkve sv. Ivana Luteranskoga, sv. Marije Velike i sv. Pavla. Ova vrata, kao i ona u crkvi sv. Petra, vazda su zatvorena, te se otvaraju jedino za »svete godine«. Ta zatvorena vrata imaju da nas podsjećaju na raj, što je po grijehu palome čovjeku zatvoren.

*

Kad se svrši »sveta godina«, uz slične obrede zatvoriti će se opet ova vata. Sv. Otac položit će najprije srebrnom žlicom zidarskom nešto maza (maltera) na to će staviti tri kamena i nekoliko spomen medaljica. Po tom zidari zazidaju vrata, na koja se stavi kriz od tuča.

(Slijedi).

Iskrice,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Travanj.

1. Što se više udaljiš od sebe, to
ćeš se više približiti Bogu; a on će
se brinuti za tebe toliko, koliko ti
zaboraviš na samoga sebe.

2. Ljubi i štuj one, koji te ponizuju
i muke ti zadaju. Gledaj ih kao svoje
najveće dobročinitelje, i reci samome
sebi: kad bi me poznali, vidjelo bi se, da zaslužujem
i gore.

3. Kada te tuže: pomisli, da se Isus nije branio.
Ne moraš li i ti tako činiti po primjeru njegovu,
makar ne imao nikakve krivnje u onom, o čem te
tuže? Sviše, koliko si drugih pogrješaka počinio, a
da te nitko nije pravo ukorio?

4. Nastoj u svemu upriličiti se ljubavi svoga
Isusa; i Isusa — Propetoga.

5. Sve čini s ljubavlju i iz ljubavi; i dobro se
služi sadašnjim časom, ne uz nemirujući se za ono,
što će tek biti.

6. Srce Isusovo je dobar vogja. Uz njega se
uvijek pribij, ljubeznim pouzdanjem i velikom po-
uiznošću.

7. Pusti neprijatelja, neka bijesni; dobar je znak,
kad on buči; znak je, da mu ne idu njegovi računi.

8. Odbaci sve napasti neprijateljske jednostavnim
negodovanjem; a nemoj da se uz nemiriš, niti silom
da što činiš.

9. Misli, da si kao drvo uz rijeku zasagjeno, što
donosi svoj plod u svoje vrijeme. Kada ga vjetrovi

najviše biju, ono dublje svoje korenje pušta. Takav budi i ti.

Kada na te napasti najviše napadaju; onda duhokom poniznošću treba da najviše korenje u dubljinu pustiš u Srce Isusovo.

10. Neka ti je svejedno: ili trpjeti ili se veseliti, samo da se na tebi vrši volja Božja.

11. Ne traži ništa, ne odbij ništa.

12. Sahrani sve svoje jade u milosrdnom Srcu ljubezog Isusa, koje je smilovanja puno.

13. Podnesi uvijek s ljubavlju svoju nutarnju zaštenost; i drži se sretnim, kada ti Spasitelj dadne takovu prigodu.

14. Prigriči s ljubavlju sve ono, što te čini neznatnjim pred ljudima; to je najzgodnije i najnužnije sredstvo za tvoju savršenost.

15. Budi stalan mrtveći svoje požude, ako si hoćeš pribaviti nutarnji duh i dar molitve.

16. Ah, kad bi shvatio koliko je dobro ljubiti Presveto Srce, misliti na njega, biti sav njegov: ti bi odmah sve ostalo prezreo!

17. Prepusti se providnosti Božjoj; pripravan budi primiti iz ruke Božje dragovoljno i veselje i patnje, mir i nemir, zdravlje i bolest.

18. Upotrebi dobro odregljeno ti vrijeme za molitvu i za druge dahovne vježbe. Takva vjernost uzdržat će te u svim dužnostima trojim.

19. Budi u svemu podvržen Bugu, a poradi Boga slušaj i starije svoje.

20. Prava poslušnost ne zna ni za jadikovke, ni za obzire koje kakve.

21. Budi kao dijete bezazlen prema onima, koji te vode.

22. Bog ne trpi prevrtanja i pretvaranja; — ništa ti ne može srce učiniti sličnije Srcu Isusovu, do li iskrenost i poniznost.

23. Budи uvijek priprаван sve učinitи i sve podpodnijeti, ne tužeći se nikad i ne misleći, da ti se čini krivo.

24. Ne traži, da te hvale rad onoga, što činiš. Reci tад u sebi: toga mi ne treba. Naprotiv kada te preziru, reci: evo baš ono, što mi dolikuje.

25. Krjepost ne стоји u lijepim odlukama, niti u lijepim riječima: nego u djelima.

26. Lijepе riječi i odluke bit će samo naša od-suda, ako nam uzmanjkaju djela.

27. U djelovanju ne budi brz; nastoj upriličiti svoju vanjštinu i nutrinju po uzoru Isusa Krista i njegova Srca.

28. Radi sve jednako mirno, kao da nemaš ništa drugo raditi, do li ono djelo samo, što ti je upravo u rukama. Čini sve, kao da ti je svaki posan zadnji u tvojem životu.

29. Stvorovima govori malo; ali mnogo Bogu — djelovanjem i trpljenjem.

30. Budi siromašan i svega lišen; tад će te Bog obogatiti.

Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest.

(Dopis).

Evo, što o tom piše jedan župnik:

S. 12. 1. 1900.

Velečasni gospodine!

Na vašu želju, da Vam odgovorim na neke upite glede društva djevojaka za naknadnu sv. pričest, sada Vam tek odgovaram s razloga, što sam htio da se i sam uvjerim kroz meki razmak vremena, da li će upisane djevojke u revnosti ustrajati u opće, i kako će na ostale dje-

lovati. Sada nakon tromjesečnoga promatranja, kako se one vladaju, mogu reći: »Hvala Bogu! Sjeme je palo na dobro tlo, te donosi lijepa ploda.«

U »društvu« vidim upravo neko sv. natjecanje. Prije ih je bilo u društvu 87 (od tih su se 4 udale), a sada ih ima 106. Na sv. ispovijed dolaze točno po nedjeljama određenim — sve urešene šk a pu larom Presv. Srca Isusova. Ni jedne još nijesam morao opomenuti »Kolu« poslije »pozdravljenja« ne prisustvuju*), i u tom su upravo »skrupulozni« (bojažljive). Tako je neku M. zaručnik silio, da poslije »pozdravljenja« dogje u »kolu«; jer ako ne dogje, da će ju staviti. A ona, premda je to momak iz dobre kuće, ne htjede se obećanju svome iznevjeriti, već ostade kod kuće. I doista; momak ju ostavio, još i više s toga, što ga je drugi dan došla meni privati. Nu ja sam ih izmirio, momka dakako ukorio, te su se vjenčali; i ona ga je na dobro okrenula.

I u župi, hvala Bogu pokazuje se napredak na bolje. U Apostolstvo molitve upisano je 509 župljana. Svakoga prvog a petka u mjesecu crkva je puna, za sv. ispovijed do 100; pa i inače opaža se brojniji polazak crkve po nedjeljama.

U opće opažam, da pobožnost k Presv. Srcu Isusovu veoma nježno djeluje na srca župljanu, te ih potiče na revnije vršenje dužnosti kršćanskih. Za nakit slike Srca Isusova sakupilo se do sada 147 k. 35 fil., te čemo oltar Srca Isusova uresiti što ljepše.

Ja mislim, da će i Vama biti na utjehu ovi glosovi... S. L.

* Pravila im ne daju igrati »Kolu« poslije »pozdravljenja«.

Slavlje hrvatske omladine

na osvitu novoga stoljeća.

lasoviti neki slikar dobi jednom dični nalog, da u lijepoj slici živo predoči riječi Kristove: „*Oyanj sam došao baciti na zemlju, pa što hoću, nego da se zapali?*“ Kako je taj slikar bio ne samo vješt umjetnik, nego i pobožan kršćanin, on je izvršio svoju zadaću upravo — majstorski.

Naslikao naime Isusa kao dječaka. U otvoreniim

grudima plamti Presv. Srce poput žarkog sunca; u desnici mu goruća luč, što ju u ognju Srca svoga zapalio. Okolo Božanskoga dječaka vidiš u sve većim kolutima tisuću i tisuću srdaca, a mladi ih Isus luči svojom užigava. Mnoga već srca gore i plamte, kano svijeće na oltaru; no i mnoga su još tamna i hladna, te ne će, da se upale od ognja Božanskog.

Dragi štioče! Ovaj mali »Glasnik« nije ništa drugo, nego jedna takova luč u ruci Spasiteljevoj, kojom on hoće da raspali srce tvoje. I vjeruj mi prijatelju mladi, većma nego li danas »Glasnik« nije još nikad želio, ne samo da tvoje, nepo svako hrvatsko srce, a najpače srca hrvatske omladine ražeže žarom svete ljubavi i oduševljenja, da sva katolička Hrvatska gori onim ognjem ljubavi, što ga Isus došao bacit na zemlju.

A za što baš danas? Nijesi li još pročitao da-nasnjemu broju priloženi »Poziv?« Čitaj ga barem sada! On donosi u istinu preradosnu vijest. On javlja

da će ove godine, kano na osvitu novoga vijeka, čitava hrvatska omladina Spasitelju svijeta prirediti sjajnu svečanost, vanredno slavlje. On nas uvjerava, da će se tom zgodom savkoliki mlađi naraštaj hrvatski javno i svećano zavjetiti »kralju vremena i vječnosti«, njegovu Presv. Srcu sebe i svoj vijek i cijelu hrvatsku budućnost posvetiti, poklonivši se ujedno na krasan način Namjesniku Kristovu na zemlji: svetome Ocu papi, u Rimu.

Koje hrvatsko sice, u kome tinja još iskra duha slavnih djedova njegovih, ne će se uzradovati, čuvši, tako radosne vijesti? Pomici samo: s vjakolika velika Hrvatska, nakićena kano divan oltar: na njemu Spasitelj svijeta s Presv. Srcem svojim, a okolo njega tisuće i tisuće gorućih svijeća — srca hrvatske omladine! Može li se što ljepše i zamisliti?

Ali to narodno i sekularno slavlje tek onda je moguće, ako se svi složno uhvate u jedno kolo. Naš će mali »Glasoik« drage volje slabe svoje sile posvetiti ovoj užvišenoj stvari. Tako, on drži da mu je upravo sveta dužnost, i da je za to na svijetu, da raspali srca ljudska onim ognjem, što bukti i plamti u grudima Spasitelja našega. Za to će odsad u svakom broju o tom milom predmetu koju prozboriti. Danas pita samo još ovo dvoje. Dragi štioče! Hoće li i tvoje srce gorjeti za Krista na velikom oltaru hrvatske domovine? Ne sumnjam! No ne bi li i ti rado bio luč u ruci Isusovoj, kojom on užiže i druga srca! Ako bi, — a o tome ni najmanje ne sumnjam — onda radi za ovo slavlje, što više možeš. Doskora će, kako čujemo, na svjetlo izaći mala knjižica, koja će o ovom slavlju opširnije govoriti. Kupi ju, širu ju i složi se s drugima, da ova svečanost u Vašem mjestu bude što krasnija. Samo Presv. Srce bit će ti za to plaća prevelika.

A i »Glasnik« će ti biti vrlo zahvalan, ako ga izvjestiš, što se u tom pogledu kod vas već snuje i radi. Ono, što bude zgodno, »Glasnik« će u svoje vrijeme priopćiti, pa time potaknuti i druge, neka i oni isto ili što slično urade.

Do vidova dakle, dragi štioče! A sada ostajem zdravo i veselo!

Petar Barbarić.

Mlajjani apoštoli Srca Isusova.

Bilo je godine 1897. na blagdan »Sedam Žalosti Majke Božje.« U tihanoj sobici Travničkog sjemeništa sjedi uz psaci hrastovi stol jedan mladić, visoka stasa i blijeda lica. Ljubeznim pogledom gleda on na prekrasan kip Lurdske Gospe, što je na stolu njegovu; bijele, umorene ruke počivaju mu na krilu. Vidi se, da je mladić bolestan, da mu život malo po malo gine kao vani snijeg ispred proljetnog sunca.

Grudi mu se nadimljiv, bilo mu sve to jače udara, a srce regbi da hiti, da što prije zakuča zadnjom.

»Kako si, Petre?« upitati će bolesnika jedan svećenik, koji došao, da ga razgovori, te sje, pokraj njega. Mladić se nasmišeši, pa će onda: »Sad sam preći, Velečasni. — »Kako to?« zapitati će ga svećenik nešto u čudu. — »Zar ne znate, Velečasni, za one lijepe stihove:

•Koliko put mi srce kucne,
•Koliko put mi bilo tucne;
•Nek bude hvaljeno i ljubljeno
Presveto Srce Isusovo!

»Sada dakle, gdje mi srce bije tako brzo; za me je dobitak, i tako sam preći.«

Šest dana iza toga prestalo ovo srce kucati, a

pllemenita duša poletjela u raj, za kojim već odavna
čeznula. Petar Barbarić umrije, kako je i živio:
hogoljubno i sveto. On umrije, da za vazda žive u
onom Srcu, u kojem je bilo njegovo ime zlatnim
slovima već dugo upisano.

Mi se nadamo, da će žiče ovoga hrvatskoga uzor-
mladića doskora objelodaniti štampa. Za sada bismo
malo istaknuli tek one crte iz njegova živote, koje
nam ga prikazuju a poštolum Presv. Srca. U
njega moći će se ugledati hrvatska omladina, koja
upravo sada hoće, da sprema Božanskome Srcu van-
redno slavlje: a pokojnik će njezino nastojanje bez
sumnje u nebu podupirati svojim mogućom molitvom,

Nuzgredno samo spominjemo, da se Petar Bar-
barić rodio 19. svibnja 1874. u Klobuku, u južnoj
Hercegovini. Dječakom od 14. god. dogje u Travničko
sjemište. Tude on bio vazda uzor svima i u svemu,
ča do blažene smrti svoje, koja ga snagje u 8. raz-
redu njegovih nauka gimnazijskih (6. travnja 1897).

Vjesnik.

Posvefa Presv. Srcu Isusova. Kardinal-pre-
fekt Zbora za sv. Obrede upravio je na biskupe
pismo, u kojem kaže, kako se u mnogim krajevima
svijeta nije mogla posveta Presv. Srca obaviti
u pravo vrijeme s toga, što se prekasno za to sa-
znalo. Sv. Otac udovoljio je molbi mnogih biskupa
te dopušta, da se posvuđa, gdje se u pravo vrijeme
nije mogla obaviti »posveta«, može i sadu izvršiti uz
propisane pogodbe.

Pored toga odredio je sv. Otac: svi vjernici,
koji ove godine na blagdan Presv. Srca
Isusova, ili u nedjelju poslije njega ob-

nove djelo »posvete«, i ostalo ispunе; mogu opet po osobitom privilegiju steći iste oproste, koji su i lani za ovu »posvetu« bili podijeljeni.

Zastava Presv. Srca Isusova. O kako je krasno vidjeti, kada se u svečanom crkvenom ophodu u procesiji viju zastave urešene slikom kojega Sveca, a najpače slikom Presv. Srca Isusova! Onamo, gdje je pobožnost k Presv. Srcu dublji zahvatila korijen, i gdje ona bujniјe cvate; gdje je ili bratovština Presv. Srca ili Apoštolstvo molitve ili obadvoje podignuto; gdje ima »za naknadnu prćest« društvo bud djevojaka bud žena: onamo ima i na mnogim mjestima, u Primorju, i krasna zastava Presv. Srca Isusova, koja se u svečanim ophodima nosi, i uz koju se najradije prikupljaju oni, što se s pravom ponose, da su osobiti štovatelji Bož. Sreća

Koliko znamo, takovu zastavu Presv. Srca Isusova, ima do sada:

A. Senjska biskupija: 1) Karlobag, 2) Sv. Lucija u Kostreni, 3) Cernik, 4) Draga, 5) Sv. Kuzam, (župa: Bakar), 6) Krasica (župa: Bakar), 7) Selce, 8) Novi.

B. Krčka biskup'ja: 9) Vrbnik, 10) Punat, 11) Čunski.

Evo primjera, za kojim neka bi poše i druge župe!

Namjena molitava i dobrih djela u travnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leonisa XIII.)

Zahvalnost prema Bogu.

ada dobre naše krčane po selima zapitaš za junačko im zdravije, ili kad se staneš razgovarati s njima, mjesto da ti reknu, kao što se obično po gradovima čuje: „Hvala na pitanju!“ vazda ćeš čuti lijepo kršćanske riječi: „Hvala

Bogu!“ Pa makar ih i nevolja tištila, ne će ti si prija izjadati, nego bi zavpili: „Bogu hvala“ ili „kako dragi Bog dao!“

Pa tako i valja. Ta i sv. Crkva svaki dan nas svećano pozivlje u sv. misi, da srca i ruke gore k nebu uzdignemo, da hvalu dаднемо Богу, Господину нашему; da s njom od srca zapjevamo: „Doista je vrijedno i pravo, dostoјno i spasosno, da mi razda i posvuda zahvaljujemo tebi, Gospodine sveti, Оče svemoguci vječni Bože“. I to ne samo mi sami, a niti udruženi sa čborovima nebeskim, nego ponajpače „po Kristu Gospodinu našem“; po kojem i Angeji i Sveti Boga neprestano hvale kličući: „Svet, svet, svet Gospodin Bog četa. Puno je nebo i zemlja slave tvoje! Slava Bogu na visini!“ — Sv. Augustin veli: „Što bismo bolje i u srcu nosili i ustima izgovarali i perom pisali, nego: Bogu hvala! Ne može se reći što kraće od ovoga, ni slušati što radostnije, ni razumjeti bolje, ni raditi korisnije“.

Zahvalnost za primljena dobročinstva svakomu je dobrome čovjeku kao prirogjena; dapabe i samo bezumno živinče, kao da znade za zahvalnost, kad primiši zalogaj stane nam se radosnije umiljavati i vjernije sluziti. Za čašicu hladne vode, za najmanju sitnicu, za svaku prijaznu riječ mi blagodarimo bližnjemu svom. A Bogu, vrhovnom Gospodaru i izvoru sviju dobara, da se ne bismo zahvaljujim ležazali za nebrojenia i neprekidna i najveća dobročinstva? Stogod jesmo, stogod imamo, stogod možemo; sve mi to dugujemo Bogu; sve smo primili od Boga, ili neposredno ili posredno preko drugih ljudi i stvorova. „Što imate“, pita sv. Pavao, (1. Kor. 4, 7.) „što nijesi primio? Ako si pak primio, zašto se dičiš, kao da nijesi toga primio?“ Sastavljeno smo i na duši i na tijelu regbi od samih dobročinstava Božjih. Sve bice naše velika je milostinja Božja. Vratimo dakle Bogu milo za drago!

I nevolje i križevi, koji nas tiše, zaista su velika blagodat Božja. Jer Bog, čija dobrota nad pukom svojim bdiće i vlasta, ništa ne će dopustiti, što nam ne bi moglo služiti na spas. Hiljadu i hiljadu ih je spasilo dušu svoju u strmaštvu i u svakojakoj bijedi vremenskoj, koju bi bogatstvo i blagostanje za sve vijeke upropastilo. Recimo dakle i u nevolji sa sv. Jobom: „Kad smo primili dobro iz ruku Božjih, zašto ne bismo i zlo? Gospodin dan, Gospodin odnio. Kako se Gospodinu svidjelo, tako i bi. Blagodoceno budi ime Gospodnjeg!“ (Job, 1, 21; 2, 10). Takova zahvalnost usred nevolje Bogu je veoma mila. Njome se Gospodin i čeli proti neprijatelju, koji je Joba klevetao, kao da Bogu služi tek za plaću, poput najamnika, a ne iz čiste ljubavi i zahvalnosti. Sv. Augustin veli: „Rekneš li samo jedanput „Bogu hvala“ u nevolji; to je Bogu milije nego stoputa „Bogu hvala“ u sreći i radosti“.

Naočemo li razda novih obilnih milosti od Boga, a mi budimo zahvalni za primljene blagoslati; jer svaka zahvala jest nova molba.

Cena božja prima sve zrake sunčane u se, a ne odsijeva nijedne; pa zato i ostaje vazda crna i tamna. Tako i nezahvalnik primajući sve dobro od Božja, ništa ne vrada; a napokon poput presahnula vrela osuši i pogine u crnoj nezahvalnosti svojoj. Jer Božje ne može biti sve jedno, da li smo zahvalni ili nebarni za njegove milosti. Poput najboljeg oca on se vazda za nas brine. Ali i pita u sv. Pismu: »Ako sum takođe ja rat otac, gdje je moja čast?« (Mal. 1, 6.) I po proroku Izajiji gorko se tuži na neharnost Židova: „Sinove sam ohranio i učesio: oni pak prezreli su mene, i to zna za svoga vlasnika, i magare zna za jasle svoga gospodara: Izrael pak ne zna za mene, i pak moj nije me upoznao.“ (Iz. 1, 2–3.) Onda Gospodin ganutljivo spominje, što je sve učinio za omiljeni vinograd svoj, za odabrani narod židovski; a napokon mu se grozi strašnom pogubom radi neharnosti i nevjernosti.

I nama kršćanima dragi Spasitelj u ovo svelo vrijeme a načrto na „veliki petak“ dovukuje po Crkvi svojoj načinjeniju i ujedno najgoru tužbu: „Puče moj, što učinili tebi? ili u čemu ozalostih tebe?“ Odgovori meni! Ja te izvedoh iz zemlje misirske, iz ropstva gjavolskoga: a ti si pripravio križ Spasitelju svome! Ja te hranjali manjom, hranom nebeskom presvetoga tjelesa moga; ja neprijatelje tvoje, grijehe tvoje, poput misirskog kralja Faraona potopih u „crvenom moru“ moje pravste krvi, na sv. krštenju i u sv. ispunjavanju: a ti me izdade neprijateljima mojim, razape me na križ, i sa licem grijeha svojih rani njeftno Sreću moje, Ja tebe napajam vodom spasa iz pedine, nebeskom svojom miloču: a ti si mene napojio žučju i octom, Ja tebi dadio kraljevsko žezlo, učiniv te djetetom Božjim; a ti mesi trnovu krunu stavi na glavu. Puče moj, što učinili tebi i u čemu ozalostih tebe?

Ne oglasimo se ovim njeftnim tužbama Božanskoga Sreća Isusova! Promatrajmo rado i reyno dobročinstva Božja; a nada sve najveći dokaz njegove ljusavi, dragocjeno drvo sv. križa. Megju ostalim plodovima uberimo na tom stablu spasu srdačnu i djelotvornu zahvalnost, da se počevši od ove svete godine obitine i na nama riječi sv. Pavla: „Za sve je umro Krist, da i oni, koji žive, ne živu odsada sebi, nego vonomu, koji je za njih umro i uskrsnuo“. (2. Kor. 5, 15.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 5.

Svibanj 1900.

God. IX.

Jedan svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 flira; za one, kojima se u knjižu donosi ili posložen sajlo, 72 flira.

Sveta godina 1900.

Jubilej.

Čemu jubilej?

Na to pitanje neka nam odgovori sam sv. Otac U buli, kojom naviješta jubilej, piše on ovako: »*Kros čitavo vrijeme slike godine naša majka Crkva ima jedino na umu blagost i milosrđe; te traži i nastoji, kako već može revnije, da mišljenje ljudi okrene na bolje, i grješnike obrati na valjanje življenje i na pokoru za svoje grijeha. U toj namjeri gleda Crkva, da pomnožanim i pojačanim moljenjem ublaži uvregljeno Božanstvo, te s neba zadobije obilje Božanskih darova. Otvara širom blago milosti, što joj je dano na raspolaganje, i pozivlje sveukupno kršćanstvo, neka se nuda oprostu; a sva je u tom, da i uporne duhove predobiće za se nekim obiljem ljubavi i blagosti.*«

Po tome dakle hoće sv. Crkva, »da po jubileju

koliko »iše može ljudi učini dionike vječnoga spa-senja«. A to biva opominjući ih na dužnost svoju; probugujući uspavana srca i na svoj duševni spas upozorjući one, koji su gotovo svaki čas izvrgnuti pogibelji, da lakoumno upanu u propast, te svojom nemarnosti i cholosti izgube nebeska dobra, za koja su jedino rođeni. S pravom se tuži Leon XIII. na toliku duševnu tminu, na toliku zabludu, na golemo mnoštvo, što u naše doba srće u propast. Jer dan danas »velik je broj kršćanâ, koji zavedeni slobodom misli i govora, pohlepleno sišu u se otrov zlih nauka, i svaki dan u sebi ubijaju golemi poklad Božanske vjere. Odatle im biva mrzak život kršćanski; odatle se širi pokvarenost; odatle i biva, što se tako žestoko i nezasitno ide za svim, što godi tijelu jadnomet; odatle se brige i misli mnogima odvrnule od Boga, a pribile se uz zemlju.« U sviju ovih želi Crkva da se duh kršćanski regbi na novo preporodi, da se obnovi: *da mišljenje okrene na bolje, da se obrate na valjanije življenje, i tako da čine pokoru za svoje grijeha.*

Zatm je vanredna milost, koju nam podaje jubilej: *potpuni oprost.* »Dok traje ova godina jubilejska« — riječi su sv. Oca pape — »podjeljujemo i darujemo milosrdno u Gospodinu potpun oprost, otpuštenje i oproštenje njihovih grijeha svim kršćanima obojega spola, koji ispunе propisane za to uvjete.

Övaj se jubilejski oprost može samo jedan put dobiti, a ne može se namijeniti dušama u čistilištu.

Članak je svete vjere katoličke, i zato Bogom objavljena istina: a) da katolička Crkva ima od Boga oblast dijeliti oproste t. j. izvan svetoga sakramenta pokore opušćati vremenite kazne; i b) da nam je veoma spasonosno upotrebljavati oprost. Jedan

od najvećih propovjednika, kojemu se slavno ime raznosi širom svijeta, propovijedao je na dvoru francuskoga kralja god. 1700. jubilejsku propovijed. Tad

Vrelje na Vt. Ignatijevu predavanju u Parizu.

Sv. Otac predaje crkvu u zaštitu presv. Srca Isusova.

on reče, da je oprost jubilejski mimo sve druge
oprose i najsvećaniji i najsigurniji i naj-
bogatiji.

Napokon dobivaju isповједnici vanredne

vlasti; i to i) da mogu za jubilejski oprost propisana dobra djela promijeniti u druga. No znati valja, da ova vanredna vlast isповједникова ne siže dotle, te bi on mogao u koje drugo dobro djelo promijeniti a) i onaj »duh skrušenosti«, koji se hoće za oprost jubilejski, jer od toga ni sám sv. Otac nikoga ne izuzimlje; b) niti može isповједnik ikomu zamijeniti propisanu sv. isповijed i sv. pričest u drugo dobro djelo; kao što c) ne može nikoga oprostiti od naregnjene molitve na nakanu sv. Crkve, u koliko se ova molitva rastaviti dade od pohoda propisane crkve.

Kako u svemu, što se jubileja tiče, tako i glede vanrednih vlasti podijeljenih isповједniku, točno se treba držati riječi one buli, kojom se proglašuje jubilej.*

Tako n. pr. za naš jubilej izrijekom veli sv. Otac, da oni, koji poradi bolesti ili s drugoga kojega valjanoga razloga ne mogu poći u Rim, ili premda su u Rimu, zakonito su zaprijećeni ispuniti propisane uvjete: opet mogu zadobiti jubilejski oprost, samo ako se »pravo i skrušeno isповijede i pričeste.« To vrijedi dakako iznajprije za sv. godinu i za oprost, što se može dobiti u Rimu.

Ali što onda, ako se tko bez svoje krivnje ne bi mogao prčestiti u »sv. godini« (jubileju)? Bi li takovome isповједnik mogao produljiti »sv. godinu?« Za cijelo — ne bi; za to je od potrebe posebna puncmoć.

Pa i druga za jubilej propisana dobra djela ne može isповједnik, bilo sasvim bilo djelomice, promi-

* Sv. Otac Leon XIII. izdao je 20. listopada 1899. posebno pismo apoštolsko, koje se počinje „Quoniam divinae bonitatis“. Tude su potanko navedene povlastice isповједnicima za vrijeme, dok traje ovaj jubilej.

jeniti nemajući za to pravoga, razložitoga uzroka. A dobro je i to znati, da se isповједник ovom, kanoti i drugim, što slijede, vlastima jedino u sv. ispovjedi može poslužiti.

2) Nadalje inaju isповједnici za jubileja vlast odriješiti od svih, i najtežih, grijeha i crkvenih kazna. To vrijedi za sve teške grijehе, bili ovi biskupu ili papi s kojega mu drago uzroka pridržani.

Ovom se vlašću isповједnik može samo jedan put poslužiti za svakoga pokornika, sve da bi se jubilej mogao i po više puta dobiti.

3) Najzad dobivaju isповједnici osobitu vlast i nad zavjetima jednostavnim, pa ih mogu — makar ti zavjeti bili inače pridržani sv. Stolici — s razložita uzroka promijeniti u druga dobra djela.

Čujmo sada, koji su

Uvjeti za jubilej

Mi ćemo u kratko da ih navedemo. Za svaki jubilej i glede vremena i glede mjesta i glede načina valja se točno držati onoga, što u tom pogledu naredi sam sv. Otac, ili u njegovo ime diecezanski biskup za svoju biskupiju. U opće govoreći: za redoviti jubilej — a takav je naš — manje se traži nego li za vanredni.

Što je dakle nužno, da se dobije jubilejski oprost? Po onome, što je rečeno u »Glasniku« (br. 2. str. 28), hoće se za jubilej:

1) Skrušena ispovjed i sv. pričest. To je tako bitni uvjet, da se ne može ni čim drugim zamijeniti.

2) Pohod od regjenih crkava. Te su crkve u Rimu sljedeće: a) crkva sv. Petra; b) crkva sv. Pavla; c) crkva sv. Ivana Lateranskoga; d) crkva sv. Marije Velike.

Ove se crkve moraju pohoditi od onih, koji su gragjani Rimski, ili stanuju u Rimu, barem jedanput na dan kroz dvadeset neprekidnih ili prekidnih dana (prirodnih ili crkvenih). Oni pak, koji dogju izvana, treba da iste crkve pobožno pohode barem kroz deset dana.

Za vanjske hodočasnike, koji bud poradi siromaštva bud poradi drugoga važnoga razloga ne mogu u Rimu tako dugo ostati: isповједници su ovlašteni ili stegnuti pohod ovih crkava najmanje na tri dana, ili propisane pohode tih crkava promijeniti u druga dobra djela.

3) Molitva na nakanu sv. Oca, t. j. molitva za uzvišenje sv. Crkve, za uništenje krivovjerstva, za slobodu kršćanskih vladara i za blagostanje kršćanskoga puka.

Revnitelji Apoštolskog molitve.

C. Opština.*

1. Potpuni oprosti.

Sv. je Crkva podijelila revniteljima Apoštolskog molitve potpun oprost na ove dane:

Na svetkovinu sv. Genoveve	3. siječnja.
" " sv. Franje Saleskoga	29. siječnja.
" " sv. Ignacija mučenika	1. veljače.
" " sv. Katarine Ricci	13. veljače.
" " sv. Franciske udovice	9. ožujka.
" " sv. Josipa	19. ožujka.
" " sv. Vinka Fererijskoga	5. travnja.

* Ved smo rekli, da su za vrijeme jubileja „obustavljeni“ oprosti, što ih je sv. Crkva podijelila za „žive“. Koji oprosti i za „jubileja“ ostaju u krjeposti, o tome smo govorili u „Glasniku“ br. 3, str. 55.

Na svetkovinu sv. Katarine Sjenske	30. travnja.
" " sv. Monike	4. svibnja.
" " sv. Grgura VII. pape	25. svibnja.
" " sv. Klotilde kraljice	3. lipnja.
" " sv. Petra i Pavla	29. lipnja.
" " sv. Marije Magdalene	22. srpnja.
" " sv. Ignacija Ljiljskog	31. srpnja.
" " sv. Dominika	4. kolov.
" " sv. Ivane Franciske	21. kolov.
" " sv. Katarine Genevske	15. rujna.
" " sv. Mihovila arkangjela	29. rujna.
" " sv. Franje Asiškoga	4. listop.
" " sv. Terezije	15. listop.
" " sv. Martina biskupa	11. studen.
" " sv. Elizabete	19. studen.
" " sv. Lucije djevice	13. prosin.
" " sv. Ivana evangjelista	27. prosin.

Revnitelji, koji javno nose obilježje svoje službe, naime križ urešen slikom Božanskoga Srca, dobivaju potpun oprost; i to prvi put, kada im se podijeli ovaj počasni znak (križ), te se posvete Božanskomu Srcu; a po tom još dva puta u godini, kada obnove svoju posvetu. (Otpis 14. lipnja 1877.)

Ova svećana obnova posvete revniteljā biva dva puta u godini: na blagdan Božanskoga Srca i Bezgrješnoga Začeća Bl. Dj. M. Ne može li se tada obaviti, onda t., bude u osmini ovih blagdana. Dakle na odregjeni dan svi se revnitelji sakupe oko oltara Presv. Srca, slušaju bogoljubno sv. misu, i pripravljaju se na sv. pričest. Prije sv. pričesti jedan od revnitelja moli na glaz — a u ime sviju — posvetnu molitvu. Oni revnitelji koji su zakonito zapriječeni, isto tako prje sv. pričesti — sami za sebe — obnavljaju tu »posvetu«. U sastanku, (vijeću), što je pred ovom »obnovom posvete«, ureće se dan za obnovu; po tom se dogovorno odrede

sredstva, kojim će se revnitelji pripraviti kroz neko-liko dana za taj svečani čin.

2. Nepotpuni oprosti.

Oprost od 300 dana, kad god se ili svi revnitelji ili barem dvojica njih sastaju u vijeće, da se među sobom porazgovore, i jedan drugoga potakne, kako bi što revnije promicali slavu Božju.

Po Mariji k Isusu!

Divne li i ganutljive slike! Onamo na Kalvariji, na vrhu, usagjen je križ; a na križu mrtvo tijelo miloga nam Spasitelja. Posvuda nako-ko crni oblaci... crna tamna koprena. Samo iz otvorena boka Spasitelja izbjija regbi plamen, rumen kao jutarnja zora, što navješta prekrasan dan. Tük do križa stoji Marija; lice joj se sjaje od svjetla, što dolazi iz grudi Spasiteljevih; jednom rukom drži križ, a drugom pokazuje na Srce svoga Sina veliči: »Gle Srce, što je ljudi toliko ljubilo! Dogjite k njemu sví, koji ste opterećeni.«

Često puta promatrah ovu ganutljivu sliku... Marija učiteljica Srca Isusova; revniteljica pobožnosti k Srcu Isusovu! Pa tko bi i bolje poznao i vatrene ljubio ovo Srce, nego li Majka ovoga Srca? — I tako mi ova knjiga bijaše zlatnom knjigom Srca Isusova, iz koje bi dan na dan čitao, i svaki se dan sve dublje i dublje zaronio po Mariji u Srce Isusovo. Što sam tuj čitao i našao, o tom ču ti, dragi čitaljelu, po malo pričati. —

Otvorimo odmah tu knjigu! Što tude čitamo? Na prvoj strani naslov:

Marija — kažiput k Srcu Isusovu.

Strahota je kad čovjek u gustoj šumi zagje s puta. Traži, tumaraj, gledaj, hajde naprijed! Valja da je to pravi put. Pa opet na žalost nije. »Onaj

Uzrašačce Isusovo.

tamo, to je pravi, onim ču.« I tako hodaj ovim, hodaj onim; napokon hvali Bogu, ako ti pošalje Angjela u čovječjem liku, da te iz gусте šume izvede na čistinu, na pravi put.

Ali još je strašnije, izguđimo li put u duhovnom životu. Udarimo li tuj krivim putem: o

kako je teško, gotovo nemoguće — okrenuti natrag. Pa opet, pogješ li dalje i dalje ovim krvim putem: za cijelo češ — u ponor. Valja dakle svakako obratiti se k Isusu. A tko i ne bi pohrlio k Isusu? On je *put, istina i život. Tko za njim ide, on ne hoda po tmini.* Isus je Bog, a k Bogu vuče nas narav naša svom silom. Ali kako onamo? Kojim li putem? — Ta treba nam kažiput; a taj je Bl. Dj. Marija! Ili zar ne pozna majka najbolje put k Srcu svoga djeteta?

Nego da mi ne rekneš, da mlatim praznu slamu, čuj: pri povijedat ču ti zanimivu, ali istinitu crticu iz života.

Bio u selu N. jedan gjak, koji je sretno svršio gimnaziju. Prije bi znao uvijek govoriti, da ga Bog zove u svećenike. A i zvao ga doista.

Ali u praznicima... Da tuj mnogi profučka svoje zvanje — učio si toliko toga, možeš biti što te volja. Nu kako bilo da bilo s njime, na koncu praznika ne će naš junak ni da čuje za svećenike. »Idem ja,« veli, »u koji veliki grad; pa ču učiti prava, a danas sutra postat ču bogat odvjetnik, ili veliki sudac.«

Kod kuće dašto svi se prenerazili čuvši za novu osnovu gjakovu. Otac se ljuti, ali koja korist; majka s početka moli i nagovaraj, nu sve zaludu. »Hajde samo,« reći će mu napokon dobra majčica, »ja ču se za te moliti Majci Božjoj; ona će te sigurno dovesti na pravi put.«

Ode sin na sveučilište, opskrbljen svime, što mu je trebalo... ali jedno nije sa sobom ponio: — roditeljski blažoslov. Slabi mladić u velikome gradu! Novac, što ga sobom bješe ponio, potroši u kratko vrijeme do zadnje pare. Što će sada?

Od kuće ne će, da mu više šalju; a ne smije ni tražiti, jer bi mjesto novaca sigurno dobio koji ukor za svoj rasipni život. — A prazna želuca sjediti uz

knjigu, muka je to velika. Nego na sreću nagje si posla kod uredništva jednoga lista, koji baš nije branio katoličkih interesa. Noću bi pisao, a danju učio i trošio ono, što si je pri svetiljci zasluzio. Sprovodeći ovako dane mlađenackog života, dakako da nije imao kada misliti na boga i na dušu.

I odista sveučilišni naš gragjan' udari veoma skliskim putem; on se podao strastima i lastima života. Ona iskrica vjere, što ju usisao majčinim mlijekom, tek da još tinjala u srcu njegovu. Megju tim lijevala suze za nj dobra majčica, i vruće molila Gospu, da joj sina privede k Isusu.

Bilo u predvečerje bezgrješnoga Začeća Gospina, kad mu urednik naredio, da napiše nešto proti Majci Božijoj. Tuj se pobudi u mladiću stara vjera; odmah ode k uredniku, te ga zamoli, neka mu dade drugu radnju; »proti Gospi, da ne može pisati«.

Pa zašto ne? to je ludorija; ako ne čete, ostate službu. — »Dobro, ja idem!«

Crna noćca prekrla tamnim plaštem cijelu zemlju. Tvrdi snijeg ljuto pod nogama škripao, kad se brzim korakom sve više približuje naš gjak seoci N. — Došavši u selo stade pred jednom kućom, i zaviri unutra kroz prozor. Čitava obitelj kleći i moli. Upravo su krunicu izmolili. Na to će domaćica: »Još Oče naš i Zdravu Mariju za našega Josipa, da ga Gospa privede na pravi put k Isusu.«

Čas dva — i vrata se otvore; a Josip padne na koljena pred mile roditelje: »Evo Vam sina! Gospa ga je u istinu i dovela na pravi put.«

Domala uze učiti bogoslovље; a za tim postane svećenikom radeći marljivo u vinogradu Gospodnjem. Svegjer se kasnije vruće utjecao Bl. Gospu, moleći ju, da ga privede k Srcu Isusovu. Pa mi se sve čini, da mu je molba uslišana; jer onda, kada mi ovo prijavio, bijaše već na rubu groba.

Sada b' h mogao i tebe zapitati: jesili i ti na
pravom putu? I sve, da nijesi niti gjak, niti u
velikom gradu; opet se na žalost dandanas može
svagdje i u svakom staležu zaći s pravoga puta!
Ili može biti, da imaš rogjaka, prijatelja ili znanca,
koji ne hoda pravim putem krjeposti i kršćanskoga
života: a ti mu pokaži po Mariji put k Srcu
Isusovu!

— * —

Iskrice,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Svibanj.

1. Ne gubi mira u srcu poradi grješaka svojih; jer one po odredbi Božjoj za to služe, da se u tebe podrži ljubav k potištenosti i prezrenosti.
2. Čega da se bojiš, kada je dobri Bog odasvud opasao moći svojem kanoti zidom, kojemu neprijatelj ne smije da se približi.
3. Znaj, da onomu, za koga Bog hoće, da on trpi, ništa ne može pomoći, niti ga utješiti.
4. Ne brini se za budućnost; već misli, kako ćeš dobro upotrebiti sadašnjost.
5. Radi, trpi i ponizno šuti.
6. Ljubav k stvorovima u tvojem je srcu otrov, što ubija ljubav Božju.
7. Čim ustražiš, da te svijet štuje i prijateljem da ti bude: već si izgubio prijateljstvo i štovanje

Presvetoga Srca. Blagom Srca Božanskog ti ćeš oskudijevat toliko, koliko se obogatiš (neuredno) stvarima svjetskim.

8. Ne valja opirati se milosti, kada te ona potiče na dobro, i odvraća od zla.

9. Svi smo Božji po milosti, starješina svojih po poslušnosti, bližnjega svoga po ljubavi.

10. Budimo ljubazni i ponizni tako u mislima kako i u riječima.

11. Nosi križ Presvetoga Srca, i nosi ga voljno, veselo, odvažno; jer te mače čeka prestrogi račun.

12. Isus Krist hoće da bude sve onome srcu, koje ga ljubi; nu to ne može biti, a da se za nj ne trpi.

13. Predaj se sasvim Božanskomu Srcu, i često sam sebi reci: ako je Božansko Srce moje, što mi još manjkaju može? Ako sam ja savkolik njegov, što mi škoditi može?

14. Kada se čutiš nemirnim i napastovanim od kojega straha, a ti reci duši svojoj: čega se bojiš? Ta imaš Srce Isusovo i ljubav njegovu. Ono je blago, jakost i veselje nebu i zemlji.

15. Moraš li trpjeti štogod, a ti reci: sve ču trjeti bez jadikovanja; ljubeći Isusa svoga ja se ništa ne bojam.

16. Kada se moliš, unigji u Srce Isusovo kanoti u pustinju svetu. Tude ćeš naći, kako treba da vratиш Bogu sve, što si mu dužan; i prikaži mu molitvu Isusovu, neka ona nadoknadi za slabu molitvu tvoju.

17. Tko da se opre volji Božjoj, koja će se ispuniti vazda: ili mi htjeli ili ne htjeli?

18. Kada se radi o spasu duše; onda treba sve činiti i trpjeti, sve žrtvovati, sve ostaviti.

19. Bog nema dragocjeuije što od ljubavi svoje i od križa svoga. I mene će učiniti dionikom toga blaga jedino po milosrgju svojem, budući sam posve nevrijedan dara tako dragocjenog.

20. Presveto Srce teško da će vladati srećem, u kojem ima odviše samoljublja.

21. Na ovoj zemlji nema dragocjenije što, do li trpjeli iz ljubavi k Isusu.

22. Bacimo se sasvim u Božanske plame čiste ljubavi našega Boga, da ga ljubimo svim bićem svojim; no za to se hoće, da sve u nama bude Bogu podloženo, da sve ustupa i da se pokorava ljubavi Božjoj.

33. Toliko treba da ljubimo Gospodina svoga za ovoga zemnoga života, da postanemo jedno s njime, i da se nikad ne razdijelimo od njega.

24. Sve milosti ne mogu se nikako usporediti s ovom, da ljubazno križ svoj ponesemo za Iusom Kristom.

25.* Gospodin je jednakljko ljubavi vrijedan na Kalvariji u mukama, kao i na Taboru u slavi.

26. Hodaj priprosto pred Gospodinom; budući da te ljubi, on ne će dopustiti, da se na uvjeke izgubiš.

27. Ne teži ni za čim drugim, van da štuješ Isusa. Nastoj, da u svemu udovoljiš Presvetome Srcu njegovu onako, kao što i putnici po moru za vrijeme bure slijepo čine, štogod zapovijeda onaj, koji upravlja brodom.

28. Radi i trpi mirno; gledaj da ti duša vazda bude mirna.

29. Za cijeloga si života prepusti se sasma ljudaznoj Providnosti Božjoj.

30. Sve za Boga — ništa za se.

31. Kad se s radošću sječaš preirpljenih neugodnosti; onda gledaj, da ti Gospodin na pamet dozove tvoje grijehе, na koje je njegovo milosrgje regbi zaboravilo.

* Bl. Margaret Alacoque ugje u samostan Paray-ski 25. svibnja 1671.

Tko je junak?

Engleski kralj Eduard III. opsjedao god. 1347. francuski grad Balais. Godinu i pô branili se gragjani upravo junački. Ali tada im ponestane hrane. Kad nije bilo druge, poručiše Englezima, da će grad predati; ali uz uvjet, da svi žitelji mogu slobodno otići.

Engleski kralj, razijaren dugotrajnom opsadom, htjede u prvi mah da poubiće sve gragjane. No viđeći i sâm, da bi to odviše okrutno bilo, zaište po svome poslaniku — a bio to Valter Mauny — samo glave 6 najplemenitijih gragjana. Čuvši za to Francuzi svi se ustraviše; no vogja njihov, Saint Pierre, znao bi uvijek, kako će svoje sugragjane sokoliti i tješiti. On im reče: »Braćo moja! Došlo je do skrajnje nevolje. Silni neprijatelj nije zadovoljan time, da nas uništi; on je rad učiniti od nas zločince, jer ište, da mu predamo šestoricu naših, kojima će odrubiti glavu. Pa koje bi to mogle biti žrtve? Nitko drugi, nego ili naši oci, ili braća ili prijatelji, ili sugragjani, koji su i onako dugo za nas trpjeli svaku nevolju i bijedu: krvcu svoju proljevali. Mi bismo bili najukukavnije izdajice doma i roda našega, kad bismo ih predali, krvočnomu pobjediteiju. Ne, to ne smije biti. Ne mi nijesmo izdajice!«

Ja znam, što ćemo da uradimo. Tko je junak, neka se od svoje volje žrtvuje za braću! U koga je dakle toliko ljubavi i krjeposti, da je spreman umrijeti za gragjane svoje; on neka se javi! Isus, naš Spasitelj, koji je takogjer za nas umro, da nas spasi i sačuva nam život: nagradit će toga junaka!«

Saint Pierre to izreče; a sad nastala grobna tišina, — ni jedan se ne javi. Na to prihvati Saint Pierre iznova riječ, pa će ovako: Ni malo ne bi bilo plemenito od mene, da ja ištem od vas žrtvu, koje sam

ne bih smio da prinesem. Za to evo me! Ja sam prvi pripravan, da umrem za gragjane svoje. Tko je drugi? Živio! — »Tvoj sin!« povikne iz mnoštva jedan mladić; a bilo to momče u najvećem naponu. Junačkomu vogji čuvši to umekšalo se srce, »Vaj me, sinko dragi,« prozbori on tronutim glasom, »dva puta dakle da se žrtvujem? i u sebi i u tebi?... Ali neka bude! Tvoja je krjepost zazrela; ona je zaslužila lovov-vijenac. Ti si dakle drugi. A tko je treći? — »Vaš stric,« kliće Ivan de Aer. »Tko će četvrti? Sada je čas za junake. »Vaš rogjak,« oglasi se Jakov Missant. A peti? »Vaš prijatelj,« izjavi Petar Vissant. A za šestog a toliko ih se javilo, te se moralo ždrijebom odlučiti.

Videći poslanik engleskoga kralja toliko junaštvo, oči mu se napunile suzama, pa će onda: Žalim što nemam časti, biti gragjaninom Calaiskim. I kad ono 6 junaka izvedoše iz grada, svi su Englezi dohrtili, da ih vde, i da im se dive. Stupiv pred neprijateljskoga kralja, zippitati će ovaj poslanika svoga: Valtere, jesu li ozi na plemenitiji od Calaisa? »Jesu,« reče, »ali ne samo od grada Calaisa, nego od sveko-like Francuske, ako io'e još krjepost čini čovjeka u svemu plemenitim.« Kralj se studio pugubit takove junake i poklonio im život. To su junaci Calaiski.

Hrvatska omladino! I za tebe je kucnuo junački čas. Ili zar se ne može držati pravim junakom onaj, koji se ni malo ne stidi Imena Isusova danas, gdje nevjera i nečudoregje slavi po svem svijetu svoje slavlje? gdje neprijatelj ljudskoga roda sa svojim pristašama i ortacima napreže sve svoje sile, da kršćanstvo digne sa svoga hrama, i da si dragaricu »Veneru« postavi na oltar? danas, gdje tisuće i tisuće okolo nas u prahu leže pred kumirom bezbožne znanosti i umjetnosti, pred modernim poganskim duhom? Zar nije to pravo junaštvo, ako danas mladić

oduševljen za svetu vjeru kršćansku poput junačkih svojih otaca nogom gazi sve, što je protivno Kristu-Bogu, i to javno na bijelome danu, pred svim svijetom, s ponosom, bez ikojega straha isповједajući s prvim kršćanima: Bog mi je otac, a Crkva mi je majka? Zar nije u istinu veliko junaštvo dan danas, gdje tisuće i tisuće otpadaju od Krista, njegovu svetu nauku preziru kano bajku: javno i neustrašivo priznati Krista za Sina Boga živoga i jedinog Spasitelja svijeta?

I ako to čini ne samo jedan mladić, nego čitava omladina jedroga naroda; zar to nije prava junačka četa? Zar to nijesu najplemenitiji sinovi i kćeri hrvatskoga roda — ako još išta vrijedi u očima djece ono, za što su njihovi oci kroz stoljeća proljevali svoju krv?

Mladi štioče! Hoćeš li i ti biti u kolu ovih junaka? Onda čini, što ti je ova knjižica preporučila. Ali znaj i pamti unaprijed, da ni gjavō ne će mirovati. Ta velika je to i sveta stvar. A koja sveta stvar nije našla protivnika? No ne treba se bojati. Otvori samo oči svoje, draga omladino! Baš tom zgodom upoznat ćeš, tko ti je pravi prijatelj, tko je još pravi Hrvat; a tko je tvoj neprijatelj, a po tom i hrvatske domovine.

Hrvatski narod imao je mnogo neprijatelja — a ima ih i sada —; ali gorega i pogubnijega nema, niti je ikada imao od onih, koji mu potkapaju zadnji čvrsti stup: svetu vjeru; koji hoće, da mu na silu otmu iz ruku i iz srca zadnju utjehu: sv. križ; koji nastoje, da ga na svaki način rastave od Isusa jedinoga spasa, života i uskrsnuća našeg. Ali ne boj se, draga mladeži, tih neprijatelja Božjih i hrvatskoga roda! Gledaj im čvrsto u oči; stoj upravo kao ona tri babilonska mladića. Kad su naime na znak trublje svi narodi i plemena i jezici popidalii pred zlatnim likom kralja Nabuhodonosora, i njemu

se poklonili; i kad su svi knezovi i vojvode i starješine i rizničari i suci i nadstojnici ležali u prahu pred kumirom: onda su usred sviju ovih stajala tri mladića, stajala ravno kanoti svijeće, ne sagnuvši koljena pred krivim bogom. I kad ih je gnjevni kralj pozvao preda se, rekoše mu mladići u brk: »Znaj, kralju, da bogovima tvojim ne ćemo služiti, niti ćemo se pokloniti zlatnom liku, što si ga postavio.«

Hrvatska omladino! Eto ti izgleda! Pokaži svemu svijetu, da pred modernim kumirom ne ležiš u prahu; nego da si svoja, i da svoja koljena jedino sagibaš pred Isusom Kristom, Sinom Boga živoga, Spasiteljem svojim.*

* Primjera radi stampamo ovaj članak iz prekrasne brošurice: „Slavlje Hrvatske Omladine“. Poput ovoga članka cijela je brošurica profeta osjeđajima dvojake, čiste i žarke ljubavi: k Presv. Srcu Isusovu i k hrvatskoj omladini. Mi od srca preporučamo ovu doista lijepu i zanimljivo pisanu knjižicu. Potanje o tej brošurici vidi na omotu ovoga „Glasnika“.

— — — — —

Petar Barbarić.

Mlagjani apoštoli Srca Isusova.

U sjemeništu.

a apostolat je Barbarić bio kančti stvoren. Veliki ugled i pouzdanje, što ga uživao u svojih suučenika radi prirodnih darova, a još više zbog krjeposti svoje: bile su dvije tajne sile, kojima on uplivisao na srca njihova kao rijetko koji. U razredu svom bio on vazda i bez suparnika nepobjedivi kolovogja. Jest, mi bismo gotovo

mogli ustvrditi, da je izgled njegov i riječ njegova puno tomu doprinosiла, e se u sjemeništu sačuva i uzdrži dobar duh.

Mimo »Marijine Kongregacije« bilo mu u tome prvo i glavno sredstvo: pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Ovu je pobožnost on upoznao tek u Travniku; pa opet ona je doskora postala suncem duhovnoga života njegova; a revnost oko ove pobožnosti rekli bismo, da je značajna crta Barbarićeva.

Uz Apoštolsko molitve i bratovštinu Presv. Srca ima u sjemeništu travničkom i pobožnost »Devet služba Presv. Srcu Isusovu«. Barbarić nije bio time zadovoljan, da on sam obavlja točno i postojano službu, koja ga upravo zapala; nego bi on često i vatreno znao poticati i druge, e da i eni svoju službu zdušno obavljaju. Kad je već obolio, i za to rješko zalazio megju djecu: molio bi, da mu se svaki mjesec doneše nova služba. Jednom dogje »revnik« nešto kasnije sa službom. Na to će Petar blago se smješeti: »Ipak jednom; već je dosta dugo.« Na to će mu ovaj, da su »službe« već zastarjele, pa bi trebalo što dugu uvesti. »Vi biste rado vazda novo što izmislili,« odvrati Petar, »dok mi imamo, što je potvrđeno i oprostima provigjeno; bit će dakle i ugodno Presv. Srcu. Ako Vi šta izmislite novo, ne znate još, hoće li to biti i ugodno Presv. Srcu. I tako ostade pri starom.«

Nu još veću pažnju nego li na samu molitvu svraćao bi Petar na to, da se izmegju sebe opominju i bratski potiču, kako bi djelotvorno štovali Presv. Srce. Jedne se godine združili pojedini razredi u posebna kola. Tuj se na bogoljubnim sastancima govorilo o stanju razreda; tuj se stvarale dobre odluke, kojih se pogrješaka valja navlastito čuvati, u kojoj li se krjepostti vježbati, na koju li nakanu molitve i djela svoja Bogu prikazivati. Da je Petar bio megju

najrevnijima, u razredu svome još i duša ovoj duhovnoj zabavi: toga ne treba napose ni isticati. A pri tom je bio veoma praktičan. »Jednom«, pripovijeda nam njegov drug, »pogosmo u šetnju ravnem cestom, što no se pruža među Lašvom i obronkom Tarabovca. Svi sedmoškolci bijasmo na okupu. Dogovarashmo se, šta čemo budućega mjeseca moliti, i na koju nakanu. Jedan reče ovo, drugi ono; ali Petar pogodi najbolje. »Braćo«, prihvati on, »molimo se Bož. Srcu Isusovu i Gospu, neka ne pripuste, da bi koji iz našeg razreda ikada smrtno sagriješio. To je velika milost i vrijedno da si je isprosimos.« Dakle ne vremenita sreća, ne napredak u naucima, ne sjajna budućnost; već posvećujuća milost u srcu sviju drugova svojih, ono je bilo, na što je plemeniti mudič prije svega mislio. Pa s toga nije ni čudo, da su odmah svi radosna srca uza nj pristali.

Kad je bio Marijinoj Kongregaciji na čelu, imao je dosta prilike, da omiljelu si pobožnost širi; jer su travnički zbornici i onako obvezani posebnim pravilom, da njete i goje štovanje Presv. Srca. Uz bijelu ružu imala se u vrtu Marijinu gojiti prije svega grimiz-ruža: ljubav k Srcu Božanskog Sina njezina. Pa tako se i radi. Dokazom su tome miomirisne kite raznih djela krj-posti, što ih zbornici mješeno prikazuju Presv. Srcu Isusovu. Kakvo je cvijeće Petar sabirao u kitice, za to neka je ovaj primjer. U »bilješci« svojoj zabilježio on, da je Presv. Srcu u jednom mjesecu prikazao ova dobra djela: 5 sakramentalnih, a 340 duhovnih sv. pričesti, 2 djela milosrđa, 5 djela ljubavi, 50 pohoda sv. sakramenta, 55 pohoda Blažene Gospe, 110 samozataja, 400 prijegora u glavnoj strasti, preko 3000 strjelovitih molitvica. Zbornici zovu ova dobra djela »Blago Srca Isusova«.

Svaki »prvi petak« u mjesecu prima lijepi broj

pitomaca iz viših razreda »naknadnu svetu pričest«. Mnogi od njih obavljaju pri tom t zv. »milosnu devećnicu«, za koju je Spasitelj po izjavi bl. Margarete Alacque obećao milost konačne ustrajnosti. Poslije sv. pričečti mole pričesnici otpořnju »Presv. Srcu i s nova mu posvećuju srca svoja. Da se ovaj ljetni običaj u sjemeništu uveo, u prvom je redu zaslugu našega Barbarića.

Bilo 15. svibnja 1895., — spomen dan travničkih pitomaca — kad no prvi put bio izlet svibanjski (»majalis«). S glazbom u pratnji nadstojnika i učitelja svojih krenu čela omladina put Dželilovca. Tuj se tako lijepo proveseliše i zabaviše, te je Petar mogao jednomo od svojih prijatelja pisati: svi gjaci, od prvoga do zadnjega, bili su veseli i zadovoljni, pa se bio više no je tan Petar našao, koji bi si u Dželilovcu rad bio načiniti s enicu . . . Jednom riječju: svi smo bili »contenti, c intentissimi, acicontetissimi ed ancora un superlativo« . . . (svi smo bili zadovoljni, skroz zadovoljni, prezadovoljni i još više) Petar se uvijek od srca radovao, kad bi ovakav izlet sretno uspio; a on bi vazda svoje zrnce doprimesao. Ali sred buke i rastresenosti ne može duša njegova na Boga da ne misli. I kad se sve raduje, misli on, kako bi mogao Spasitelju i ranjenome Srcu njegovu pribaviti slasti i utjehe.

»Pod večer« pripovijeda jedan od gg. učitelja, koji je takogjer bio na »majalisu«, »vraćali se svi kući najbolje volje i razigrana srca. Na povratku namjerih se slučajno na Barbarica. Izmjeniv nekoliko riječi upitat će me iznenada Petar: »Što, Velečasni, ne bi li nam velč. o. rektor dozvolio, da prvi petak u mjesecu primimo »naknadnu sv. prćest«. Mi smo već toliko toga čuli, kako je begoljubnost o prvih petaka blagonosna, pa bismo i mi rad da jedan put kušamo«. Ove riječi mladićeve u velike me za-

diviše i sazidaše ; pa, kako se na njegovo nenadano pitanje ne domislih ni čemu boljemu, rekoh mu ovo : Ne sumnjam, da će to velč. o. rektor od srca rado dopustiti, ako samo vidi, da to u istinu mnogi pitomci želete. Iznesi dakle predaj molbu svoju, pa gledaj, da ga i drugi mole ; jedan put, dva put, pa makar i tri put. Velč. o. rektor za cijelo će učinit sve, da vam ispunji želju. Lice mu se od radosti zasja, i on primetnu : »Đa, tako ćemo.«

I doista Petar učini tako ; pa i novi »generalni-prefekt« potkrijepi molbu. Igle slijedeće školske godine bi dopušteno pitomcima »gornje gimnazije« da na prvi petak u mjesecu sv. sv. primi sv. pričest. Pače Barbarić je mogao još pred smrt devet prvih petaka izasjepce primiti »naknadnu sv. pričest.«

Na ovaj i slični način živo bi nastojao Petar, da pobožnost k Srcu Isušovu u sjemeništu cvate i uspijeva. Mi se pouzdano nadamo, da će on i sada na nebu nastaviti djelo svoje, i da kod prijestolja Gospina nije zaboravio na svečano obećanje svoje, što ga zadade prigodom akademije u ime sviju zbornika svojih : »Otpočinuti, mirovati prije ne ćemo, dok ovo sjemenište ne bude raspaljeno pravom, iskrenom ljubavi prema Sinu tvome ; dok ne bude prava utjeha, prava radost Presv. Srcu njegovu ; dok Gospodin ne uzmogne reći o njemu : »To je doista rasadnik budućih po mojem Srcu svećenika.«

— 2 —

Namjena molitava i dobrih djela u svibnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Štovanje i ljubav spram duhovnih redova.

Utočilo je mjeseca travnja g. 1112., kad se je 22-godišnji sv. Bernard u burgundijском gradiću Fontaines-u blizu Dijon-a (Francuska) za uvijek rastao s ocem svojim, da

pogje u samostan. Gantijer bio taj prizor i dosada neviđen u svijetu. Pomicli, dragi štioče, kukva je bol morala obuzeti srce starija oca, vlastelina i viteza Teselina, kad se je istoga dana za uvijek oprostio sa petoricom vrlih sinova! Bernard ho valjnom svojom besjedom i primjerom prelobije uz milost Božju još četiri brata svoga: Vida, Gerarda, Bartola i Andriju, za redovničko zvanje, a maloga Nivarda, ostavi kod kuće rasčvilenom oču udovca na utjehu. Ljubio je Bernard svoga oca, ali još više i nuda sve ljubio Bogu svoga. „Bog to hoće! Nek bude daško volja Božja!“ Ovom riječju prekine Bernard sve spone sejske. I a kako je malo godinaiza togavim nadelom odusevio čitave narode i krenuo ih na put u sv. zemlju i na boji proti nekrstu, tako već sada uz braću svogu i strica Gauderika povuče još 27 drugih plemenitih mladića za sobom u nedavno osnovani samostan Citeaux.

Stari otac Teselin holniam srcem baš ispratio Bernarda i ostale sinove do vrata Fontaines-a. Tude se krasan velik otvorio na velika imunjua i rodna polja Teselinova u maokolo. Naslagujući se još zadnji put ovim pogledom najstariji će sin Vidove najmlazijemu Nivardu: „Gle, dragi brate, mi idemo, a tebi ostavljamo sve ovo. Ne vidis li, kako deč se ti obogatili s našega odlaska?“ — „Dakako da viđim“, odvratiti pametno dijele; „ali čujte, ja viđim i veliku nepravdu kod ove razdoblje; vi sebi lijepo neće otimate, a meti jadnu zemlju ostavljate. To nije pravo; na takovu dighu ja neću da pristanem“. — I doista, ne potraja dugo, pa eio i 16-godišnjega Nivarda, gdje ostaviv svijet pokucia na samostanska vrata, da se do sarti svoje takmi s ostatkom braćom — u redovničkoj savršenosti i svetosti.

Čemu li ovo pričah, dragi štioče? Ta ne će valjda, da i ti proti volji Božjoj ostavisi svijet, te se u redovničko odijelo obučeš. A još manje bih htio tebe ovim primjerom ustrašiti, kako da se ne bi mogao i u svijetu spasti. Istina i u svijetu ima vazdu iskrenih službenika Božjih i velikih Svetaca. Ali je redovnička kuća po namjeri Božjoj kanoti vrt nebeski ili raj zemaljski, gdje najbijujanje evale razno evije i bilje svetosti. Ne čemo tim da kaćemo, da nema muke i brige u životu redovničkom; ali se u redu, gdje živa po pravilima sv. utemeljitelja svoga, sva briga i muka kreće oko službe Božje, oko duševnog napretka i spaša neumrlih duša. Dok su proši kršćani poput običnih slaga i podanika, koji u znoju lica svoga obrazuju kraljeva polja, te se sretnim cijene, ako se kadikad u nedjelju puste u dvor pred milostivoga kralja svoga: redovnicu poput kraljevih dvorana neprestano borave u kući Božjoj, na dvoru „Kralja svih kraljeva“; i tade ne samo vjerno služe Gospodinu, nego i svetim životom svojim pričuvaju vjernicima svakojake milosti. Sv. Bernard govoreći o užvišenosti redovničkog života u kratko veli: „Nije li to zaista svets, čista i neoskaljana

služba Božja, gdje čovjek svetije živi, rjeđe griješi, brže ustaje, opreznije hoda, češće se nebeskom milošću orosi, sigurnije počiva, pouzdanije umire, brže se čisti i obilnije biva nagragjen?²⁴ Pa tako i svi Sveci sude o redovničkom životu. Gledajući na uzvišenost i sreću toga staleža prispolabljaju ga sa životom blaženih Angjela i Svetaca; a govoreći o zaslugama dobrih redovnika i redovnica, zovu njihov život laganim, ali neprestanim mučenijstvom, gdje čovjek po redovničkim zavjetima poput fratre paljenice svega sebe neprestano Bogu prikazuje u vatri nadnaravke ljubavi.

Pa kako istom sv. mati Crkva cijeni i njeguje duhovne redove! Nije li ona u svako vrijeme pazila i štitila stalež redovnički poput zjenice svoje? Vjerna nepogrješivoj nauci Božanskog zaručnika svoga Crkva vazda nada sve druge staleže preporuča i hvati život redovnički kano najbrži, najuzvišeniji i najzaslužniji put do kršćanskog savršenstva. Sveci i blaženi, što ih je Crkva diljem tijekova uzvisila do časi svojih oltara, posvetili su se ponajviše usred samostanskih zidina. Da samo zavirimo u minku 19. stoljeće! Od 78 ugodnika Božjih proglašenih „Svetima“ između god. 1800. i 1900., svi pripadaju kojoj redovničkoj zadrugi, osim petorice svjetovnih svećenika i dvojice svjetovnjaka.

Naravno, da se taj nepogrješivi sud sv. Crkve osniva na sudu samoga Boga, vječne istine. Sam Bog je većinu svojih miljenika pozvao iz bujnog mora ovoga svijeta u mirnu luku redovničkog života; sam Bog izabra utemeljitelje raznih redova kano isto toliko sjajnih luči i preporoditelja kršćanskog života; sam Bog ulio je vazduha kršćanskomu svećenstvu i puku u dušu najnježnje štovanje i ljubav spram duhovnih redova; sam Bog volio je osobito proslaviti svete redovnike i redovnice vanrednim milostima i čudesima; sam Bog napokon već u svetom Pismu svećano proriče: „Kojigod ostaci kuću, ili braću ili sestre, ili oca ili majku, ili ženu ili djece, ili zemljišta svoja poradi imena moga: stosfruko će primiti i posjedovati širok tječni“. (Mat. 19, 29.) A sam Spasitelj opet reče bogatom mladiću: »Hoćeš li, da uniges u ňivot: drži zapovijedi! ... Hoćeš li da budeš savršen: hajde, prodaj što imas i podaj stromasima, pa ćeš imati blago na nebu; i dogđi, slijedi mene!“ (Mat. 19, 17, 21.)

Nemojmo dakle sa neprijateljima Crkve i sa zabludjelom djecom ovoga svijeta svakom zgodom i nezgodom dizati graju na onaj stalež, koji je najuzvišeniji u vojujućoj Crkvi; nego se držimo i ovđje nepogrješivog suda samoga Boga i sv. matere Crkve! Širim u svom djelokrugu ljubav i štovanje spram redovničkih zadruga; i nada sve molimo se, da bi se i sve Bogu posvećene osobe vazda dostojnim pokazale svoga zvanja!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 6.

Lipanj 1900.

God. IX.

Iznosi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 flira; za one, kojima se u kući dozovi ili poštov žalje, 72 flira.

Slavlje hrvatske omladine.

Ili grmi, ili' se zemlja trese,
Ili udara more o bregove,
Ili pucaju na Ozlju topovi?
Niti grmi, niti' se zemlja trese,
Niti' udara more o bregove,
Niti' pucaju na Ozlju topovi:
Slavlje slavi Srce Isusovo
U Hrvatskoj slavnoj domovini;
Slavlje slave mladi Zrinovidi,
Oni čine veliko veselje:
Sebe vjere Srce Isusovo,
Sebe i svu milu domovinu.

Zaista veliko veselje, slavlje izvanredno, nečuvano! Ili tko je ikad čuo, da je svakolika mladež kojega naroda, kao takova, Božanskome Spasitelju u njegovu Presv. Srcu zavjerila sebe, i cijelu budućnost svoju njemu posvetila? A to će za koji dan učiniti hrvatska omladina!

S najvećim oduševljenjem pozdravila je hrvatska omladina ovu zamisao, i kako se čuje, posvuda se

svom revnošću sprema, da ovaj svoj velji god što veličanstvenije proslavi.

»Naša djeca«, piše nam jedna učiteljica iz ravne Slavonije, sakupljuju kao marne pčele slatki međ dobrih djela za uzdarje svetome Ocu...« A jedan revni kateketa iz Banjaluke piše: »Naručio sam knjižicu: »Slavlje hrvatske omladine« za svoje učenike. Koliko je do mene, učiniti će sve za Presveto Srce.« Za »zlatno srce« darovaše već prije nego li se počelo sabirati megju ostalima preč kaptol Zagrebački 100 kr., jedan gospodin 12 dukata u zlatu, gg. bogoslovci u Djakovu 34 kr., gg. bogosloveci u Senju 21 kr., dječačko sjemeništvo i gimnazija u Travniku 100 kr.

»Nemam dosta riječi«, ovako javlja jedan gimnaziјalac u Travniku svome prijatelju u Dalmaciji, »nemam dosta riječi, da Vam izrazim, kako mi se srce razigralo od radosti i oduševljenja nad vanrednim svetim pokretom, što je poput munje letio širom domovine, da svu zapali ognjem Presvetoga Srca Isusova. Kod nas je sve oduševljeno za ovu svetu stvar; i nadamo se, da će se blagdan Bož. Srca velečanstvenim slavljem proslaviti ...«

Što više! Čini se, da će ovaj sveti oganj zahvatiti i druge zemlje; te da će se omladina i drugih naroda ugledati u hrvatsku, pa se posvetiti Bož. Srcu. To bi bio zaista divan prizor za nebo i za zemlju, kad bi se sva katolička mladež u svijetu uhvatila u jedno kolo, pa se na koncu 19. ili na početku 20. vijeka posvetila Srcu Isusovu. U ovo kolo, mislim, da bi se uhvatili i sami Angjeli s neba! A tko bi predvodio ovo kolo, tko bi mu bio kolo-vogja? Zar ne ti, hrvatska omladino, koja si prva zapjevala:

»Isukrste, Srcu Tvom
S nama naš se kune dom:

1900
1901

SLAVLJE
HRVATSKE OMLADINE
NA OSVITU NOVOGA STOLJCA

Isakrsia,
Srca Tvoj
S nama nad se kune dom:
Dašin, Ujelom vjek
sam Tvoj.
Za krest časni
bijuć baj.

Dušom, tijelom vjek sam Tvoj
Za krst časni bijuć boje.

Može biti, da ćemo o tom drugi put opširnije govoriti. Megjutim, draga omladino, nastoj iz svih sila, da svoje slavlje obaviš na način, da se u tebe doista ugledati mogu i ostali narodi.

A sad bismo rado upozorili na neke točke, što ih i knjižica: »Slavlje hrvatske omladine« preporuča. Ponajprije neka se, gdje se ikako može, prije svetkovine obavi devetnica ili barem trodnevница. Može to biti posve kratka pobožnost. Najbolje bi bilo, kad bi se izmolile »Litanijske o Presv. Srcu«, s »posvetom«; i kad bi se, gdje je mladež na okupu, pjevala »pjesma-posvetnica« — što se sve nalazi na koncu spomenute knjižice: »Slavlje«. Izrijekom upozorujemo svu p. n. gg. učitelje i uzgojitelje hrvatske omladine na ovu pjesmu. Laka je i lijepa, i kako iskustvo pokazuje, mladež je vrlo rado i oduševljeno pjeva. Kako bi krasno bilo, kad bi se ova pjesma na dan »posvete« orila širom cijele Hrvatske! kad bi ona postala omiljelom pjesmom, himnom hrvatske omladine!

Za to neka se ona za vremena posvuda uvježbal U Travniku ne samo da se pjeva, nego je i svira gjačka »banda«.

Onamo gdje je mladež mnogobrojna, ne će se ona svakolika moći ispovjediti na sam »blagdan Srca Isusova«. Toga radi gledaj, brate, da si očistiš dušicu bar nekoliko dana prije, u pregjašnji petak, ili na svetkovinu sv. Alojzija. Na sami dan velike »posvete« i zavjere neka se svaki grad i svaki varoš i svaka župa i škola i svaki zavod natječe, kako će bolje oduška dati ljubavi svojoj prema Božanskom Spaitelju i domovini Hrvatskoj. Onda bi to bio u istinu dan »hrvatske omladine« u najljepšem smislu: dan radosti i oduševljenja, dan milosti i ne-

beskoga blagoslova, riječ u jednu; dan vrijedan vječne uspomene u povjesti hrvatskoj. S toga i radostno pozdravljamo zamisao o »spomen knjizi« toga slavlja, o kojoj se niže govori. Neka svako mjesto nastoji, da si što ljepšu uspomenu zasluzi u ovoj knjizi-spomenici.

Da svršimo ovaj člančić divnim riječima jednoga biskupa hrvatskoga. Prešvjetli g. biskup križevački, Julije Drohobeczky, ovako pozivlje svoju časnu braću svećenike, da si povjerenu mladež posvete Srcu Isusovu.

»Akte, mili sinci! S vrh zelenih žumberačkih gora i do kraja ubavoga Srijema, pa iz plodne Bačke i sa žala Jadranškoga mora, savijmo što ljepšu kitu narodnoga cvijeća; ovjenčajmo njome Srce, što nas je toli ljubilo! Saberimo što više plodova srca miloga nam stada, pa ih darujmo Srcu, koje mu se toli veseli! Sakupimo tu našu omladinu, neka i ona proslavi Spasitelja, neka se i iz njezinih mlađanih grudi ori »vana Sini Davidovi, blagosloven, grjadi vo imja Gospodnje!« Neka s ostalom mladeži pohrli k njemu, svomu prijatelju, koji je naš Spas, Život i Uskršnje naše, da i nju blagoslovi, te bude nedobiv bedem sv. krsta i doma svoga!«

Spomen-knjiga hrvatske omladine.

Kako se čini, bit će »Slavlje hrvatske omladine« doista pravi triumf za Presveto Srce, sjajna pobjeda ljubavi i oduševljenja prema sv. vjeri i domovini hrvatskoj.

Zato se počelo već sada misliti i na spomen-knjigu, koja bi ovo krasno djelo ovjekovječila, te i pozniim naraštajima pripovijedala, kako se na pragu

dvadesetoga vijeka hrvatska omladina u pojedinim gradovima i mjestima posvetila Srcu Isusovu, i oduška dala svojoj ljubavi i odanosti napram sv. Ocu u Rimu.

Ali ova »spomenica« bi rada, da ono, što kaže riječima, predoći i lijepim slikama.

S toga se umoljavaju svi p. n. vogje i prijatelji hrvatske omladine, da se, gdje je to samo moguće, pobrinu za lijepu fotografiju, koje se tiču ovoga »slavlja«. Mogu to biti: Rimski hodočasnici, krićene crkve, oltari i slike Srca Isusova, svečana procesija na dan slavlja, slavoluci itd.

Zgodni članci, pjesme, opisi svečanosti, koji se ne objelodane u kojem javnom listu, kao i slike, neka se šalju odboru u Zagreb (samostan čč. ss. milosrdnicā) s primjedbom »za spomen-knjigu«. Ova će »spomenica« biti, ako Bog dà, zadnji zlatni list, kojim svršuje hrvatska omladina povjest mukotrpnoga si roda u devetnaestom vijeku.

— 200 —

Sveta godina 1900.

Jubilej.

U Rim!

Znajući, kako je dragocjeno blago milosrgja Božjega, kojim se ove »svete godine« svatko nas obogatiti može; poznajući i uvjete, uz koje možemo postati dionici tolikoga blaga: što još preostaje, nego da pohitimo u sveti grad, u Rim?

Onamo nas zove glas iz Rima. Evo kako sve kršćanstvo sv. O tac ljudskog pozivlje u Rim.

»Ljubljeni sinci! Rim vas ljubezno zove na svoje grudi... Megju svim gradovima Isus Krist, Spasitelj roda ljudskog, sam je Rim na uzvišenu službu svoju

odabroao, i sebi ga posvetio. U njemu je on otajnom providnošću svojom odredio sjedište carstvu svom i vječnu prijestonici Namjesniku svom. On je odredio, da se u njemu sveto i neporočno čuva svjetlo nebeskoga nauka, i da se iz njega kao iz glave i iz najuzvišenijega vrela širi po svem svijetu; tako, da koji nije u zajednici s rimskom vjerom, nije u zajednici ni sa samim Isusom Kristom. Njegovoj svetinji još doprinose vjerski spomenici, osobito veličanstvena grobna kapela grobovi apostolskih poglavica i podzemne grobnice junačkih mučenika«.

Onamo nas zove glas iz Hrvatske. Presvetijetli vladika Križevački zanosnim upravo riječima vjernicima piše. »Eto sa groba sv. Petra, — na kom je prosvjetitelj naš, sv. Metodij, u ime svega slavenskog roda javno isповijedio sv. vjeru katoličku i na nju prisegao, — zove nas glas, navještajući sveto ljeto.

»Srce je kršćanstva zakucalo, i kucaj tog vazda živog srca pronio se žilama svega svijeta, i očutili su ga jednako silno svi konci zemlje. Blago svjetlo s Petra prijestolja, koje je odraz sunca istine, razlilo se cijelom zemaljskim žarom, te siplje osobito tople zrake i na olujom otkoljene grane na stablu Kristove Crkve...«

»O! sretnih sviju, koji budu mogli u sv. ovome ljetu u Rim pohrliti... i postati dionici obilatoga proštenja.«

»Hajdete dakle, mili moji, koji samo možete, i pridružite se, da zajednički pogjemo na sv. put; da potečemo do srca svega kršćanstva, do groba sv. Petra i do prestolja njegova nasljednika; da našemu dragomu Spasitelju, koliko možemo, da demo zadovoljštinu za pretrpljene uvrede; da prinесemo svoje sinovsko poklonstvo njegovu Namjesniku, te da si na pokorničkom tom putu naberemo nebeskih dobara.«

Onamo nas zove glas iz Dalmacije. Presvjetli biskup Dubrovački upravio je svome duhovnome stаду vrlo lijepu korizmenu poslanicu, te vjernike zove na hodočašće.

„... Pozivljem svih, u koliko vam sredstva dosiju, i okolnosti vašeg stališta dopuštaju, — pozivljem vas ove tekuće godine sa mnom u sveti Grad; da vidimo svi zajedno našeg milog Oca, da se naslušamo njegovijeh očinskih riječi, da se nadivimo njegovoj mudrosti, njegovoj hrabrosti, da se nagledamo sijedog Starca, koji i ako skršen godinama, no ipak стоји na Petrovoj stolici kao klisura posred razdraženih valova, koji se na nj napinju, al ga skršit ne mogu.“

„Kao ljubezni sinovi milog nam Oca, hrlimo k njemu, da razveselimo njegovo srce rastuženo, osobito od neharnih sinova, koji su se bezbožno proti dobrom Ocu uzdigli....“

Onamo nas zove glas iz bosne. Poput drugih naših biskupa i presvjetli nadbiskup Vrhbosanski lijepo svjetuje svoje vjernike, neka pogju hodočastiti u Rim.

„... Vas, koje je Bog vremenitimi dobrim nadario, molim i opominjem: da idete u što većem broju u Rim, da ondje na grobu sv. Petra, na kojem je Gospodin Isus sagradio svoju Crkvu, zasvjedočite javno svoju vjeru u Krista Gospodina, utemeljitelja naše sv. Crkve; ter činom izjavite i ispovijedite i priznate, da je papa Leon XIII. Namjesnik Kristov na zemiji, nasljednik sv. Petra, ter glava sve Crkve katoličke širom svijeta rasprostranjene.“

*

Nema sumje, da će ovim i sličnim glasovima i pozivu biskupa svojih odazvati se lijep broj hodočasnika Hrvata, koji će ove svete godine krenuti put Rima. U tu svrhu u svim hrvatskim bisku-

pijama o tom poхvalno rade »odbori za rimsko hodočašće«, a na čelu im »središnji odbor u Zagrebu«. S drugim, javnim, katoličkim, hrvatskim glasilima i ovaj »Glasnik« svesrdno želi, da bude u ovome hodočašću jubilejskom u svih Hrvata — nužna sloga, da se ne rascjepkamo, da ne bi pošla — štono riječ — »šaka ljudi iz svake biskupije svak napose«. Jer tada bi se moglo dogoditi, da će izgledati, kao da se hrvatski narod nije pridružio velikom ovo-godišnjem duhovnom pokretu; moglo bi se dogoditi, da mnogi hodočasnici naši, samo da vide sv. Oca, morali bi se pridružiti većim tugnjim hodočašćima (n. pr. Talijanima, Francuzima, Nijemcima). A one polakšice, što ih dobivaju velika i mnogobrojna hodočašća, za putovanje i za pohod sv. mjestâ u Rimu, teško bi se mogli podati rascjepkanim hodočasnicima — Hrvatima.

Dakle: tko samo može, on neka pogje u Rim! Ono malo troška i poteškoća, što je nerazlučivo spojeno sa svakim hodočašćem i putovanjem, neka nasmalo ne zastraši! Duhovna dobra, što ih dobivamo po jubileju, kud i kamo su veća od ovih materijalnih žrtava.

* * *

Ali kako će dobiti jubilej

Oni, koji ne mogu u Rim?

I za ove se, poput brižne majke, pobrinula sv. Crkva. Pronicavi duh Leona XIII. unaprijed je vidio, da nekoji kršćani ni uz najbolju volju ne će moći ili nikako ili ne sasvim ispuniti propisane uvjete za jubilej; zašto su zapriječeni bolešću ili drugim kojim valjanim razlogom u Rimu ili na samom putu. Svima ovim podjeljuje sv. Otac u buli, kojom raspisuje jubilej, da pravo i skrušeno ispovjegjeni i pričešćeni, postanu isto tako dionici rečenoga oprosta, kao da

su spomenute crkve u Rimu u odregjene dane doista pohodili.«

U drugom apoštolskom pismu od 24. listopada 1899. koje se počinje »Aeterni Pastoris« potanko se navode takove osobe, koje, ne mogući u Rim hodočastiti, mogu i izvan Rima dobiti jubilejski oprost: samo ako se ispovjede i pričeste, na nakanu sv. Oca pomole, i mjesto pohoda propisanih crkava rimskih ovrše druga pobožna djela, što im u tu svrhu crkvena oblast ili ispovijednik naloži.

Takove osobe jesu:

1) Sve koludrice (duvne), koje su svečanim za-vjetom obvezane, te su vječitom zatvoru podložne; pa i one osobe, koje s razložitog uzroka u ženskim samostanima stanuju; napokon i one duvne, koje prošnje radi iz samostana izlaze.

2) Redovničke osobe, koje živu skupa u zavodima priznatim od sv. Stolice, ujedno sa svojim novakinjama i pitomkama, prem nijesu podvržene strogome za voru.

* 3) Trećoredice, koje živu skupa, sa svim novakinjama i pitomkama svojim, i s osobama, koje s njima stanuju.

4) Djevojčice i žene, koje živu u zavodima i odgojništima, ma i ne bile duvne ili redovnice ili trećoredice.

5) Pustinjaci i pokornici.

6) Robovi, koji su u sužanstvu pod neprijateljskom vlasti; i svi, koji su bud s gragjanskih bud s drugih kaznenih uzroka utamničeni . . .

7) Bolesnici i oni koji po судu liječnikovu ne bi mogli hodočastiti u Rim; napokon i starci, koji su sedamdesetu godinu navršili.

* * *

Da završimo s pjesnikom (F. J)!

Na noge Hrvati dični!
Rim vas vječiti zove.
Ustajte, hrlite skupa,
Crpiti već snage nove!
Davno u Rimu davno,
Lav vas već čeka slavno,
Miljenca otac svog.
U Rim ded hrlite, braćo!
Godine svete doba
Zove vas, kliče: ustajmo!
S Petrova zove nas groba
Odanost, Ljupku, milu,
Vjeru ded svoju čilu
Odajmo Lavu sad.

Iskrice,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Lipanj.

1. Svetlo je Srce ponor, u kojem
ćeš sve naći; ono je bezdan, osobito
ljubavi, u kojoj treba da pokopaš
svu ljubav svoju, a napose samoljublje
ujedno sa njegovim zlim željama, kao
što su: obzir ljudski i želja, da se
uzvisiš i sebi da zadovoliš. Utopi
sve sklonosti u ponoru ljubavi Božanske, pa ćeš naći
sve bogatstvo, što će ti trebati u raznim položajima
tvojim.

2. Ako si u ponoru oskudice i tuge: Božansko

je Srce bezdan svekolike utjehe. Tude treba da se izgubiš, ne htijući osjećati slasti.

3. Ako si u bezdnu duhovnoga mrtvila i nemoći: a ti idи, pa se uroni u Srce Isusovo, što je ponor mogućnosti i ljubavi. A nemoj biti zabrinut, da li ćeš okusiti slatkost ove ljubavi, van tada, kada se njemu prohtjedne.

4. Ako si u ponoru siromaštva i lišen svega: baci se u Srce Isusovo.

5. Ako si u ponoru slabosti, povratka u grijeh i bijede: pogji često k Božanskomu Srcu. Ono je puno milosrgja, jakosti; ono će te podignuti i okrijepiti.

6. Kad osjetiš u sebi ponor oholosti i taštoga štovanja samoga sebe: utopi ih odmah u velika poñjenja Božanskoga Srca Isusova. Ono ponizno Srce je ponor poniznosti.

7. Kad si u bezdnu neznanja i tame duhovne. Srce je Isusovo bezdno mudrosti i svjetlosti. Nauči se: osobito ga ljubiti i samo to činiti, što ono od tebe želi.

8. Ako si u ponoru nevjernosti i nestalnosti: Isus je ponor stalnosti i vjernosti. Baci se u nj, i naći ćeš ljubav stalnu.

9. Ako si kanoti predan na smrt: pogji k Srcu Isusovu, i naći ćeš ponor života. Oživjet ćeš na novi život; život, u kojem ćeš gledati u nadredak ne na druge oči, nego na one Isusa Krista; ne ćeš raditi više, van Srećem njegovim.

10. Ako si u ponoru nezahvalnosti: Srce je Isusovo ponor zahvalnosti. Uzmi od njega, što ćeš prikazati Bogu za sve dobro, koje si od njega primio. Molj Isusa, da nadoknadi za te obilatošću svojom.

11. Kad si u ponoru nemira, neustrpljivosti ili gnjevu: idi k Srcu Isusovu. Ono je prepuno prijatnosti.

12. Ako si u ponoru **rastresenosti**: u Srcu Isusovu naći ćeš ponor sabranosti i gorljivosti, što će sve nadoknaditi.

13. Kad si u ponoru **žalosti**: samu žalost utopi u Srcu Isusovu, što je ponor radosti nebeske, i blago svih Angjela i Svetaca.

14. Ako si **nemiran**: Srce Isusovo ponor je mira. Ono će i tebe umiriti.

15. Kad si u ponoru **gorčine i tuge**: sjedini ih s ponorom beskrajne tuge Srca Isusova. Ovo će te naučiti, da sve za njega podneseš radosna srca.

16. Kad budeš u ponoru **straha**: Srce Isusovo je bezdno pouzdanja i ljubavi. Predaj se njemu; ono će te naučiti, kako straha treba da nestane ispred ljubavi.

17. Napokon u svakoj stvari i za svaku stvar uroni u to more ljubavi i dobrote; i ako je moguće, nemoj da izagješ odatle, a da ne budeš probijen od ognja, kojim gori Božansko Srce i za Boga i za ljudе.

18. Kad te dogje volja da se ispričaš, a ti reci sam sebi: Isus, moj učitelj, bijaše nevin i optužen, pa opet je šutio; ja, toliko puta kriv, zar da se pravdam?

19. Gledaj što manje na patnje svoje. One tad najmanje škode, kad si poradi njih puno ne taremo glave.

20. Bog dragi želi, da budeš miran u patnjama svojim, ne tražeći toliko puta, kako da im se ukloniš.

21. Baci se često u naručaj Bogu i Presvetomu Srcu; pusti, neka ono s tobom radi sve, što hoće.

22. Ne znam, što da reknem onima, koje ljubim; ako im ne govorim o križu Isusovu.

23. Ne podaj se razmatranju pomanjkanja svojih. To ne služi za ino, nego da udovoljiš samoljublju svojemu.

24. Bez ljubavi Isusove život ovaj nije drugo, nego jedna smrt.

25. Najveće dobro, što si ga možemo željeti, jest: da budemo slični Isusu propetomu.

26. Unigji u Presv. Srce Isusovo, unigji. Čega da se bojiš, kada te ono zove?

27. Križ je dragocjeno blago; a treba ga sakriti i čuvati, da nam ga ne ukradu.

28. To nije u istinu biti siromašnim, ako samo zavjetuješ siromaštvo, a uza to ni u čemu ne ćeš da oskudijevaš.

29. Ništa nije tako strahovito u kući Božjoj, kao što je redovnik ili redovnica, što žive samo po volji svojoj.

30. Hoćeš li da se posvetiš: a ti se posvema odreci sama sebe, i bezuvjetno žrtvuj volju svoju.

31. Hoćeš li da budeš sretan, evo ti za to velike tajne: u svemu gledaj samo na volju Božju.

Priprava za sv. pričest.

Piše J. Šafraň.

Sv. pričest ima biti za dušu ono, što je svagdanja hrana za tijelo. A što prima naše tijelo od hrane? Ponajprije hrana nam daje to, da živimo. To isto ima i duša primiti od sv. pričesti; jer je sam Gospodin rekao: „Oco je kruh, koji je sišao s neba, da ne umre, koji ga blaguje“. Zatim iz hrane dolazi nam to, da mi rastemo, da od nejake djece postanemo zreli ljudi. To isto primit će i duša po sv. pričesti. Jer kad je „volja Božja po svedba vaša“, po nauku sv. Pavla apoštola, onda nije druge, nego po nauku sv. Pisma nastojati, „tko je svec, da bude još sveciji“, a k tomu će najviše dopri-

nesti ono združenje sa Presvetim, koga u sv. pričestii primamo. Napokon hrana čini još i to, da nam podaje snagu i jakost. I najjači čovjek, kad ne bi dva ili tri dana jeo, skroz bi oslabio, te ne bi bio ni za jedan posao. Sličnu, ali duševnu, jakost crpst ćemo iz sv. pričestii; jer u njoj blagujemo pravo tijelo i pravu krv Gospodina našega Isusa Krista, duši za hranu: da je jaka i snažna opirati se zlu i činiti dobro; da može suzbijati sve napasti i opeta s veseljem vršiti zapovijedi Božje. A to nije tako lako.

Da se iz presv. oltarskoga sakramenta dobiva velika i potrebita snaga za kršćansko i viteško življenje, uči nas već običaj iz prvih vremena sv. Crkve, koja je u vrijeme krvavih progona dopuštala svojim vjernicima, da si sv. pričest ponesu kući; neka bi ju imali pri ruci, da se okrije, e onaj čas, kad bi pali sudu i krvniku u ruke, da trpe i umru za Boga i sveti njegov zakon. A to se moglo dogoditi svakomu kršćaninu svaki čas za onih žalosnih vremena.

Ali tko želi iz sv. pričestii crpstii ova duhovna dobra, da steče snagu, da napreduje u svetosti, da zadobije život vječni: taj mora da se na sv. pričest i dostojno pripravi.

Nije dosta, da je savjest čista od grijeha svakoga, a osobito smrtnoga. Čovjek, koji Bogu služi i nastoji k Bogu doći, uvijek će nastojati, da očuva dušu čistu od teškoga grijeha; jer valja radije umrijeti, nego li ikojim grijehom, a osobito smrtnim uvrijediti Boga, najveće i najmilije dobro. Kao što pošteni ljudi paze, da imadu pred svijetom uvijek čist obraz, tako imadu svi dobri kršćani nastojati, da im je duša pred licem Božjim uvijek čista. Nu kad se spremamo na sv. pričest, kad se želimo združiti s našim Gospodinom, kad ga želimo primiti i nastaniti u srcu svojem; e onda nije dovoljno imati samo

čistu savjest, već je potrebno i nešto više; potrebno je puno više.

Što nam je dakle potrebno? Tko će to pogoditi? E ako ne znate, a vi pitajte sv. majku Crkvu. Ona će vam rado i jasno kazati, i već je davno kazala, samo što to vjernici zaboraviše. Evo, kako se ta stvar imade. U ona zlatna vremena, kad je bilo više svećenika, nego ih je danas (osobito kod nas Hrvata); kad je imao biskup dijeliti sv. pričest vjernicima, onda je djakon jakim glasom doviknuo svim od oltara: *Accedite cum fide, tremore et dilectione!* Ili na hrvatski: *Pristupite u vjeri, u strahopočitanju i u ljubavi!* Jest, dobro se pripravio za sv. pričest, koji u svom srcu nosi vjeru jaku i veliku; koji je pun svetoga strahopočitanja, i kojemu srce gori od ljubavi za presvetim tijelom Gospodinovim.

Da vidimo prvo, drugo i treće izbliže i bolje!
1. *Pristupite u vjeri!* Vjera je ona velika krjepost, koja čovjeka privlači k Bogu; tā „*bez vjere nije moći omiljiti Bogu!*“ Nu ako je ikada nužna vjera, i to jaka i živa: to je nužna, kad nam je primiti presv. oltarski sakramenat; jer nigdje se nije Bog toliko sakrio, koliko baš u toj tajni sv. naše vjere. U svijetu sakrio se Bog sjetilima našim, jer ga tjesnim očima ne vidimo. Mi gledamo ovaj veliki i lijepi svijet; ali Boga ne možemo vidjeti. Vidi ga naš razum onako, kako mi u zrcalu gledamo sunce. Puno jače nego u svijetu sakrič se Bog u presv. oltarskom sakramenu. Ovdje je sakriven ne samo našemu oku, nego i najbistrijemu razumu. *Jer ma koliko čovjek umovao, po svojoj sili i snagi nikada ne će prodrijeti moci onamu u one dubine toga sakramenta, da upozna, kako je pod tim prilikama pravi i živi Bog.* Tu treba vjera, kojom rado i potpuno vjerujemo, kad nam govori on: »*ovo je tijelo moje, — ovo je krv moja.*«

I ta naša vjera, koja nam ispunjava dušu u času sv. pričesti, jest zadovoljština Bogu za onaj grijeh nevjere, koja je prvoga čovjeka strovali'a u ponor grijeha i dugotrajanu biždu i nevolju. Koji je grijeh, ili kako je započeo grijeh prvoga čovjeka? Započeo je nevjerom. Nije Adam htio vjerovati Bogu, da je u cncm ljepom i prekrasnom voću, koje mu bijaše zabranjeno jesti, smrt i propast. On je volio vjerovati paklenoj zmiji, da će postati kano bogovi, bude li jeo ono voće. Sada je na nama, na djeci Adamovoј, red, da zasvjedočimo vjeru svoju, kojom vjerujemo, da ono, što ćemo blagovati, jest brana vječnoga života, kad nam Spasitelj govorí: „*Tko jede moje tijelo, žirjet će na rijeke*“.

Doista čovjek u tom svetom času, kad se spremá da pristupi k stolu Gospodnjemu, ništa ljepše niti vrijednije ne može Bogu donesti na dar, nego kad svoj razum Bogu predaje kano žrtvu, te vjeruje, što toliko i toliko nadilazi taj njegov razum.

Kršćanski je svijet tu žrtvu, taj plemeniti dar Bogu rado donosio, donosio ga kroz hiljadu godina. Prem je oholi ljudski um i nemirno grješno čovječe srce napadalo sve redom istine sv. vjere Kristove: to je ipak istina, da u presv. oltarskom sakramantu imademo pravo i živo tijelo, pravu presvetu krv Gospodinovu, jedna od onih, koja je najmanje napadana i pobijvana. Prvi nesretnik, koji se drznuo poricati vjeru u riječi Gospodinove glede ove presv. tajne, bijaše »Berengarius«. Ali je njega sv. Crkva u pet sabora odsudila, na njegovu nauku proklestvo svoje bacila, te je on prije smrti svoj grijeh okajao, svoju bludnju opozvao, krive svoje knjige spalio. Kad Bog govorí čovjeku, ovaj treba da samo ponizno prigne koljen i glavu i rekne: vjerujem Gospodine!

Pristupite u vjeri! Neka se ta vjera vidi izvana. Pokaži, da ono visoko cijeniš, što srcem vje-

ruješ Kad su u kraljevskom dvoru sakupljeni dvorani i podanici, a najedanput vratar poviće: njegovo veličanstvo kralj dolazi; to svi u taj čas prestanu govoriti, prestanu se igrati, dignu se sa svojih mjeseta. Da koji ostane sjedeci, taj bi pokazao, da ne vjeruje da kralj dolazi. Zar bi se u našim crkvama vidjela ona slaba pobožnost, ona hladnoća, kad bi u srcima vjernika bilo one vjere, koja se traži? Ta ova je presveta tajna samo vjeri otkrivena. Ako nema vjere, onda se ne će čovjek predati svomu Gospodinu, cnda mu ne će htjeti za uzdarje donesti svoj razum, neka se podloži Isolini vječnoj.

Pristupite na sv. pričest, ali pristupite u vjeri!

(Slijedi).

— * * * * —

Petar Barbarić.

Mlagjaní apoštola Srca Isusova.

U zavičaju.

a čovjeka krjeposna ljudi kažu: »kuda on koraca, tuda cvijeće niče,« pa da ovo gdjekad još i cnda cvate, kada je čovjeka onog davno već nestalo. Nešto slično možemo zamijetiti i u našega Barbarića. Kako svjedoče pouzdani očevici, on je radio u zavičaju svome jednako revno i na apoštolsku kroo i u sjemeništu. Došavši na praznike kući, ne bi znao dosta pripovijedati o blagu, što ga je našao u Travniku: o pobožnosti k Srcu Isusovu. Svi bi ga rado slušali, a rogjaci i znanci često bi samo za to zalazili u kuću Petrovu, da im ovaj lijepo što priča o Srcu Isusovu.

Osobito nedjeljom iza pučke mise znao bi ga pred crkvom opkoliti bogoljubni narod, a Petar im morade pripovijedati o Srcu Isusovu i Bl. Gospu. Tada bi on govorio s ushitom, no govorio i prema dohvatu onih, koji ga slušahu. »Barem vi seljaci — rekao bi im Petar — štujte Srce Isusovo i Marijino; jer građani se više staraju za svjetovno blago i svjetske nasmade. »Vi živite tako, te se starate za duševno blago; a to ćete naći u Božanskom Srcu Isusovu.«

Velikom ljubavi i ustrpljivošću tumačio bi njima pravila bratovštine Srca Isusova. Imena onih, koji bi se dali upisati u bratovštinu Srca Isusova, ponio bi sa sobom u Travnik; ondje ih dade primiti u bratovštinu, a po tom bi im poslao »prijamnicu« Takovih bogoljubnih duša znalo je biti kad i kad čitava četa. Jednako bi se postarao, da im se i »krunicice« blagoslove. Jednom dovoće u Travnik čitavu vreću samih »velikih krunica«, kako ih tamošnji narod voli, da se provide oprostima. S rromašnjima sám bi kupio po koju krunicu.

Dakako da je razvijajući ovako neobičnu djelatnost naišao gdje gdje i na poteškoće; Petar se ne dade ni čim smesti. »To je dobro djelo« znao je tada reći. »Samo hrabro, junački naprijed, pa ćemo sve postići; sada možemo pokazati dobru volju svoju. Ovake su poteškoće, kako ja mnijem, najbolji znak, da je djelo Bogu ugodno.«

Jednom se poneše čudan glas, da sve one molitve na krunicama, što ih je Petar dao blagosloviti, koriste samo Barbariću. Svijet se bio jako smeо. Kad bi Petar kojemu čeljadetu dao blagoslovljenu krunicu, on bi rado zamolio, neka bi koju krunicu i za njega rekli. Valja da je odatile potekla ona lažna vijest.

Samo se sobom razumije, da je Petar prije svega

gledao, da svoju kuću učini kućom Presv. Srca. On je dotle mo'io, dok nije otac sve tako uredio, da može sva kućna čeljad svakoga mjeseca na sv. isповијед i na sv. pričest. U velike je to njega razveselilo, kad je to postigao; u listovima svojim često on propitkuje, da li se ovaj lijepi običaj još uzdržao. I ono, što je u praznicima započeo, nastavljao bi tijekom školske godine šaljući kući pobudne listove, sličice i knjižice. Tako je u IV. razredu poslao ocu 40 slika Srca Isusova, moleći ga, neka si zadrži kod kuće, koliko ga volja, i neka porazdijeli među rođake i susjede. Pred ovakom slikom mogli bi se Bogu moliti jer je Spasitelj sam obećao: »Ja će obilno blagosloviti svako mjesto, gdje se izloži i staje moje Srce.«

Kasnije će on poslati i vlč. o. župniku sliku, da ih razdijeli među puk i djecu. »Jer na žalost,« završuje on bolno, »baš ova najkrisnija pobožnost u svijetu nas je vrlo slabo poznata.«

Petar se pobrinu da nagje kod kuće revnog zamjenika, koji će u njegovoj odsutnosti tumačiti ljudima pravila bratovštine Srca Isusova, i slati mu u Travnik imena novih članova. Pri tom mu je osobito pomogao rođak Mato. »Ja se sav napunim od veselja, — piše on jednom Mati — kad pomislim, kako će ti to bogato naplatiti Presv. Srce. Ne boj se! Ono ti ne će dužno ostati. Samo i u naprijedak tako radi... Evo što kaže sam Spasitelj: »Sjajno će nagraditi one, koji po mogućnosti šire ovu pobožnost.«

Na se i na svoju plaću nije ovaj mladić ni mislio. Nu Presv. Srce nije na nj zaboravilo; obilni je blagoslov posvuda pratilo Petrova djela. Riječ njegova, primjer njegov toliku imali silu, te se mnogi skroz obratiše i novi život započeše. A što je glavno; gdje se prije jedva što znalo za Božansko Srce,

ondje ostade čitava četa novih i revnih štovatelja njegovih. Velika je utjeha bila Petru lijepa smrt prve duše, što ju Petar u svom zavičaju oduševio i priveo Srcu Isusovu.

Evo doslovce lista, što ga o tom predmetu primisno: »Matija, kćer Jure Barbarića, djevojka od 18 godina, u velike je štovala Peru radi pobožnosti njegove. Kad god je došao na praznike, ona bi ga uvijek molila, neka joj štogod kaže o Presv. Srcu Isusovu i o Majci Božjoj. A Pero teško je čekao, da mu se pruži ovakova zgoda. Onda bi toj djevojci vas ushićen govorio o Božanskom Srcu i o Majci Isusovoj. Ona bi uživala slušajući Petra, i prva se je dala upisati u bratovštinu Srca Isusova. Sliku, koju je tad dobila od Petra, revno je štovala; svakoga prvoga petka u mjesecu se ispovijedala, i u opće pobožno živjela. Prošle godine o Maloj Gospojini oboli. Bolest, što ju je ona vrlo ustrpljivo podnosiла, trajala godinu dana. Matija je u toj bolesti, koja ju je jako izmučila, često zazivala Presv. Srce Isusovo na pomoć, te jednako hvalila Peri, što ju je dao upisati u bratovštinu Srca Isusova i sv. krunice. Kad su se primakli zadnji časovi njezina života, rekla je mlagoj sestri: »Ive, donesi mi sliku Presv. Srca Isusova, da ju još jednom poljubim!« Sestra joj doneće sliku, a bolesnica ju grlila s velikom pobožnosti i ljubila, i u sliku gledajući kanula joj suza iz oka — i u isti čas Bogu dušu predade 26. juna 1896.«

Čuvši to Petar u veliko se uzradova i zahvali Božanskomu Srcu za tu milost,

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Vinković. Dijete mi opasno oboljelo, pa se ja i moja žena obratim devetnicom Presv. Sreću Isusovu u sigurnoj nadi, da će Sreća Isusova pomoci. Zato mu se zahvaljnjeno i velimo: Neka bude vazda hvaljeno i slavljen presv. Sreća Isusovo! D. B.

Janjić. Bijah u nevolji. Obratih se vrućom molitvom Presv. Sreću Isusovu, i obećah, da ču se u „Glasniku“ zahvaliti, budem li uslišan. I doista, ja postigoh fugljenu milost. Zato hvala i slava Presv. Sreću Isusovu! A. D.

Zlatar. Bolovao sam na plućima god. 1898. kroz cijelo proljeće, pa se utekoh Presv. Sreću Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu. I bje mi pomoženo.

I žena mi oboljela na prsima, a dijete maleno — od 3 mjeseca — druge hrane ne moze da podnese, osim majčinoga mlijeka. I u ovoj se nevolji opet pouzdano utekoh Presv. Sreću Isusovu. Neka je hvala i slava Božanskemu Srcu, što je u oba sluđaja pomoglo. I. K.

Gjurgjevac. Kćerka, učiteljica, zahvaljuje smjerno i vruće, što joj je Božansko Srce Isusovo uslišalo molitvu koju je s učenicama devetdnevno obavljala, da joj majka, majka petero neopskrbljene još djece, sretno pretrpi veoma opasnu operaciju, i har koji čas još pozivi.

Opasna operacija sretno se svrši, i majka se za mjesec dana opet u svoj obiteljski krug vrati, te živi i danas premda veoma slaba. Počeo obećah, da ču uslišani prošnju javno u Glasniku Božanskog Srca objelodaniti, to ovim vršim obećanje od srca feleći, da se svuda i vazda hvali i slavi Božansko Srce Isusovo. S. K. B.

Djakec. Opasno sam obolio, pa pošto mi niješ razne ljekarije pomogle, utekoh se Presv. Sreću Isusovu i obećah, da ču se zahvaliti u „Glasniku“. I odlata Presv. Sreću Isusovu mi pomože. Za to neka bude tisuću puta pohvaljeno to divno Srce ljubavi. A. K.

Namjena molitava i dobrih djela u lipnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Pobožnost k Presv. Srcu Isusovu.

Ako ikoja, to će ova nakana za mjesec Bož. Srca usred svete godine probuditi silan odziv u dvadeset milijuna naših članova Apoštolsvta molitve. Pa zar treba još do-

kuzivati, kako nema pobožnosti, koja bi bila i uvišenija i temeljija, i spasosnija od štovanja Presv. Srca Isusova?

Otvori, molim te, dragi Štoče, još jedanput „Glasnik“ lanjski na stranji 170 — 176, i tde čitaj zlatnu okružnicu, kojom sv. Otac čitavom kršćanstvu javlja, da će na sam blagdan Bož. Sreću r. 1899. sav rod ljudski posvetiti Presv. Srcu Božanski. Kralja miraša. Ova posveta, kako veli Leon XIII., bit će vrhunac i kruna vših potastil, koje se obično iskazuju Presv. Srcu. Lani je to divno prvo apostolske Stolice i onako prekasno stiglo u tvoje ruke; a Iste može ti ovo štivo služiti kano izvršnu pripravu za blagdan Bož. Sreća i za obnovu posvetne molitve.

U toj ćeš okružnici naći divno razloženo: kako smo svi svojina Bož. Kralja i Otkupitelja našega; kako dakle s pravom molimo i moramo klicati: „Tvoji smo, i tvoji hoćemo da budemo!“

Ali nezadovoljan ovom okružnicom i sveopćom posvetom sv. je Otac i 21. srpnja 1899. po nadstojniku sv. zbora za obrede upravo na sve biskupe novo pismo, u kojim očituje svoje veselje, što su se i biskupi i vjernici posvuda tako revno i hitro odazvali njegovom želji, te se Bož. Srcu posvetili. Nadalje čitamo u tom pismu: „Nu da će nada naša stalno učvrstiti, te da posijano dobro vjeme Hjepo uspije i obilnim plodom urodi; treba da se raspirena pobožnost k Presv. Srcu Isusova dalje uzdrži, i jednakog goji. Jer ustrajnost u molitvi silit će, da tako reknemo, preslatko Sreće Isusove, te će nam otvoriti vrela milosti, što ih tolikom češnjom želi na nas izliti, kao što je Gospodin više puta ljubljenoj kćeri svojoj, bl. Margareti, objavio. Sam pako sv. Otac preporuča poglavito po mnogim crkvama ved uvedeni običaj, da se kroz čitav mjesec lipanj drže javne pobožnosti na čest Botani, Srcu. I da bi se ovo što radije obavljalo, otvara riznicu Crkve te obećaje vjernicima oprost od 300 dana, kašgodi prisustvuju takovim pobožnim vježbama; a potpun oprost onima, koji barem 10 puta u mjesecu to učini.“

Onda sv. Otac veoma želi, da se što više širi toplo preporučeni običaj, po kojem se već na mnogim mjestima svakog prvoga petka u mjesecu drži posebna pobožnost u čest Presv. Srca Isusova. Pri ovoj bogoljubnosti neka se izmole nedavno odobrenelitanje Presv. Sreća i posvetna molitva od sv. Oca naređena. Ako se ova vježba rasiri među pak kršćanski, te se kod njega udomi; služit će ona kao svećana i vječita izjava i priznaja, da je Spasitelj doista Botanski Kralj čitavoga roda ljudskoga, po kraljevskom pravu i destojanstvu, što mu ga u jednu ruku nebeski Otac podijelio polvergač mu čitav svijet, i što si ga i sám Isus stekao krviju svojom. Ublažen ovom pobožnošću Gospodin, koji je bogat milosrgjem i vazda pripravan, da obilje blagoslati svojih iz-

lje na ljudi, zaboraviti će na njihovu zloču, pa će im ljubezno pružiti desnicu pomoćnicu svoju.

Osim toga sv. Otač željno iščekuje, da se omladina, a naročito genci pridruže tako zvanim „društvima“ ili „zborovima Presv. Srca Isusova“. To su čete dobrovoljaca po izbor mladića, koji se svaki tjedan u određeni dan i sat sastaju ili u crkvi ili u kapelici svoga zavoda, da tude pod upravom jednog svećenika ovrše bogoljubne vježbe na čast Presv. Srca. Božanskomu je Spasitelju istina svaki poklon, kojega mu drago vjernika nio i ugodan; ali mu je za cijelo osobito mila ona počast, koja izvire iz mladenačkog srca. Ne da se iskarati, koliko će to biti na spas samoj mladeži. Jer promatrajući svetilj Božansko Sreću Isusovo i upoznavajući sve boljma krjeposti i neizmjernu ljubav njezinoj: lako će mladenačko srce vratu neurednih strasti ugulišti i pregnuti za pravim vrlinama. Takova bi se društva Presv. Srca Isusova mogla urediti i u raznim zadrugama odraslih katolika.

Evo dakle po uputu sv. Oca nekoliko načina, kako da pobožnost k Presv. Srcu i po našim krajevima sve jači korijen uhvati i sve bujnoje procvate.

No žalimo pri tom ni truda ni muke, ni vremena ni novaca! Božansko je Sreće poput lagje Noemsove iznad smrtonosnih valova općeg polopa. A nježna pobožnost spram ovoga Srca jest spasosna daska, koja će nas iz brodoloma tužnih vremena dovesti u tu sigurnu lagu. „Nema više nade za nas, do li u Presv. Srcu“, reče već Pijo IX. „Ovo Bož. Sreće jedino može izlijecići sve boli naše“. Isto nam dovikuje i Leon XIII.: „Kada je Crkva u početku svoga opstanka stanjala pod jarmom poganskog carstva, pokazao se na nebu mladom caru (Konstantinu) križ kano vjesnik i začetnik sjajne pobjede. Ho ju car deskora i izvojšti. Evo danas se ukazao očima našim drugi presretni i Božji znak: Presveto Srce Isusovo, na komu križ među plamenom svjetli žarkim svjetljom. Na nj neka nam se osloni sva nada; od njega neka ljudi išču i iščekuju spas!“

Molimo se dakle i radimo neumorno za širenje pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu, osobito u ovom mjesecu, gdje će se svakolika hrvatska omladina, uzdanica naša, svećano zavjeriti i posvetiti Božanskomu Srcu Prijatelja mladeži! Pustimo malene k Isusu, nek se poput sv. Ivana, učenika ljubavi, priljube uz Prešlatko Srce njegovo! A odrasliju mladež našu sakupljajmo za sv. boj pod barjakom istog Presv. Srca. Ono nam s neba dovikuje: „U ovom ćeš znaku pobijediti.“

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 7.

Srpanj 1900.

God. IX.

iznai svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 lipra; za osv. kojima se u kuću donosi ili poštom istje, 22 lipra.

Himna hrvatske mladeži uz njezinu Posvetu Presv. Srcu.

o nebesa nek se ori
Naših grudi gromki glas!
Neka jeknu rajske dvori,
Nek nas čuje Isus Spas!
Isukrste, Srcu tvom
S nama naš se kune dom:
Dušom, t'jelom v'jek sam tvoj,
Za krst časni bijuć boj!

Čujte, puci, širom svijeta;
Oci naši, čujte sad!
Čujte, sluge pakla kleta,
Kako Hrvat kliče mlad!
Isukrste itd.

St'jeg Hrvata — Srce Krista;
Tu nam rudi sreća, spas;
Tu sloboda zlatna blista,
Tu se ori slavski glas:
Isukrste itd.

Pregji naši kano lavi
Za krst časni biše boj;
Tko je sinak, ovoj slavi
Krstu vjeran v'jekom poj:
Isukrste itd.

Neka grmi pakô hudi,
Neka b'jesni c'jeli sv'jet;
Neka borba lomi grudi:
Čvrsto stoji zavjet svet.
Isukrste itd.

Kralju slave, silni,
Blagi: blagoslovi zavjet taj!
Blagoslovi rod nam dragi,
U tvom Srcu stan mu daj!
Isukrste itd.

—e—

Sretna budućnost našega naroda.

Štioč. Hvaljen Isus! Davno već nijesmo se razgovarali, dragi Glasnče; ded malko da se opet pozgovorimo!

Glasnik. To mi je osobito drago. Dogđi, pa jedni! No zašto me tako dugo niješ pohodio? Pa sto ti je danas na srcu? Ta rekao bih, da te muče neune misli.

Št. Jesi, doista, moram ti priznati, Glasniče, počutnjen sam.

Gl. A zašto?

Št. Gle, ti znaš, ja ljubim narod svoj i domovinu svoju. Ali kako neće da to čovjeku ražalosti srce, kad pošvuda mora da gleda toliko jada i bijede. Da ništa ne reknem o tome, što smo mi, slavenska braća na jugu, gledom na vjeru toliko rascjepljeni: vidi samo, kako slabo i u nas katolički cvate vjera i kršćanski život, kad se usporedimo s drugim krajevima kršćanskim. Koliko imamo tamo krasnili crkava, koliko samostana za redovnike i redovnice svakojakih redova, koliko katoličkih društava, i kako revno i često primaju tamo kršćani sv. sakramente, koliko imamo kršćanskih knjiga i novina i časopisa; — riječ u jednu: u drugim zemljama vidi se bujan život kršćanski, dok amo u nas vlasti regbi zimsko mrtvilo, a neće da grane proljeće. — Zato nam je i u koječem drugom loše stanje.

Gl. U tome imaš pravo, dragi štioče: gdjegod u vjerskom životu vlada »mrtvilo zimsko«, kako kažeš, tamo nema pravoga napretka ni u drugim stvarima; tamo je cijeli narodni život bolestan i žalostan i slab poput vinograda, što ga mraz ubio sve do korenja. Ali, dragoviču moj, zar si slijep, te veliš, da je u nas »mrtvilo zimsko« u vjerskom životu? Zar ne vidiš proljeća, što je nastalo?

Št. Jadno proljeće!

Gl. Ne jadno, nego veselo, bujno proljeće, što obećaje mnogo cvijeća i plodova.

Št. Protumači mi to, jer priznajem, da te ne razumijem.

Gl. Onaj, koji goji voćnjak, ide već u ožujku, kad još leži snijeg, od jednoga drveta do drugoga, pa će možda pun radosti: «va je prilika, da cemo ljetos imati izobil jabukā i krušakā. A ti se čudiš, zašto ne vidiš cvjetnih pupoljeka. Pa tako je i s vjerskim životom u našega naroda.

Št. A gdje su u nas »cvjetni pupoljci?«

Gl. To su one mnoge klice pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu, koje dnevica niču u našem narodu. Gledaj samo na okolo! Koliko ima već bratovština Presv. Srca u Hrvatskoj, u Slavoniji, u Dalmaciji, u Bošni i Hercegovini! — koliko članova Apostolstva molitve, koje nije drugo, kako no veli sv. Otar Papa Leon XIII., van sjedinjenje srdaca u Srcu Isusovu; kako krasno se slavi na mnogim mjestima svetkovina Presv. Srca! — koliko ih prima često naknadnu sv. pričest na čast Presv. Srcu Isusovu! — u koliko hiljada hrvatskih kuća putujem ja, Glasnik Presv. Srca, mjesec na mjesec, i donosim obiteljima radosnu vijest, da ih ljubi Sreće Isusovo, da ih blagoslovuje. I ako hoćeš, još više ču ti kazati, kako je procvala pobožnost k Presv. Srcu u našem narodu.

Št. To mi je milo čuti, prava utjeha za moju dušu. U tom svakako idemo — naprijed, hvala Bogu. Ali pobožnost k Presv. Srcu, nije još cijeli crkveni, vjerski život; nego tek jedna strana, jedna grana, dok druge grane zaostaju.

Gl. Dragoviću moj! Pobožnost k Presv. Srcu nije tek jedna grana vjerskoga života, već ona poput male klice zadržaje u sebi čitavo drvo sa svim

cvijećem i plodovima. Pobožnost k Presv. Srcu krije u sebi savkoliki vjerski, crkveni život sa svim krje-
postima, sa svom krasotom njegovom, sa svim bla-
goslovom njegovim. To potvrđuje svađanje iskustvo
posvuda, gdje se god već udomila pobožnost k
Presv. Srcu. Pa kako to? Ova pobožnost naime
ugrijeva srce pravom, srdačnom ljubavlju
k Spasitelju; a gdje je ova ljubav, tamo je i sve
ostalo dobro. S toga i sam Isus reče blaž. Margar-
eti, da je njegovo Srce štovateljima svojim »izvor
svega dobra« i da će ih »u izobilju obogati-
ti onim blagom, što izvire bez prestanka
iz njegova Srca«.

Št. Govori dalje, molim te! Ta ti umiješ sve
oblačine žalosti i pokunjenosti moje ras, ršiti.

Gl. Ako se dakle u našem milom narodu po-
božnost k Presv. Srcu Isusovu i nadalje tako širi
kako dosada, onda će nam biti domovna jednoć
zemlja blagoslova i sreće, u kojoj cvate vjerski
i crkveni život kao nigdje ljepeš. A vjeruj mi: to, i
ništa drugo neće Spasitelj. Njegovo prelju-
bezno Srce ljubi naš narod, i neizmjerno čezne za
tim, da ga posve sebi zadobije. I ako ga jednom za-
dobije, ono će počiniti prava čudesna među nama.

Št. O kad bi skoro došlo ovo zlatno doba!

Gl. Hoće ono doći! Ali da dogje što brže, mo-
limo se i radimo koliko možemo, da se širi pobožnost
Presv. Srcu od kraja do kraja naše mile domovine.

Št. Hoćemo, hoćemo!

Bl. Dj. Marija čuvarica riznice Presv. Sreća.

Nedavno sam ti — ako se još sjećaš — pri povijedao, kako je Bl. Dj. Marija kažiput k Srcu Isusovu. Ja držim, da si one retke svakako čitao. Bit će za cijelo, da si se i ti onda malo obazreo, e da vidiš, je li onaj put, kojim hodaš, pravi ili ne? I ako si se našao na krivom putu; sva je prilika, te si potražio pravi put t. j. put pokore.

No recimo, da si sada na pravom putu; na putu k Srcu Isusovu.

Dogješ li ovako idući Srcu Isusovu, sve je lijepo i dobro; ali ni iz daleka još nije sve. Treba da unigješ u Srce Isusovo, kao u dobro zatvorenu riznicu; i tuj da zagabiš milosti i blaga koliko ti treba, koliko ga samo ushtiješ. Znam, da bi to drage volje i učinio; tek ne znaš, kako bi to izveo. Gle, kaj što je Marija kažiput k Srcu Isusovu, tako je ona i čuvarica riznice Presv. Sreća; tako je i dijeliteljica milosti njegovih.

Nije tomu davno, a ja nešto čudno čitao o jednom čovjeku. Ovaj si je, neznam kako, utuđio u glavu, da na polju njegovu leži sakriveno slino blago, Moj gazda kopaj i kopaj — godinu, dvije; no zaludu mu sav znoj i trud, ne ima onamo blaga do suhog kamenja. Ovo ga u toliko rastužilo, te je s pameti sašao.

Nego na žalost nije to jedina budala na svijetu, što traži blago u utrobi zemlje. Ta ne idu svi u ludnici, koji ne rade po zdravom razumu. O koliko ih ima, koji kopaju i kopaju, da im curkom kapa znoj niz čelo tražeći zemaljsko blago; ali ni jedan put na tјedan ne imaju oni kada, da pogledaju malo spram neba, »da u vis podignu srce«. Istom očute nešto pod lopatom i već misle: sad na sada ga imam! — A tad odjednom — eto ti za njih nastane noć, u

kojoj ne može nitko više raditi ; noć, čudno rasvjetljena paklenim žarom ! Lugaće ! ova noć iskut će dušu twoju od tebe ; a što si spremio, čije će biti ? (Luk. 12, 20.)

Pa zato mislim, dragi štioče, da je bolje, da potraž mo blago ondje, gdje ga u istinu ima ; u *Srca Isusovu*. Da ima tamo blago, to je rekao sam Spasitelj ; njemu vjeruj ! A kakvo li je u toj riznici blago, o tom ti ne trebam pričati. Ima tuj svega za dušu i za tijelo, za ovaj i za drugi svijet, — jer je Srce Isusovo svemoguće. —

No dragi je Bog ovo blago povjerio čuvarici : Mariji. O ti ne možeš ni kojim putem bolje unići u Srce Isusovo, van kroz Srce Marijino. — Kako je ona za života najvjerajuće čuvala nam Maloga Isusa ; tako je i sada na nebū čuvarica riznice Presv. Srca, dijeliteljica neiscrpivog blaga, što ga krije u sebi Presv. Srce Isusovo. Toga radi zovu je sv. Oci prokopom, kojim ljudima teku milosti Presv. Srca. Bl. Dj. Marija jest Majka Božja i majka naša. Što rade djeca, pošto su čime uvredila miloga oca ? Ona idu najprije k majci : i tuj plaču i mole, dok se msjčino srce ne umekša. Mati već ima ključ k srcu dobroga oca.

No uzmimo sada : ti nijesi grješnik, pa ipak bi rado koju milost od Božanskog Srca. Znam ja, ti voliš onda poći kome, koji ima neku veću silu na Srce njegovo, nego da mu ti sam svoju molbu ispričaš. Dakako ne će time reći, da ne možeš i sam otići k Srcu Isusovu ; tā nije to ljudsko srce nego Božansko, koje rado opći sa svakim čovjekom. »Milina mi je, kad sam sa sinovima ljudskim« (Prič. 8, 30).

Evo čuj kako je neko dobio po Mariji od Presv. Srca veliku milost : — zdravlje tjelesno. Nemoj misliti, da sam to izmislio, pošta je to istiniti dogagaj zasvjedočen od liječnika. »Godine 1874., a dne 22. studenoga, pripovijeda sama bolesnica, opasno oboljeh

na plućama, te bacah mnogu krv. 6. siječnja 1875. primila sam sv. sakramente umirućih. Bilo to za moju porodicu neiskazana bol. Nego opet za nekoliko dana bolest znatno okrenula na bolje, te ja u ožujku već ostavih krevet. No u travnju povratila se bolest, i tada žešća. Kroz 15 dana bacala sam često puta krv. Ruke i noge i čitavo tijelo počelo je već otjecati, srce je silno kucalo, želudac nije mogao niti jela niti pila podnijeti; pa ni sv. pričesti ne mogao više primiti. Liječnik reče, da mi u ljudi ne ima više pomoći. U tom tužnom stanju zamolih jednu osobu, neka upali svijecu na čast »našoj dragi Gospi od Presv. Srca«; a onda rekoh majci svojoj, da mi dade sliku Blažene Gospe od Presv. Srca. Po tom počeh se moliti Blaž. Gospo, da mi isprosi od Presv. Srca milost zdravlja. Jutrom u 3 sata ja se onesvestih, pa mi se pričinilo, kao da stoji kod moga kreveta »naša draga Gospa od Presv. Srca« s Isusom na ruci — U 4 sata, kada se probudih, raištem vode; želudac mogao mi sad prokuhati jelo i pilo. Sve bolesti su isčezle, u 11 sati bila sam već u crkvi, da se zahvalim Presv. Srcu po Bl. Gospo. O nezaboravne noći 24. svibnja!

Ako te dakle štogod tišti, ili ti je što potrebito bilo za dušu bilo za tijelo; nemoj mi trčati prije po čitavom svijetu sa svojim molbama, te istom poslije videći, da ti ne može nitko u pomoći, uteći se Presv. Srcu; nego hajde odmah k toj riznici! I ako ne smiješ izravnio k Presv. Srcu, a ti pogji k Mariji, koja imade ključeve od ovoga blaga; pa ćeš vidjeti, kako je živa istina, da se još nije čulo, da bi Srce Isusovo odbilo koju milbu, koju si mu izručio po Mariji čuvarici Presv. Srca. —

I s k r i c e,
Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Srpanj.

1. Često nas Gospodin nuka, da suzbijemo samoljublje i sklonosti svoje; te tražeći druge naslade i zadovoljštine, do one, da se zadovolji on, dobri naš Bog.

2. Sto bih ja učinila, da se udalji od mene križ, po kome se nadam milosrgju Božjemu?

3. Križ je sve blago moje u Presv. Srcu Isusa Krista; on je sve veselje moje, sva slast moja, sva želja moja.

4. Križ je doista baština izabranikā za život vječni.

5. Mi ne smijemo željeti da živemo, nego samo da budemo tako sretni i trpimo štogod Bogu za ljubav; ali tako, da si mi sami ne biramo križa.

6. O kako je dragocjeno stanje bolesnika i ponizenika! Za mene ja ne znam što bi bilo dragocjene ili korisnije.

7. Isus Krist jedini je prijatelj srdaca naših. Kako su ova za nj stvorena, ni ne mogu drugdje naći pravoga mita, veselja i utjeha, van u njemu.

8. Ljubimo Isusa Krista svim silama svojim, sve mirno podnoseći za ljubav njegovu. Ta ljubav zaslajuje sve gorkosti života.

9. O kako su sretne one duše, koje su na sebe sasvim zaboravile; te nemaju više druge ljubavi nego za Isusa, jedinu ljubav srdaca naših.

10. Križ je prestolje pravih ljubitelja Isusa razapetoga.

11. Dar čiste ljubavi Božje nadilazi sve druge darove. On sam treba da nama vlada, da nas oduševi za rad i trpljenje.

12. U svako doba i na svakom je mjestu križ dobar. Ništa ne smeta, od kakva li je drva načinjen. Nama budi dosta, što nam ga pruža Srce Isusovo.

13. Svaka, pa i najveća gorčina bude slatka u ljubeznom Srcu, što sve pretvara u ljubav.

14. O koja radost: živjeti i umrijeti pod teškim križem vrhovnoga Gospodara našega, lišena svake utjehe!

15. Poslovi, što se tiču slave Božije, različiti su od poslova svjetskih, za koje se hoće puno rada. Ali u onima treba da slijedimo nadahnuća Božja; a po tom imamo pustili milost Božju, neka ona djeluje.

16. Pobožnost k Presv. Srcu ima se polako useleti u srce, koje si Gospodin odabralo; i tude će poput dragocjenoga balzama miloduh svoj malo po malo rašiti.

17. O zašto ne gorimo od onoga ognja Božanskog, što ga je Presv. Sreće donijelo na zemlju? U ovim svetim plamenima treba da se rastopimo, a Presv. Sreće bit će oltar za žrtve naše.

18. O kako je Božansko Sreće možno ublažiti pravdu Božju povrijegjenu grijesima našim, što su navukli na nas svekolike nesreće, koje nas tište!

19. Božansko Sreće raduje se uslugama, što mu ih čine oni, koji su ponizna srca; a djela im rado i obilato znade blagosloviti.

20. Milost Božja djeluje ugodno i slatko, no podjedno i silno i odvažno. Ona hoće uza sve da joj budemo vjerni i pripravni slijediti njezino svjetlo i ponukanja njezina.

21. Mi treba da ljubimo Božansko Sreće svim silama našim, pa stojalo nas to ne znam kojih žrtava.

22.* Što tko više trpi, to mu je i Bog bliži srcu.

23. Hijeti ljubiti Boga, a ne trpjeti; to je obmama.

24. Ja ne vidim, kako može tko reći, da trpi, ako zaista ljubi Presv. Srce Gospodina našega; jer ovo pretvara i najveće gorčine u slatkost, te čini da nam budu slatke iste muke i poniženja.

25.** Sve će trpjet bez jadikovke; ljubeći Gospodina svoga ni čega se ne plašim.

26. Duša jednom uspaljena od svete vatre goruće ljubavi k Presv. Srcu, ne brine se više za drugo van za to, da trpi i ljubi.

27. Ljubimo svoga vrhovnoga Gospodara, ali ljubimo ga na križu; jer njemu je prava slast, kad u čijem srcu nalazi ljubav, trpljenje i šutljivost.

28. Što je stalo, od kakva je drva križ naš? Samo neka bude križ, i neka nas dřiži ljubav spram onoga, koji je za nas na križu umro.

29. Gospodin je samo u mirnoj duši, koja voli biti satrta i uništena, da ostane sva kao izgubljena u ljubavi svoje potištenosti.

30. Zar nije Srce Isusovo prestolje milosrđja, gdje su najbjedniji boljma primljeni, samo da ih ljubav predstavi u ponoru nevolja njihovih?

31. Ako smo mlaki, hladni, nečisti, nesavršeni: nije li Presv. Srce goruća peć, u kojoj se moramo očistiti i usavršiti kao zlato u talionici, da budemo živa žrtva sva neporočna i prikazana njegovim štovanja vrijednim nakatanama?

* Hajjendan bl. Margarete. (22. srpnja 1647.)

** Křtenje bl. Margarete. (23. srpnja 1647.)

Petar Barbarić.

Mlagjani apoštol Srca Isusova.

Širom domovine.

najljepše svećovine, što se u Travniku slave, broji se i blagdan Srca Isusova. Vec u ranu zoru ozvanja se gorom, dolom pučnjava topova, a bogoljubni narod u bijelim stajaćim haljinama vrvi od sviju strana u šcher-Travnik usjemenišnu crkvu. U pročelju crkve blista se golemo Srce Isusovo iskićeno zelenom jelicom i šarenim cvijećem. A da ti je istom unutra zaviriti u Božji hram! »Kô u nebu!« veli Bošnjak. Na velikome žrtveniku, što no gori vas u vatri i zlatu, stoji pod crvenim svilenim nebom Spasitelj, s Presv. Srcem svojim, pun ljubavi i milosrđa gledajući dolje na svoj mili narod. Čarolijiv je to prizor, kad viđiš, kako dobri ovi ljudi dižu ruke k Presv. Srcu Isusovu, kako vase i vruće mole; a crkve ne će prije ostaviti, dok se nijesu ispovjedili i pričestili, makar i do 4 sata po podne morali sušiti.

Slađje Srca Isusova bilo je veselje našeg Barbarića; tek jednu želju on gojio: da se naime Presv. Sreća Isusovo posvuda tako ljubi i slavi! »Svetkovina Presv. Srca«, p.še 21. lipnja 1896. veče, o. Zabeu, proslavila se upravo krasno. Sinuo nam prelijepi dan, a na glavi presvjetelog banjalučkog biskupa, fra Marijana Markovića, zasvjetli se mitra. Isti je služio pontifik-luu sv. misu, i rekao propovijed o Presv. Srcu; iza toga predvodio procesiju gradom kao na Tijelovo . . .

»Malo za tim poohodio nas je dubrovački biskup presvjetli g. dr. Josip Marčelić, koji je prije bio kod svečanosti Presv. Srca u Sarajevu. Oba su biskupa

veoma oduševljena za Presv. Srce, te će po svoj pri-lici početi slične svećanosti i u svojim biskupijama uvoditi. Svuda se radi u tom pogledu, samo naša »Hercegovina, čini se, da još sniva duboki san«.

»No ipak prije nekoliko dana obradova me list od predstojnice čč. sestara milosrdnicā iz Mostara, u kojem moli, da se 60 djece upiše u bratovštinu Presv. Srca. To je prvi vrtić, koji će se, ako Bog da, malo po malo razgranit po čitavoj Hercegovini, da postane krasan perivoj Presv. Srca«.

U čednosti svojoj ne će Petar ni da spomene onoga, koji ovaj »prvi vrtić« u lomnoj Hercegovini zasadio. Njegova revnost bila i postojano nagovaranje, kojemu čč. sestre nijesu mogle više odoljeti, kako nam to pise sama č. sestra predstojnica samostana. U svakom ih listu molio, da u djece njete pobožnost k Božanskome Srcu, i da je u školi šire; jedino u Srcu Isusovom spast će se jadna domovina.

Čitava Hercegovina velik vrt Srca Isusova! Da se ova ideja ostvari, Petar bio bi dao i zadnju kap srca svoga. Megjutim on je za tu svetu stvar radio, koliko je samo mogao, a nastojao je da i druge oduševi za ovaj apoštolski rad.

»Bilo upravo prije praznika« pripovijeda jedan od drugova Petrovih, »iza sedmoga razreda. Barbarić se šetao sa svojim sudrugovima pod sjenom stabalja na igralištu. Govorilo se o tom, što će bivši sedmi razred dobra učiniti kod kuće uz praznike i među drugima. On predloži, neka svaki prema prilikama i silama svojim nastoji širiti među puk bosanski pobožnost k Presv. Srcu. Neka nitko ne rekne — prosljedi Petar oduševljen, — »da to nije za naš narod. Hoće narod, samo ti njega uputi! A na to opomenu, što je sâm u tom pogledu iskušio; te ne popusti, dok nije svaki obrekao, da će barem koliko uzmogne širiti ovu pobožnost.«

Glavnim sredstvom, da se pobožnost k Srcu Isusovu unaprijeđi držao Barbarić »Glasnik Srca Isusova«. Kad sam g. 1894., piše o. Zabeo, prijavljao u školi, kako se novi (hrvatski) Glasnik posvuda lijepo primio, i kako mu nastao broj članova, zaboravi Petar posve na svoju mirnoću, te si od veselja živo tre ruke. Tolikom radošću, kao da mu je to sveta dužnost, nastojao je da Glasniku pričavi što više pretplatnika. Znao bi Petar onda ići od jednog do drugog, pa moliti i nagovarati, da se svaki pretplati: »De bronze ti, kad će toliki drugi, učini i ti tu radost Presv. Srcu! Pa što je to 36 novč? Za siromašnije gjake nije žalio, da sam plati, prem i onako nije debele mošnjice. Jedne godine pretplatili se gotovo svi pitomci drugoga odjela na Glasnik Srca Isusova. Posvuda bi Petar udarao u buben, pa gotovo uvijek s uspjehom. Kako se vidi iz njegove bilježnice, sakupi on Glasniku u Vitini 8, a u svom zavičaju preko 20 pretplatnika.

Ali sve je to bilo njemu premalo. Po svim brežuljcima i zvonicima, na svakoj kolibi milog si zavičaja želio je on vruće da gleda zastavu Presv. Srca Isusova. Već dugo sam razmišljaо o tome, piše Petar 21. ožujka 1893. bratu si fra Marku, »kako bi se naš narod upoznao s najkorisnijom i nebu najmilijom pobožnosti, pobožnostik Presv. Srcu Isusovu. Jako sam se obveselio, kad sam čuo, da će »Glasnik Presv. Srca Isusova« ove godine u svečanijem rahu izaci, manja mu cijena biti, a svjetlij obraz negolani. Vrlo mi je žao, što siromašni naš narod ne zna za tolike milosti blagosti, koje dijeli Božansko Srce Isušovo. S ovim dakle »Glasnikom« sinu mi tračak nade, da će se širom i naše domovine oriti slava Bož. Srcu Isusovu«. Ali to može biti tek onda, kada narod upozna Presveto Srce; onaj pak, koji će to učiti, koji će narod upoznati s onim izvorom

milosti, bit će baš »Glasnik Presv. Srca Isusova«. Za tim nuka brata si, neka bi širio pobožnost k Presvetom Srcu Isusovu; posla mu »Poziv na pretplatu i nekoliko komada »Glasnika« na ogled moleći ga, da ih razdijeli među prijatelje, da sakupi lijepe broj promicatelja pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu.

U više navrata obrati se Petar na tajnika mostarskoga biskupa: na fra Ambra Mletića, koji je nekad bio njegov župnik i štititelj, moleći ga, neka bi se što življe zauzeo, da se pobožnost Srca Isusova širi u Hercegovini.

Tako je plemeniti mladić pun vatrene ljubavi spram Srca Isusova sve kušao, da usadi zastavu Bož. Srca na krovove milog si zavičaja —

širom cijele domovine.

* * *

Za cijelo neće Barbarić ni sada, gdje počiva (kako mislimo) na Srcu Božjem, manje revnovati za čast i slavu Presv. Srca Isusova. A negov primjer što ga ostavio, djeluje još jednako. Tako je jedan četvrtoskolac, potaknut radom Petrovim, za velikih školskih praznika (1899), obašao sedam sela poučavajući ljudi u štovanju Srca Isusova. A uspiješ? Preko 1600 dalo se upisati u bratovštinu Srca Isusova, pa još uvijek dolaze nova imena iz onih krajeva.

A ti, dragi štoče, ne bi li ti mogao koje zrnce doprinesti u slavu Srca Isusova? Tako te sad pita odozgor s neba gledajući Petar, i čeka što ćeš mu odgovoriti.

Priprava za sv. pričest.

Piše J. Šatran,

(Dalje).

Pristupite u strahopočitanju! Vjera, kano priprava za sv. pričest, potrebna je ne sama po sebi, već je potrebna i za to, što ona za sobom vodi i druge nužne krjestosti; a takovo je i strahopočitanje.

Kad ljudi sa sela imadu posla s kraljem, oni su bojažljivi; jer ne znaju, kako bi s njim govorili, kako bi se pred njim ponijeli. To je razumljivo svakomu. Ti bojažljivi seljani što onda rade? Oni dobro paze na kraljevske dvoranine, pa ih oponašaju u pozdravu i govoru. Pametno i jako dobro. I mi kad nam se sastati s Kraljem svih kraljeva, treba da smo bojažljivi, i treba da oponašamo njegove dvoranine; a to su dobri Angjeli. Kako se oni drže i ponašaju pred Gospodinom u presvetom sakramantu? Po svjedočanstvu nekih Svetaca, Angjeli su pred oltarom, ali ne stojeći nego leže ničice, t. j. pali su licem do zemlje. Ovim položajem ovom velikom poniznošću časte oni Gospodina, koji se u presv. oltarskom sakramantu radi nas toliko ponizio.

Ova poniznost treba da resi i srce naše. Ova poniznost traži ponajprije čistoću savršenu naše savjesti u času pričešćivanja. Kad se Bog ukazao Mojsiji kao goruci grm, i kad je s njime govoriti htio, zapovjedio mu, da izuje svoju obuću. Ovime smo podučeni, da Bog traži od nas, kad mu se molimo, da to činimo čistim srcem. Ali kad je Gospodin naš Isus htio Apostolima pružiti sv. pričest, traži od njih ne samo, da izuju obuću, nego da imadu oprane noge. Ovime nam je dao razumjeti, da za dostoјno primanje presv. sakramenta tijela i krvi Go-

spodnje nije dovoljna obična čistoća savjesti, nego treba vanredna, čistoća potpuna i savršena

I to je lako razumjeti. Ako su u starom zavjetu one hlebove, koje su u hramu Božjem izlagali, pravili od najčistije pšenice, od najbijelijega brašna; i ako su te hlebove polagali na stô čist i obložen suhim zlatom; i još ako su taj kruh posipali mirisavim tamjanom: — zar nije sve ovo i ter kolika opomena za sve nas kršćane, kako imamo taj nebeski hleb, sv. pričest, primiti ne samo na čistu dušu — nego na dušu, koja odsjeva kano zlato krjepošću: na dušu, iz koje se diže i na daleko i široko šri misionis prave poniznosti?

Kad to znademo, što ćemo onda kazati o onim kršćanima, koji pristupaju k stolu Gospodnjemu onako, kako se ne bi usudili stupiti pred nijednega gospodina, od koga pitaju kakovu milost? Ili što bi rekli o onakvim kršćanima, koji čim su se isповjedili, već že guraju do oltara, da odmah budu i na pričesti? Sv. Ivan Zlatousti čudio se u svoje vrijeme kršćanima onakovim, koji su cijelu godinu sproveli u griješu, pak su dižali, da je dosta sedam tjedana sv. korizmenoga vremena za to, da već primu sv. pričest; čudio se takovima Svetac i slavni Učitelj sv. Crkve i govorio: »u četradeset dana nadaš se ti ozdravljenju duše i oče kuješ oproštenje od Boga? Moram ti reći: zar se šališ?« A što bi taj isti sveti Učitelj rekao širom hrvatske zemlje pokornicima, koji su takogjer cijelu dugačku godinu sproveli u teškim i mnogim grijesima, a teško im je samo ono po sata ili jedan sat sprovesti u molitvi i razmišljanju, koji sât ide poslije sv. ispovijedi a prije sv. pričesti? Svim ovim trebalo bi više reći; nego li je: »zar se vi šalite?« Zar tako malo cijene hranu, koja vam donosi život vječni?

Kod Šybarićanâ bijaše običaj pozivati na svadbu

godinu dana prije svadbe, da se svaki pozvanik može valjano pripraviti. A zar se na nebesku gozbu sv. Crkve Božje moći pripraviti u čas? Ili zar je smjeti biti dionikom te gozbe skoro bez ikakove priprave?

Pristupite u strahopočitanju? Ovo počitanje iziskuje takogjer i to, da je sva naša vanjština kano prožeta pobožnošću čistom i nehinenom. Neka se taj sveti strah vidi i na licu i na odijelu! Kako ne smije biti odijelo zaprljano, tako ne smije ni biti nacifrano. Sv. Karlo Boromejski zabranio je dijeliti sv. pričest ženama, koje bi došle nepristojno ili gizdavo opravljene; i to s pravem. Jer onakove oholice dolaze u crkvu, ne da se ponizno Bogu klanjaju, nego da se njima slijet klanja. Zar je dostoјno doći pred Gospodina ohol i nagizdan? pred Gospodina, koji se toliko ponizio, da se sakrio u one male prilike kruha i vina; a od vijeka je Bog i odraz slave Božje?! Koje svojim tijelom načičkanim hoće pobuditi među ljudima neko začugjenje i uspirati u njih onaj plamen pohote, koji je morao Sin Božji svojom krvlju gasiti s drveta križa: zar su te vrijedne da piju tu istu krv?! O ne! Jaganjac Božji dostoјno se blaguje samo poniznim srcem,

Pristupite i blagujte ga, ali pristupite u strahopočitanju.

Vjesnik.

Slavlje hrvatske omladine. Već danas rado bi Glasnik pripovijedao, kako je hrvatska omladina proslavila svoje »Slavlje« ali toga on ne može; zašto je ovaj broj Glasnika već bio tiskan i na poštu predan, prije nego se to »Slavlje« i obavilo. S toga ćemo — ako Bog da — drugi put o

tome pričati. No već sada, na Duhove, kada ovo pišemo, sudeći po pripravama, što se čine za »Slavlje«, mislimo da smijemo ustvrditi, da će ono na mnogim mjestima biti sjajno, veličanstveno.

Najljepše bit će dakako u Zagrebu, gdje će se sva ženska mlađež posvetiti na sam blagdan Presvetoga Srca (petak 22. lipnja o. g.), a muška mlađež obavit će tu »Posvetu« u nedjelju (24. lipnja) u prвostolnoj crkvi.

Velike se priprave čine i u Travniku. S veseljem ističemo, kako su učenici travničkoga sjemeništa i gimazije s golemlim oduševljenjenjem cijelu ovu zamisao ne samo pozdravili nego ju i širili. Na stotine »Poziva« i knjižica »Slavlje« oni su razaslati na sve strane. Nu mnogo je veće duhovno b'ago, što su darovali sv. Ocu: 1680. sv. pričesti, 5000 krunica, 6000 sv. misa, 30.000 drugih dobrih djela. Barem dvojica, trojica hodočastit će u Rim. Upisni arak za »Album« nijesu samo imenima svojim, nego i fotografijom iskitili, a č. sestra Sofija okvirila ga prekrasnom risarjom. Na pisaoniku svojem ima mnogi pred sobom sliku Presv. Srca Isusova. Kako mali tako i veliki pitomci podigli su u dvorani, gdje uče, krasan oltar Srca Isusova, kakova -- po njihovom kazivanju -- ima malo koja crkva u Herceg-Bosni. Za čitavoga se lipnja revno radi, kako će se što ljepše za »Slavlje« ukrasiti i zgrada sjemeništa i crkva. Pred »Posvetom« javna će biti u crkvi devetnica, a u zadnja tri dana devetnice bit će i kratka propovijed o Presvetom Srcu. Svakolika mlađež travnička iz svih škola bit će kod ove trodnevnicе.

Mi se nadamo, da će — kako rekosmo — »Glasnik« drugi put o tome »Slavlju« više govoriti. Toga radi lijepo molimo, da nam se s raznih krajeva pri-

pošalju vijesili o »Slavlju«; ako se ne bi radije htjelo dotične opise ove svečanosti poslati odboru u Zagreb (samostan čč. sestara) za »Spomen knjigu«.

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Svetete, Ja se posvadih sa jednim čovjekom, koji mi jako dosegirao, te je iz rječi došlo i do šaka. Radi toga bijasni pozvani na sud, jer me je isti tužio. Meni je bilo vrlo teško idti k sudu, jer sam dirao, da ćemo biti oba zatvoreni; a to bi bila sramota. Stoga ja oduh do tog čovjeka, te mu kazah, neka odustane od tužbe, da ostanemo doma, a ja da ču mu u to ime nešto troška za tužbu platiti; ali on ne htjede na moje pristati, i tako sam morao drugi dan k sudu. Ja se sjetih onih mnogih pomoći i zahvala, što sam ih čitao u Glasniku; stoga se i ja zaučam i preporučim u zaštitu Presv. Srca Isusova, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu s obećanjem, budem li izhavljen na koji god način iz ove neprilike, da ču učiniti neko dobro djelo i da ču se u Glasniku Srca Isusova zahvaliti. To sada i činim, jer je moja molba uslišana i želja ispunjena. Zato hvala Presv. Srcu Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu želeći da se ova tri sveta imena što više slave i u pomoći pozivaju.

S. H.

Dobrice. Mjeseca lipnja prošle godine bijaše mi majka uslijed stražne boli na umoru, pa i sam liječnik izrazio se je, da je opasnost za nju velika. Zabrinuta za drag život njezinu utečenu se baš, kada je primila majku svetu pričest, odmah devetinom Presv. Sreću Isusovu, moljeći svaki dan zlatan krunicu i zazivajući Presv. Sreću, te obećao, da će zahvalnost za uslužanje izredti u Glasniku.

Hlago je Božansko Sreće mene uslalo, i majka mi je, tek što sam devetinom započela, ozdravila. Zato neka bule isto i uvijek i posvuda hvaljeno i slavljenje!

B. M.

Trpanj. Bijah u velikoj neprilici i duševnoj tjeskobi. U tom teškom stanju utekao sam se Presv. Sreću Isusovu, i obećao da će se sa njegovom svetom pomoći svake godine na dan Presv. Sreća ispunjavati i pričestiti; i da će mi se u Glasniku zahvaliti, ako me usluži.

I gled, Presvetu Sreću Isusovo po velikom svojem milosrđju moju je molbu uslužala, te mi vrnuću želja ispunila. Na čem mu budi od mene pokornog grješnika najljepša hvala?

Umnužalo se sve to više diljem cijelog svijeta Slovanje na prama Presv. Sreću Isusovu:

N. F. C.

Pričlaka. Majka moja, starica od preko 70 godina nije već dvije godine dana ostavila krevetu. Kako je stara, to joj ruke i noge otekle tako, te se zdravju već nijesmo mogli nadati. I-prva se utekoh Presv. Sreću moljeći ga vruće, da je ozdravi; ali kad vidjeh, da bi to moralo biti jako veliko činlo, što ga mi nijesmo zavrjeđili, prepornuživala sam Presv. Sreću, da mi majci udjeli ustrpljivost, pa ako ushtije, da umrije, neka je blagosom i lijepom smrću primi k sebi. Sedam dan devetnice: umrije majka, no smrću kako Sveci umiru.

Sreću Isusovo, spasenje onima, koji u Te ustanju,

Sreću Isu-ovo, ulanje onima, koji u Tehi umiru:

Smiluj namu se!

M. R.

Osim toga još su nam stigle i ove zahvalnice. *Dabrovnik*, silne napasti prestale i zdravlje povraćeno, G. N. — za sretno izmirenje, L. J. M. — *Fajnica*, ostančine se lijepo uredile, I. M. K. — *Geročo*, za mnoge primljene milosti, M. R. — *Janjića*, za veliku milost, A. D. — *Jelenje*, oslobođio se od navale krv u srce i lijevo pluće, N. P. — *Kapeša*, u velikoj nevojoj uslužani, Gj. Gj. — *Kraljevića*, ispit uspio, V. Č. — *Leskovec*, ozdravio, J. B. — *Mitrovica*, obratio mi se prijatelj, Gj. S. — *Nin* (Dalmacija), na iskazanoj mi pomoći, I. Z. — *Okić Bl. Dj. Marije*, dijete ozdravilo, M. K. — *Osijek*, uspjeh u naučima, M. J. — za mir i slagu A. S. M. — potpuno isplatila dugove, Fr. V. — *Otok* (Slavonija),

oslobodio se teške glavobolje, M. M. — *Pitomaca* (Slavonija), silne boli na srcu prestale, B. P. J. — *Požega* (Slavonija), ja i sin ozdravio, M. S. — operacija uspjela, P. L. — *Rijeka*, razmirenca se u kući utazića, M. S. — *Sarajevo*, kćerku pestilo kašalj, S. G. — *Senj* povraćeno zdravlje, A. B. i M. J. — sretna budućnost, Fr. I. — *Skrad*, prijatelj se ohratio, A. G. — *Seči*, nečak sretno položio pravnički ispit, J. J. — *Spiljet*, zdravlje se vratilo i sretno nastavio nauke, B. R. — *Subotica*, dijete nam ozdravilo, St. N. — majka ozdravila, sretno položio maturu, B. D. K. — *Sudovac*, neizreciva bol na ulu jenjala, M. C. — *Supetar* (Brač), ljudu ogujica pusti mi ženu, M. Ž. — *Še Ivana Žalma* bol u ušima prestala, T. M. K. — *Se Karzna*, dijete od grupa plahlo oboljelo i ozdravilo, M. S. — *Se Petar* (kod Bjelovara), žena mi ozdravila, Gj. K. — *Škitjero Donji*, sretno putovanje, I. G. — *Štitar* (Slavonija), ozdravio, F. K. — *Trgovec*, od upale crijeva majka ozdravila, O. M. — *Valpovo* (Slavonija), oslobođila se dugotrajne zubobolje, K. G. — *Vrničina*, dijete ozdravilo, A. H. — za mnoge milosti, M. P. — povraćeno zdravlje i ispit, R. T. — ispunila mi se vrufa želja, S. H. — *Vareš*, ljubav među supružima I. G. — *Zagreb*, izbavio se velike nepričike, M. J. — dvije obitelji oslobođile se progonstva, St. H.

Namjena molitava i dobrih djela u srpnju.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Kršćanska nesebičnost.

Na otoku Molukai-u u Oceaniji, umrije 15. travnja g. 1899. nesebeznalni apoštoli gubavaca, o. Damijan De veuster. Neumorni taj svećenik bijaše Krista i dušama za ljubav ostavio za svijek roditelje, zavičaj i sve udobnosti svjetovne, samo da uzmogneg i rad i život svoj posvetiti hijednom gubavcima onoga osamljenoga otočja. Napokon ovaj mučenik ljubavi k bližnjemu podleže i sam strašnoj bolesti: gubi. Ovoj viteškoj upravo nesebičnosti katoličkoga vjerovjesnika divili se i sami protestantski Englez, te na grobu Damijanovi podigli krasan spomen-križ s još krasnijim napisom: „Veće ljubavi nema nitku, nego da položi život svoj za prijatelje svoje“. (lv. 15, 13.).

Otkud našim vjerovjesnicima i nebrojenim junakinjama kršćanske ljubavi ta divna požrtvovnost? — Iz samoga Presv. Srca Isusova crpali su skrajnu svoju nesebičnost. „Goni nas ljubav Kristova“, veli apoštoli Pavao (2. Kor. 5, 14.) Da, značajno je svojstvo

gorude ljubavi Bođe većika pozitivnost i nesobičnost.
„*Ljubav ne traži stope*“ (1. Kor. 13, 5.) Sam nas Spasitelj opominje da prije svega tražimo „*kraljevstvo Bođe i prardu njegova*“. Kršćanin, a osobito štovatelj Presv. Srca, mora da je kano drugi Krist; mora da se nadja svi drugo zanimma za one. No je Krist stvor; mora da se sebi prisvoji i u krvi prelije i mišljenje i namjere i želje Presv. Srca Isusova po osnji Apostolovoj: „*To mislite u sebi, što i u Kristu Isusu, koji budući u obličju Božjem, nije držao za otinaciju, da bude jeduak Bogu; nego je sam sebe poslušio uvećati obličje sluge*“.

Nu zara ova kršćanska nesobičnost zahtijeva, da nemamo ništa svega? da ne težimo za bogatstvom i častima, te da sve svoje razdudemo među siromake ili da se ne brinemo za svoju kuću?

Ijudi svjetovnoga staleža, positelji, gospodari, služe imaju svoje posebne zvanice dužnosti, koje tako skrajnu nesobičnost isključuju. Jesi li ti domaćin? Brinu se prije za kuću, za ženu i djecu, nego za druge ljudi. — Jesi li domaćica? Krivo bi rudiša, sve vrijeme u crkvi provodeći, a uza to ne mareći za kućanstvo, za djecu i službenčad.

Budimo dakle svaki svoje! Ali čuvajmo se i protivne skrajnosti! Ne budimo sebičnii! ne živimo samo za sebe i za svoju kuću! Znajmo, da imamo dužnosti i prema Bogu i bližnjemu!

Mi se svaki dan molimo: „*Dajgi kraljevstvo tvoje*! Brindimo se za vam naš redovanji; no tako se svaki prema silama svojim žiri i kraljevstvo Božje; te svaki u svom krugu žiri slavu Presv. Srca Isusova, makar ga to stajalo netko i truda i vremena i novaca.

Ne budimo tako sebični, da tek za djecu svoju i za najblježe rođake radimo. Svi su ljudi djera jednog istog Oca nebeskoga. Svi smo braća jedne velike obitelji. Kad nas drugi Bog pita, kako se vlastimo prema siromasima, prema bijednicima svake ruke, hoćemo li za Kainom odgovoriti: „Zar sam ja čuvat svoga brata?“

Nemojmo nikad smetnuti s unu, da će nam Bog onom mjerom odmjeriti, kojom smo mi bližnjemu mjerili. Jest, na sudnjemu danu zasjat će kršćanska nesobičnost u svem sjaju svome.

A jesli ti možda tako bjeđan, te sam trebať tuđje pomoci; onda znaj, da možeš i ti barem molitvom i strpljivošću svojom nesobičnost svoju pokazati. Sjedini se u molitvi s namjerama Presv. Srca Isusova; pa si nesobičnošću svojom omolio Bogu i koristio bližnjemu.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 8.

Kolovoz 1900.

God. IX.

Izdati svakoga mjeseca jedanput i stoji na godinu 48 dinara za one, kojima se u kuću donosi ili poštom salje, 72 filira.

Prečistom Srcu Marijinom !

O slavna, sveta D'jevo
Teb' pjevam pjesmu sad,
I čistom Srcu Tvomu
Svog javljam srca jad.
O hvalimo i štujmo
Tvog' svetog' Srca moć;
S kog' ljudstvu sunce sinu,
A gine gr'jeha noć.

O Majko moja mila!
Na Tebe mislim v'jek,
Jer ljubav Srca Tvoga
Srcu mi pruža l'jek!
O hvalimo i štujmo itd.

Kad skrušeni tuguje,
Djeva se smiluje,

I uzdiže ga u raj,
Da tuzi bude kraj.
O hvalimo i štujmo itd.

U zadnji, Majko, časak
Nemoj ostaviti nas.
Po čistom Srcu Tvomu,
Da nagjemo svoj spas!
O hvalimo i štujmo itd.

A. R-L.

Hrvatska omladina pred sv. Ocem.*

Neizbrisivoj će uspomeni ostati hrvatskim hodočasnicima u opće, a napose hrvatskoj omladini dan 3. srpnja 1.900. U divnoj Sikstinskoj kapeli sabrali se toga dana hrvatski hodočasnici. Na čelu im preuzevišeni g. nadbiskup zagrebački, Dr. Juraj Posilović, da se poklone sv. Ocu, a hrvatska omladina, da mu predade darove, znakove štovanja, ljubavi i odanosti spram namjesnika Isusa Krista. Bilo mal ne podne, kad su unijeli u dvoranu u svečanoj povorci sv. Oca, kojega su naši hodočasnici burnim »Živio« pozdravili. Tko da opiše radost srca njihova, kad su ugledali milo lice velikoga Leona XIII.! Mnoga je suzica-radosnica kanula niz lice, i mnogo je srce živje zakucalo; tā ispunila im se goruća želja vidjeti vrhovnu glavu svete katoličke Crkve. Iza otpjevanih litanija podijelio sv. Otac papa apoštolski blagoslov, te sjeo na prijestolje. Sada pristupi hrvatska omladina, te predade po zastupnicima svojim darove

*) Nesmajući novijih vijesti mi evo donosimo ovaj članak iz dične naše „Kršćanske škole“ br. 13. god. 1800.

svoje: album, zlatno srce i Petrov novčić. Album je pravo remek djelo, pa će u arhivu papinskom dostoјno mjesto zauzimati među spomen-knjigama drugih naroda. Zlatno je srce bilo napunjeno mnogim molitvama, sv. misama, sv. pričestima, dobrim djelima, što ih prikazala hrv. mladež za sv. Oca, paće žrtvom najvećom, kojom je prikazan za sv. Oca dio života. Petrov je novčić bio u krasnoj kutijici, srebrom i zlatom izragjenoj od bosanskih Hrvata.

Od devet djevojaka bilo ih je šest u narodnom odijelu, od kojih su tri predale Zlatno srce; tri su bile u bjelini sa hrvatskom trobojnicom. Milo ih primi sv. Otac, Ijupko se nasmiješi, te pogladi hrvatske kćerke. Gimnazijalci su predali album, a mali Dalmatinac Petrov novčić. Još je pripuštena nekolicina k cjevanju ribarskog prstena, te je preuzvišeni gosp. nadbiskup neke hodočasnike predstavio.

Tim je bila svršena audencija. Pošto se je sv. Otac, opetovano blagosljivajući hodočasnike, koji su ga ushićeno pozdravljali, povratio u svoje odaje ostaviše i Hrvati oduševljeni Sikstinsku kapelu, noseći blagoslov sv. Oca kući širom lijepe naše domovine.

Svršeno je Slavlje hrvatske omladine. Hvala i slava svjemu onima, koji su bud što doprinjeli, te se tako sjajno izvelo, a hrvatskoj omladini nepokolebiva ostala ljubav i štovanje prema Presv. Srcu, vjernost i odanost spram Stolice sv. Petra!

Slavlje hrvatske omladine!

Nijesmo se prevarili.
Hrvatska omladina pripre-
vila je Bož. Srcu Isusovu
u istinu pravi triumf.
Na mnogim mjestima pro-
slavila se velika posveta
upravo sjajno.

O slavlju u bijelom Zagreb u piše »Kršć. Škola«
m. o. evo ovako: »Divnog
li pogleda! Sa veličan-
stvene prvostolne crkve
razliježe se svečan poziv
na uzvišenu svetkovinu, a
sa svih strana hrli mladež

poput rijeka u more u starodrevni hram Božji. Zabi-
jeli se ulice od djevojčica u bjelini, oživjele od
četa mladih Hrvata. Eno mladež iz samostanskih
škola, gdje stupa za barjakom svojim; na čelu joj
nose pripravnice usred malih djevojčica krasan kip
Božanskoga Spasitelja. Kao pobjednik prolazi ulicama
Isus blagosvljajući desnicom, a lijevicom pokazu-
jući na Presv. Srce svoje, koje toli ljubi ljudi. Ori-
se pjesma do nebesa njemu u slavu, sazivajući bla-
goslov od ozgo, od dijelitelja svih dobara, na milu
nam hrvatsku domovinu. Za njima dolazi mladež
doljnogradskih škola sa svojim učiteljskim zbo-
rovima. Dugom ulicom silaze čete sa drevnoga
Griča i gornjega grada; ni ostale škole, ni
oni sa periferije grada ne ce da zaostanu; sve se
listom diglo, da iskaže čast i poklonstvo Bož. Srcu.

Velicanstvena prvostolna crkva prima mladež u
krilo svoje; ogromna inače, danas je premalena.
Usred te mladeži pod prijestoljem nadbiskupovim
smješten je kip Bož. Spasitelja.

iza svećane sv. mise, koju je služio opat i kanonik-čuvar, preč. g. F. Budicki, uz veliku asistenciju, uzagje preč. g. Dr. G. Baron na propovijedaonicu, da oslovi hrvatsku omladinu divnom besjedom. Oduševljena tim vatrenom govorom posveti se mladež pred izloženim presv. oltarnim sakramenetom Bož. Srca, a u himnu-posvetnicu izlila svu ljubav i sav zanos svoj.

Sličnim zanosom proslavila se posveta, gdje god kucaju mlagjana srca za Krista i domovinu hrvatsku. Evo kako jedan brzozav na sam dan Srca Isusova opisuje slavlje u Stonu (Dalmacija): »Zvonjenje zvonâ, pucanje mužara, bacanje vatre, rasvjeta grada, lepršanje 'robojnicâ, slavoluci, pjesme, otkriće kipa Srca Isusova, pjevanje, neopisivo veselje, velika sprava za večerašnju procesiju i posvetu«.

Divno! je li? Ali da si bio, brate moj u bijelom Travniku, imao bi i tamo što vidjeti. Kroz mjesec dana radio se dan i noć o nakitu kuće i crkve. Mnogi gjaci i vanjski i seminarci žrtvovali su u tu svrhu svaki čas, što im se dadne za odmor. Jedni su pravili okvire i zastave; drugi su pleli vijence iz zelenila, ovi crni kao dimničari, pripravljaju krije, oni se vježbaju u pjevanju, sviranju, deklamovanju ili grade gdjegod u zabitnoj sobi pjesme. Osam dana prije svetkovine počela se zgrada kititi.

»Šta će to biti? pitali se u čudu i sami Turci, tako lijepo još nikad nije bilo.« U sjemenišnoj crkvi obavila se međutim već devetnica. Posljedna tri dana ove pobožnosti proslavilo se svečanijim načinom: propovijegju, pjevanjem litanijâ, pjesmom-posvetnicom i blagoslovom. Na tu trodnevnicu zvali su svaki dan mužari i vanjsku travničku mladež i pučanstvo.

Uoči blagdana Srca Isusova navijestiše mnogo-brojne vatre po gorama na okolo radosni dan; oso-

bito se istaklo selo **Bukovica**, na obronku Vlašić-planine.

Napokon zarudi željno očekivani dan. Već u 4 sata zagrmješe mužari. Sa zelenih gora i samotnih dolina dohrli narod sa sviju strana. Kažu ljudi, da u Travniku još nikad nije bilo toliko svijeta. Sjemenišna crkva i zgrada bila od ozdo do ozgor nakićena kao kakva kraljica, polazeći na pir. Tuj si vidio oko ogromna Srca Isusova samo zeleno i šareno cvijeće, krasne napise i stotine zastavica, gdje veselo leprše u vjetru. Da bi ono hiljada i hiljada ljudi, koji nijesu mogli doći u crkvu, gdje na glavnom oltaru pod svilenom nebnicom stajao Isus, Presv. svoje Srce kao žarko sunce u grudima da bi — velju — ovo hiljada ljudi moglo bolje slušati sv. misu i pričestiti se: bje podignut i izvan crkve jedan oltar.

Iza propovijedi i svećane mise molila se pred izloženim oltarnim sakramenton u nadbiskupiji propisana otprošnja.

Glavna svečanost, slavlje i posveta mlađeži bijaše poslije podne. Iza litanija Presv. Srca oko 4 sata zazvoniše zvona, mužari opet zagrme, sjemenišna glazba zasvira, pjesma se zaori — a eno ti čitave omladine travničke, gdje vodi u triumfu kralja neba i zemlje kroz ulice grada bosanskih vezira. Svi, gjaci i djevojčice, a i mnogi odrasli, nose na prsimu škapular Presv. Srca, t. j. slike Srca Isusova na bijeloj svili s trobojnicom. Na sjemenišnom igralištu namješten bio prekrasan oltar sa milovidnim kipom Presv. Srca. Tuj pod vedrim nebom iza vatrene besjede rječitoga veleč. g. župnika, Stanka Šalkovića, omladina travnička najsvećanje se posvetila Presvetome Srcu Isusovu. Po-praćena od sjemenišne »bande« zaori sada pjesma posvetnica z stotina mlađih grla; — prizor, koji se ne da opisati.

Iza povratka u crkvu bio »Te Deum« i blagoslov s Presvetim. Za tim svečana akademija za svu mladež, a na čast Srca Isusova, u gimnazijskoj dvorani. Na večer vrlo uspjeli vatrometi, sviranje, tamburanje, pucanje, pjevanje, klicanje, pljeskanje, riječ u jednu: *veliko veselje na igralištu*, gdje se je sakupio velik dio Travnika — sve do 11 sati.

To bijaše u slabim crtama slavlje hrvatske omladine u bijelom Travniku. Taj će dan biti zlaćanim slovima upisan u srca svih mlađih Travničana.

— * * * —

Ne boj se smrti!

(Na Veliku Gošpu).

Štioc. Dragi Glasniče! Ti si već često vrlo lijepo o nebu govorio. Koji to čita, taj bi si regbi zaželio smrt, da što prije dogje do onoga nebeskoga blaženstva, gdje nema više nikakva zla, nego sve, što se ljudskome srcu mili, sve što je dobro i lijepo i plemenito. Ali, ali . . .

Glasnik: Ali — što ti tiši srce?

Štioc: Znaš — da se ne može drugim putem u nebo, van jedino na ona crna vrata, koja se zovu »smrt!« Ja se veoma bojam smrti.

G1: Pa zašto?

Št: Zašto? Ima tome dosta razloga. Prije svega radi onih velikih muka, koje obično dolaze pred smrću, kao kiša pred munjom. Kad čovjek samo gleda, gdje životinja jedna pogiba: onda već vidi, kakva je ono strahovita borba, kojom se čitava narav zdvojno bori, prije nego će tijelo pustiti van mili svoj i dragi život.

Nu životinja nema se barem bojati suda Božjega, pošto nije ništa sagriješila u životu svome.

G1: Pa šta još?

Št: E pa onda, kako će gjavō užasno nasrtati na mene u onoj posljednoj uri, o kojoj visi cijela viječnost moja. A ja sam — tako slab! Kako se dakle ne ču bojati smrti?

G1: Dragoviću moj! Gle, ja ti znam lijeka proti svim ovim strahotama.

Št: A koji to lijek?

G1: Uzmi samo sliku Presv. Srca Isusova, pa kad te opet stane mučiti strah od smrti, onda ju malko razgledaj. Kad vidiš gore križ, a u sredini ranu, a naokolo trnovu krunu, onda si reci: E, koliko ti nikad nećeš trpjeti, koliko je Spasitelja tebe trpio! A zar ne bi i ti htio za njega štogod pretrpjeti? Onda pogledaj opet na žarki plamen, što na vrhu izbjija iz Presv. Srca. To je znak ljubavi, kojom te Isus ljubi, sada i uvijek osobito i u čas smrti tvoje. Ova neizmjerna ljubav Srca Isusova za to će se pobrinuti, da te ne snagju preteške, već takove muke, koje ćeš uz milost Božju moći podnosići. Bez njegove volje ne pada ni vlas s tvoje glave.

Št: Zaista, to je velika utjeha!

G1: I kada te poradi grjeha tvojih spopadne strah od suda Božjega, onda pomisli na riječi bl. Margarite, što su živa istina: „O kako je slatko umrijeti, pošto smo razda gojili pobožnost napram Srcu onoga, koji će nas suditi.“ I pomisli na riječi samoga Gospodina Isusa: „Ja ne ču dopustiti, da se izgubi ikoji od onih, koji se mome Srcu posete.“

Št: Dakle ni gjavla ne treba se bojati?

G1: Ne više, nego li muhā; samo ako si pravi štovatelj Srca Isusova. Jednom će se sveti biskup

Anselm sa svojim učenicima šetati. Oni dogjoše na jedno široko polje, gdje je baš bio lov. Vidjeli su posve blizu zeca, koga je više pasa gonilo. Već se činilo da mu nema spasa; ljuti ga psi od sviju strana

Krunisanje B. D. Marije.

opkolili. Tada ti zec sretno skoči, te drhčući padne do nogu sv. Anselma. Taj ga dobrostivo digne, uze na na grudi svoje i reče: »Bijedna životinjo! Ti si slika moje duše, koju pakleni psi gone!« Eto na slični način i tebe će jednom — kada ti kucne zadnji

čas — Isus čvrsto privinuti uz Srce svoje; a pakleni psi bijesno će na te gledati, no naškoditi ni malo ti ne mogu, jer si vjerno do smrti Srce Isusovo ljubio, a ovo tebe.

Št: Hvala Bogu! Doista ti valja lijek proti strahu od smrti!

G1: No još nešto, dragoviću moj! Znaš, da je u ovom mjesecu »Velika Gospa«. Eto Majka Božja prije tebe ode gore u nebo; ti ćeš za njom, kada umreš, pa ćeš za uvijek biti kod one, koja je i tvoga majka. Kako su kratke sve tvoje muke od kolijevke pa do groba! Kako su malene i nезнatne, kad ih prispopodiš sa vječnom, neizmjernom srećom, što te za to gore na nebu čeka! Tamo će ti nebeska tvoja majka sve suze osušiti. Kako te je majčinom rukom vodila kroz tužnu i tamnu ovu zemaljsku dolinu, tako će te i gore odvesti u svoj blaženi nebeski stan, gdje ne ćeš ništa drugo naći van radost i veselje, bez straha, da će tomu ikad biti kraja. Kada o tom onako, kako treba uzmeš razmišljati, nestati će i zadnjeg traga bojazni od smrti.

Št: Pravo veliš. A Majka Božja sigurno me ne će ostaviti onda, kad mi bude najviše od potrebe njezina pomoći; ona će me krijebiti, da se junački ponesem u zadnjoj borbi. Zato ču joj se često moliti za blaženu smrt.

G1: Tako valja. Napose odluci, da ćeš od sada zadnje riječi od »Zdrave Marije« baš od srca moliti: »Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grješnike sada i na čas smrti naše!« Kud ćeš ljepše i kraće molitve za blaženu smrt? To će ti onda na smrtnoj postelji biti velika utjeha, kad se opomeneš, da si bezbrojno puta — koliko god si puta naime molio Zdravu Marju — Majku Božju molio za blaženu smrt. A da se u tom dobro uvježbaš, moli to osobito ovoga mjeseca kolovoza,

— na čast presvete smrti i uznesenja Blažene Gospe, Majke Božje, Marije!
Št: Hocu, hoću! Živio!

Iskrice, Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Kolovoz.

1. Ostavi samoga sebe, i naći ćeš Boga; zaboravi na sebe i on će misliti na tebe.
2. Treba da nastojiš, ne samo da boraviš u Presv. Srcu, nego da ga mimo to imadeš i za vogiju i za poglavitoga upravitelja, eda ti otkrije ono, što od tebe hoće; i da ti pomogne, te ga savršeno slijediš.

3. Presveto Srce hoće da živiš bez oslona, bez prijatelja, bez zadovoljštine. Ono će te rasvijetliti, kad budeš razmišljao ob ovim rijećima.

4. Neka te ne ubune pogreške tvoje; nego kad si koju počinio, a ti reći posve pouzdano preljebeznome Srcu: O jedina ljubavi moja! daj ti zadovolji za slugu svoga, i nadoknadi zlo, što ga ja počinib; obrati ga sebi na slavu, bližnjemu na korist, a duši mojoj na spas.

5. Naše pogreške puno nam pomažu, da se ponizimo i upoznamo ono, što jesmo.

6. Naše samoljublje, što bi se htjelo svuda provući, ne će ni da čuje ni da razumije ove nauke po-

niznosti: da nam pogrješke naše pomažu, te se ponizimo.

7. Gledajmo da ni o čem ne mislimo, nego kako ćemo križeve svoje nositi lijepo, tiho, ljubazno.

8. Ja ne znam, što bi nam toliko olakšalo dugi naš život, koliko trpjeli i ljubiti.

9. Trpimo ljubazno i ne jadujmo, držeći izgubljenim ove časove, koji prolaze bez trpljenja.

10. Mi nemamo vremena, da ga potratimo. S toga mislimo samo na sadašnji čas, kako bismo ga dobro upotrebili, kao da je on zadnji čas življenja našega.

11. Svom snagom treba da nastojimo, kako bismo postali u svim djelima svojim živi otisci našega propetoga zaručnika.

12. O kako je dobro uvijek trpjeli, i napokon umrijeti na križu, te biti opterećen teretom svake ruke bijede prezira, zapostavljanja, poniženja!

13. Križ je dragocjeni balsam, koji pred Bogom gubi svoj miris, kad izlapi; toga radi treba ga sakriti i nositi ga šutljivo, koliko se samo može.

14. Nemojmo živjeti ni časa, a da ne trpimo; jer bez trpljenja ne može se ljubiti.

15. O od kolike je korisnosti u svako doba i na svakom mjestu — križ!

16. Prigrimo dragovoljno križ; jer nas ništa toliko ne sjedinjuje s Presv. Srcem Isusovim, koliko križ, — najdragocjeniji zalog ljubavi njegove.

17. Nemojmo tražiti, što ćemo trpjeli; već se prepustimo čistoj ljubavi, i dajmo se razapeti i uništiti, kako i kada se svidi Presv. Srcu Isusovu.

18. Htjeti prezren biti — izvrsno je sredstvo, da nam se iscijele rane, što nam ih zadaje samoljublje naše.

19. Molimo Presv. Srce Isusovo, neka sebičnu ljubav našu uništi u svetom ognju, što ga je donijelo

na zemlju, i od kojega jednakogore oni, koji su
dobre volje.

20. Valja ljubiti ljubazno Srce dobrogogospodina našeg, ma što stajalo; čista ljubav hoće ili sve ili ništa.

21. Cijelo naše srce jest svojina Presvetoga Srca; no ovo hoće da ga nitko drugi ne posjeduje. Toga radi treba da ga ispraznimo od svega, što smo mi sami; a mora da je slobodno i od koje god druge stvari, makar nam se ona i svetom činila.

22. Srce je naše tako malešno, te ne može udržati dvije ljubavi; a pošto je samo za Boga stvoren, ne nalazi ono mira priljubivši se uz išto drugo.

23. Treba da se prilagodimo presvetoj volji preljubaznoga Srca Gospodina našeg tako, te se lišimo ugodnosti prijateljâ, utjehâ i darova, radujući se kada ga nagjemo u potpunom uništenju nas samih i svega što nas zadovoljiti može.

24. Sjedini sve, što činiš, s Presv. Srcem Isusovim.

25. Kada ti molitva ne ide od ruke onako, kako si rad; a ti budi zadovoljan da prik. žeš Bogu Ocu onu molitvu, kojom se za nas u presv. sakramantu moli Božansko Srce, i prikaži plamen goruće ljubavi njegove u naknadu za nedostatnost svoju.

26. Kada ti nadogje koja neugodnost, žalost i poniženje, a ti tada reci samome sebi: uzni ovo, što ti šalje Presv. Srce Isusovo, da se s tobom sjedini. Suviše nastoj, da uščuvaš mir duševni, koji vrijedi više nego li sve blago, što si ga možeš zamisliti.

27. Ovo je siguran način, kako ćeš uščuvati mir duševni: ako naime ne imajući svoje volje u svemu se podvrgneš volji Božanskoga Srca, prepustivši njemu, da ono sve čini, kako hoće.

28. Preljubezno Srce Isusovo naknadit će svaku pogriješku tvoju; jer će ono ljubiti Boga za tebe, a ti ćeš ga ljubiti u njemu i po njemu.

29. Sve stoji u tome, da ljubimo Boga i mrzimo na same sebe.

30. Ljubimo samo zaručnika duša naših — Isusa; ali ljubimo ga u svemu i nada sve, kako u žalosti i muci, tako i onda, kad smo puni utjehe.

31. Isusu nije dosta tek ono razapinjanje, k-jim ti sam sebe razapinješ, i uslijed koga on žive u tebi po milosti i ljubavi; njemu je puno milije razapinjanje, kojim te drugi ponizuju i trape. Čestoputa i njemu je samome drago, te on isto čini, šaljuci tebi žalost i nutarnju i vanjsku.

Obraćenje sv. Augustina.

Uzmi i čitaj!

A jednoć bio u Milau Augustin s drugom si Alipijem, kad eto k njemu Ponticijana, zemljaka iz Afrike, koji je na carskom dvoru imao znatnu službu. Oni sjedoše, da se porazgovore. Ponticijan opazi na stolu jednu knjigu, uzme ju i otvori. Misleći da će to biti koja manjejska knjiga, preugodno ga iznenadile, našavši tude poslanice apoštola Pavla; jer Ponticijan bio dobar Kršćanin. Tad pogleda Augustina, nasmjehnu mu se u znak radosti i kao začugjen, gdje je pred njim našao taku knjigu. Augustin mu reče, da se veomu rado bavi poslanicama sv. Pavla.

U razgovoru povede Ponticijan riječ o sv. Antoniju, opatu, koji je bio umro pred 30 godina, a čije je ime bilo slavno u Crkvi, i čiji je živo: opisao sv. Atenasij; no Augustinu i Alipiju sve do onoga časa bijaše nepoznat. To bi povodom te Ponticijan uzeo pričati i o jednom samostanu, punom pobježne brace, a pod Ambrozijevom upravom. Ovaj samostan bio

posve blizu Milana, izvan gradskih zidina; pa opet niti Augustin niti prijatelj mu Alipij za nj nije znao. Pripovijedajući tako dalje Ponticijan kaza, kako je jednoć u Treviru s drugom trojicom bio pošao šetati se u vrt, što je uz gradske zidine. Dvojica njegovih drugova naigru tada na jednu kolibicu, u kojoj su stanovali sluge Božje. Tude nagru i život sv. Antvna. Jedan uzme taj život, i kako ga stane čitati, poče mu se diviti, i u sebi misliti, da će i on zagrliti onaki život. Tad odjednom pun Božje ljubavi i svetoga stida, a ljutit na se baci pogled na prijatelja i reče mu: »Reci mi, molim te, uza sav ovaj trud i muku, što želimo postići? Što tražimo? Zašto smo u carevoj službi? Mogu li naše nade biti veće, nego da postanemo carevi prijatelji? ... Pa kad će to biti? A gle prijatelj Božji mogu biti ov čas, samo ako hocu.« To reče i opet baci oči na knjigu, i čitaše i promjenjivaše se u svojoj duši. Napokon reče prijatelju: »Ja sam se već istrgnuo iz one naše nade, i odlucio sam služiti Bogu ... A ti, ako ti je teško isto uraditi, nemoj mi se barem suprotiviti.« No ovaj mu odgovori, da mu hoće biti drugom u tolikoj plaći i tolikoj službi.

Ispričavši to Ponticijan ode, i ostavi Augustina sama s Alipijem. Ovo kazivanje Ponticijanovo silno je uznemirilo Augustina, komu je i onako u duši strašna buktjela borba. Sav uzrujan u licu i u pameti, navali na Alipija i zavikne mu: »Šta čekamo? Što je to? Jesi li čuo? Džu se neznalice i grabe nebo; a mi bez srca s našim znanjem, gle kako se valjamo u puti i krvi! Zar za to što su nas oni pretekli, stidimo se poći za njima? ...« Po tom se otrgne od prijatelja, i pogje u vrtlic, što bijaše uz njihov stan.

Čujmo sad samoga Augustina, što se s njime zbilo:

»Pogjem dakle u vrt, a Alipij uzastopce za mnom; jer je znao, da sam se ja držao sam, kad je i on bio

uza me; i jer me nije mogao ostaviti, vidjevši me u onakvom duševnom stanju. Sjedosmo, koliko je bilo moguće dalje od kuće. Vrelo je u meni i grozno sam se srđio, što se nijesam znao podložiti volji tvojoj i zdržati se s tobom, o Bože, kako su me na to gonile sve kosti moje, i slavile te do neba... « Onda govori Augustin o razdijeljenoj regbi volji čovječjoj, kad naime ovaj potpuno ne će ono, što hoće; i kako mu je pri duši, kada se t. zv. »niže sile« usproтиве duhu i razumu. Tu nutarnju borbu osjećao tad Augustin, a drug mu Alipij uza nj mukom mučao čekajući svršetak ove grozne borbe.

Kad mu pako duboko razmišljanje izvuklo iz najtajnjega kuta duše svu nevolju njegovu, stavilo ju pred lice srca njegova: podiže se u njemu strašna oluja, a iz nje potokom suze. Da im pusti slobodan mah s njihovim jaukom, digne se od Alipija. Činilo mu se, da će u samoci bolje plakati. Odalji se od njega toliko, koliko mu nije mogla smetati ni njegova nazočnost. Augustin se baci na tle pod jednom smokvom, i pusti suzama uzde. „Dokle ćeš se ti, Gospode — tako se molio — dokle ćeš se ti srditi na me? Ne moj se spominjati prošlih grijeha mojih!“ Jer je dobro čutio, da ga grijesi još drže, za to je jadikovan: »Dokle će još, dokle? Sutra? Uvijek sutra? A zašto ne sada? Zašto u ovaj tren da ne učinim kraj pakosti svojoj?«

Uz to začu glas iz obližnje kuće, kao mladića ili djevojke, gdje pjeva i opetuje: »Uzmi i čitaj; uzmi i čitaj!« Na to se promijeni u licu i stane pomnjiwo razmišljati, ne običavaju li takovo što djeca pjevati u kakvoj igri; ali ne može se spominjati, da je ikad što takvo čuo. Ustegavši suze digne se, ne misleći drugo nego da mu ono Bog zapovijeda, eda bi otvorio sv. Pismo i pročitao prvu glavu, što ju nagje. Tā bio on čuo i za sv. Antuna, kako prispjevši jednoga dana u crkvu na čitanje evangjelja, uze da

su njemu namijenjene riječi, što se čitale: *Ili, prodaj sve, što imat, i podaj siromasima: i imat ćeš blago na nebu, pri hajde za mnom — i na te se riječi odmah obratio. Augustin brzo se povratio na mjesto, gdje je sjedio Alipij; jer jer je ondje bio ostavio knjigu poslaniču sv. Pavla, kad se odanle digao. Sad će uzeći tu knjigu, otvoriti ju i pročita tihu prvu glavu, za koju mu oko zape: Ne u žderanju i pijanstu, ne u ložnicama i u nečistoci, ne u svagjanju i u zavisti: nego se obućete u Gospoda našega Isusa Krista, i tijelu ne ugrijajte po željama. Ovdje se zaustavi. Više mu nije trebalo. On bi potpuno uvjeren, da mu sam Bog ove riječi srcu govori. Zatvcrivši knjigu mirna lica on ispričovjedi sve Alipiju, i pokaza to mjesto sv. Pavla. I Alpij ga pročita, no i riječi, što su slijedile: A slabu u vjeri pomozite. Ove riječi on uze za se, i očitovala ih Augustinu. Ta opomena ojača Alipija, te se i on mirno i bez oklijevanja pridruži Augustinu u dobroj i svetoj odluci.*

Tada pogioše obojica k sv. Monici, majci Augustinovoj. Kažu joj sve, kako se dogodilo; a ona kliči i veseli se i blagoslivaj Boga, koji može još izobilnije učiniti sve, što molimo i mislimo. Sad je Svetica vidjela, da joj predobri Bog udijelio mnogo više, nego li je ona plačem i jaukom svojim znala moliti. Augustin se tako obratio Bogu; čvrsta mu i nepokolebiva bila odluka odsada jedino savršeno služiti Bogu, odrekavši se svake nade svijeta ovoga.

(Sr. »Ispovijesti sv. Augustina.)

Časne Sestre Sv. Križa.

Jednako sa svetosti kao i sa učenosti svoje glasoviti kapucin, o. Teodosij Florentini, (rođen 23. svibnja g. 1808, umro

15. veljače 1865) utemeljio je u Ingenbohl-u, u Švicarskoj, god. 1856, kongregaciju »Milosrdnicā sv. Križa«. Svrha je taj kongregaciji, da uzgaja i nauča mlađež, po tom da dvori bolesnike, i da tvori druga djela ljubavi kršćanske.

Kad je neoboriva istina, da se po plodu poznae vočka: onda mi treba da priznamo, kako je osnutak kongregacije Milosrdnicā sv. Križa djelo Duha Sv., a siromašni sin siromašnoga sv. Franje Asiškoga, o. Teodosij, sav plamteći od ljubavi k Bogu i k bližnjemu, da je bio izabrano oruđje za ovo veliko djelo u Crkvi Božjoj. Mi znamo za malo redova i kongregacija, što se u razmjeru kratko doba tako raširele, kao što Milsrdnice sv. Križa. Po najnovijem šematsizmu njihovom ima sad 3160 t. zv. »profesanih« sestara sv. Križa. U samoj matici (u Ingenbohlu) ima ih 1269. Uz maticu ima 8 zavoda, koji divno uspijevaju. Onda ovisi o matici 298 zavoda, i to: a) u Švicarskoj (u 19 kantaca) 270 (škola, bolnica) b) u Voralbergu 9; c) u Tirolskoj 11; d) u Savojskoj 2; e) u Italiji 3; f) u Istočnoj Indiji 3.

Mimo to kongregacija čč. sestara sv. Križa razdijeljena je u 6 t. zv. »provincija«. A te su provincije: Gornjo-austrijska, Baden-Hohenzollernska, Česka, Moravska, Štajerska, i Slavonska. Što je tolika nalogu k ovoj kongregaciji — piše jedan časopis — dokazom je, da još nije izumrla vjera i bogoljubnost: dvije krjeposti, iz kojih jedino niču ovako požrtvovne duše. Ja, što velju da nije izumrla vjera i bogoljubnost; tā one upravo sada najljepše cvatu. Bože dragi! 3160 bogoljubnih duša, što s kršćanke ljubavi bližnjemu svome služe! Koliko će one mukā i boli ublažiti, koliko utjehe i pomoći podati braći svojoj nevoljnoj i potreboj! Pa sve to onak, tih i skromno bez vike i bez buke! Jedini Bog, koji sve vidi, znade koliko li dobra čine ove dobre, nesebeznale duše.

Nego povratimo se k našoj slavonskoj provinciji. Matica joj je u Đakovu. Tude imaju čč. sestre konvikat ženski, višu i nižu djevojačku školu, zabavište i bolnicu. Odavle se razilaze čč. sestre poput marnih pčelica po svoj Hrvatskoj i Slavoniji, Dalmaciji i po Istri. U Hrvatskoj su u Sisku i u Gospicu. U Slavoniji: u Osijeku, Brodu, Pakracu, Vukovaru, Vinkovcima, Vrbanji i Dolnjem Miholjcu. U Dalmaciji: na Visu. U Istri: na Lošinju Velikom i Malom.

Kako uspješno i s kolikim blagoslovom ove čč. sestre djeluju na uzgojnem polju, dokazom je na uzgojnem polju, nokazom je i »Slavlje hrvatske omladine« pri Posveti hrvatske mladeži Presvetome Srcu Isusovu«, što se onamo kod čč. sestara veoma svećano obavilo. Mi se učamo, da ćemo potanji izvještaj o toj »Proslavi« poslije donesti. Za sada samo spominjemo u kratko, da se školska ženska mladež, a napose pitomice internata i u učenice više škole, velikom revnosti za »Slavlje« pripravljale, i mnogu duhovnu milostinju za sv. Oca prikazale, naime: trapljenja 5800, križnih puteva 720, običnih krunica 1669, zlatnih krunica Presv. Srca 1437 krunica za duše u čistilištu, 1981, litanijski Presv. Srca 5984, m. liličica Presv. Srcu 1200, duhovnih sv. pričesti 8600, sakramentalnih sv. pričesti, 300, pohoda presv. sakramenta 7800, milodarā siromasima 100, drugih dobroih djela 10 900.

Za »Zlatno srce« poslano je 140 Kr. Najviše su sakupile od ove velike svete — internistice; preko polovice ih je dalo po 4 Kr. — U ime »samostana« dala je čč. gospođa nadstojnica lijepu svotu.

Veoma dobro znajući za Bogu milu čednost ovih naših čč. sestara, mi ne ćemo da ovdje ističemo njihovih velikih zasluga, kako na uzgojnom polju, tako i u bolnicama. Mi radije puštamo ove »junakinje kr-

šćanske ljuđavi», neka i u napredak, kao do sada, dje luju skromno — jedino za Boga i za bližnjega. Ali ne možemo da ne hvalimo dragoga Boga, što je tako vrsne sile i požrtvovne duše podao i našoj domovini, u kojoj na žalost ima odviše malo duhovnih redova. A najposlije od srca želimo čč. sestrama: da im se djelokrug sve više proširi, da im Presveto Srce Isusovo uzbudi plemenitih dobročinitelja, koji im trebaju, da uzmognu od što veće koristi biti bližnjemu svojemu; i najzad da im pošalje puno vrijednih i čestitih kandidatkinja.

— * * * —

Vjesnik.

Stanje pobožnosti k Presv. Srcu Isusovu u djakovačkoj biskupiji. Javili smo lani u »Glasniku« (str. 187) da je preuzv. g. biskup J. J. Strossmayer odlučio, da će ove godine, koja mu je pedeset godišnjica njegova biskupovanja svoju biskupiju napose posvetiti Presvetome Srcu Isusovu. No prije htjede, da sazna točno i sadanje stanje i blagotvorno djelovanje pobožnosti k Presv. Srcu u biskupiji svojoj. U tu svrhu pozvao je svećenstvo svoje, da ga o tom točno izvijesti i odgovori na pripisane upite.

Koliko mi znamo, većim se dijelom ispunila želja Preuzvišenome. Iz toga izvješta mi vidimo, da je pobožnost k Presv. Srcu Isusovu onamo jako raširena. Crkava ili kapelica posvećenih Presvetome Srcu nema za sada, no oltara ima po prilici 30, kipova 40, slika 100, zastava 10-20, medaljica i škapulara nebrojeno mnogo. Broj bratovština iznosi preko 30. Narod shvaća pobožnost k. Presv. Srcu kao Božjom voljom odregjeno sredstvo, da se

po njoj ne samo od vječne propasti, nego i od zemaljskih nevolja riješi. Središta Apoštolskva molitve ima 6. Broj članova u bratovštinam Presv. Srca iznosi oko 20.000, u Apoštolsku molitve oko 1500; revniteljā oko 50, naknadnih pričesti na godinu oko 3000.

Plodovi ove pobožnosti jesu između drugih i ovi, što članovi često primaju sv. sakramente; polazak crkve jest kud i kamo jači od prije; ide se na misu i propovijed. Poimence pak u se i jačkog svijeta očevidan je plod ove pobožnosti — i veći porod djece.

Čujemo, da do sada jošte nijesu sa svih strana biskupije podnesena izvješća prečasnomu ordinarijatu tamošnjome. Kad se to zbude, onda će za cijelo štatistički podaci još veći biti. Živjelo i posvuda se ljubilo Presveto Srce Isusovo!

Bratovština Presv. Srca Isusova na svečani je način uvedena u nadbisk. zagrebačkoj: 27. svibnja o. g. u Remetah, 17. lipnja u Brezovici, a 22. lipnja u Dubici. U Remetah prošle godine podigloše župljani dobrovoljnim prinosima oltar s kipom Presv. Srca Isusova; a u Dubici prije godinu i po sagradiše kapelicu na čast Srcu Isusovu, te odluciše dobrovoljno slaviti blagdan Srca Isusova svečano — kao zapovjedni blagdan. Članova ima bratovština u Dubici do sada 1300.

U Otoku (djakov. biskupija) podignuta je 13. svibnja o. g. bratovština Presv. Srca Isusova upravo vanrednom i svečanošću i požrtvovnošću tamošnjih župljana.

Blagodati Presv. Srca Isusova.

Katlogac. Bio sam lani u svom trgovачkom poslu u takvoj pogibelji, da mi je prijetila velika nesreća. Tada sam se zavjetovao Presv. Srcu Isusovu i Bl. Gospu. Pogibelj je srećno minula bez svake štete po me. Za to hvala i slava Presv. Srcu Isusovu i Dj. Mariji i sv. Josipu. *B. P.*

Dudnja Vrba. Živući s mužem u jako velikoj neslozi nije mi bilo droge van da ostavim njegov dom i bježim, pošto mi se prijetio i ubojstvom. Al' što će jačna sada? Stanem zazivati Presv. Sreću Isusovo moleći ga iz sveg sreća, da me ili dragi Bog ukloni s ovog svijeta, ako je to njegova sv. volja, ili neka mi ohrati muža, te da degnjem s njime u život mira, kako se pristoji kršćanskim supružima. I nijesam zaludu vapila premilosrdnemu Srcu Isusovu. Moj muž uputi se sam po me, te mi reče, neka se vratim s njime kući, da me odsada neće više progoniti. Ja pogjoh. Pa gje sreća za čitavu nam kuću. Muž se lijepo umirio, te me poštujte kao pravu svoju suprugu; i sad živimo u najvećem skladu i slogu. Za to se iz dna duće zahvaljujem Presv. Srcu. Sto no edriža divno obedanje svoje: „Ja će povratiti slogu obiteljima razdvojenim!“

L. V.

Osim toga još su nam stigle i ove zahvalnice: *Bukarac* (Hrvatska), zretan ispit, A. G. — *Bed.* za mnoge milosti, M. K. — *Bolfan.* (Hrvatska), ostavio se bogumurskih kletva i oslobođio se neprijatelja, L. Š. — *Čabar.* (Hrvatska), dijete ozdravilo, Lj. T. — *Doljanj.* (Slavonija), sin bolovan na nogama i ozdravio, S. J. — *Gjurgjevac.* (Hrvatska), iz velikih i raznolikih nepričika oslobođena, M. K. — *Kastarcina* (Hrvatska), povraćeno zdravlje, K. M. — *Krešero* (Bosna), oca pustiše grčevi, M. M. — *Lekenik.* (Hrvatska), iz očite pogibelji života spasena, L. D.

Namjena molitava i dobrih djela u kolovozu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Mir naroda po Crkvi.

Pitanje narodno, a navlastito borba oko materinskoga jezika, zabavlja dandanas mnoge krugove ljudskoga društva. Zanimivo je čitati u sv. Pismu, kako je nastalo ovo pitanje, i kako se u Crkvi Božjoj jedanput već potpuno riješilo.

Sam Duh Sv. veli u 1. knjizi Mojsijinej (Gen. 11, 1—9.): „Sva je zemlja bila jednoga jezika i istoga govora. . . . I rekoše jedan drugemu: „Hodite, sagradimo si grad i kulu, kojoj će vrhunac sletati do neba! Proslavimo ime svoje prije nego Žemalj se rasijati po svim zemljama!“ Sigje pak Gospodin i reče: „Evo jedan je narod i jedan govor svima, i započeli su ovo raditi, pa ne će odustati od svojih namisli. Hodite dakle, sigjimo i pomiješajmo im jezik, da nikto ne razumije, što govorit!“ I tako ih Gospodin raspriš po svim zemljama, i pretađoše grad graditi. I za to bi gradu nadjenuto ime Babel (smetnja), jer se tude snio govor čitave zemlje.“

Evo postanka raznim jezicima; evo i prve iskre nebrojenim razinircama i ratovima, koji su poslije buktjeli između pojedinih narodnosti. Ljudski rod počao je za tim, da sebe proslavi i da ne prizna višega Gospodara nad sobom. Zato Bog u pravednom gnjevu svome dopusti, te se narodi među sobom stadeće klati i ubijati.

Da vidimo, kako se ovo pitanje narodno može riječiti bez thanjog oružja i bez krvoproliva! U djelima spotolskim (II, 4...) pripovijeda se, kako prvi kršćani na Duhove puni Duhu Sv. počeše govoriti u raznim jezicima, kako im Duh Sv. dao govoriti. „A u Jeruzalemu stanovniku tada Židovi, ljudi pobožni iz svakoga naroda, koji je pod nehom. A svaki od njih slušaće, gdje oni govore njezinim jezikom. A divljabu se svi govoreti: Nijesu li ovo svi Galilejeti, koji govorite? Pa kako mi čujemo svaki svoj jezik, u kojem smo se rodili? Parćani i Megiani, i Elomljani i stanovnici iz Mespotamije, Judeje i Kapadocije, Ponta i Azije, iz Frigije i Pamfilije, Misira i krajeva Libijskih kod Cirene, i došljaci Rimljani, i Židovi i pozidovljenici, Krčani i Arapi, čujemo ih, gdje govorite našim jezicima velljine Božje... A množine černjaka bijaše srce jedno i duša jedna.“

Otkud ova divna sloga kod kršćana raznih naroda? To je djelo Duhu Sv., to je i sada značajno svojstvo svih pravih kršćana. Svi smo kao kršćani djeца jedne iste matere Crkve, svi smo živi udi tajinstvenoga tijela Kristova (L Kor. 12.), svi smo loze jednoga čokota, Krista (Ivan 15, 5.) Pa zato i apostol Pavao govoriti Galatanim (Gal. 3, 26—28.): Svi ste djece Božja po vjeri, koja je u Kristu Isusu. Jer koji ste god pokršteni u Kristu, obukli ste Krista, Tu nema Ždova, nema Grka, nema roba, nema slobodnjaka... jer svi ste vi jedno u Kristu Isusu.“ I Kološanima isti apostol piše: „Olancile novoga čovjeka, koji se ponavlja do spoznaje prema slici i prilici Stvoritelja svoga, gdje nema poganića i Ždova, barbara i Skidanina, roba i slobodnjaka; nego sve i u svemu Krist.“ (Kol. 3, 10—11.)

Dandanas na žalost i t. xv. kršćanski narodi velikim su dijelom otpali od Krista i od sv. Crkve njegove. Svaki narod luče, da sebi

sagradi novu babilonsku kultu na razvalinama drugih potištenih plemena; svaki narod sebe slavi i u zvijezde imu svoje kuje, a Boga ne spominje u javnom životu. I gde! Što se dogodilo kod Babilonske kule, to se i sada događa gotovo po svim zemljama. Svuda nesporazumak, svuda nesloga, vlast među narodom i narodom, među plemenom i plemenom, često i među bratom i bratom, među djecom iste majke, katoličke Crkve, među gruzjancima iste države, među sinovima iste domovine. A posto je nestalo prave kršćanske ljubavi, među narodima, nestalo i pravednosti. Ne pita se više: „Što je moje, što li tvoje? nego jedino: Kako će sve biti moje?“ Pa tako se i najsvetija prava drugih naroda gaze, kao da je istina: „Čija je sila, toga i pravda“.

Ali laž ostaje do vijeka laž, istina pak je riječ Božja: „Pravednost uvizuje puk, a grijeh unesreduje narode.“ (Posl. 14, 34). Oteto, prokletio; to vrijedi i ovdje za čitave narode. Izvana se doduće kadikad čini da su najgrađeljiviji narodi i najretniji; ali pitaj povjest, pa ćeš vidjeti, kako se dosada svaki i najmodniji narod stao raspadati uslijed nepravedne otimačine i tlacenja drugih plemena.

Nu kako će se uspješno doskoditi ovoj međunarodnoj neslozi? Evropske su države lani u Hagi (Holandiji) zalidu kušale uspostaviti trajni mir i umanjiti goleme vojske svih zemalja. Pa nije to ni čudo, kad su iz svoga vijeda o miru isključili onu vlast, koja jedina može uspješno napredovati kod svih naroda: sv. Crkvu Kristovu. Krist je Božanski knez mira, a njegova je Crkva novi Jeruzalem ili grad mira. Crkvi svojoj naložio je Krist, da naviješta mir Božji svim ljudima i narodima. Crkva Kristova materinskom svojom brigom i ljubavlju obuhvata sve narode. Ona svakome narodu jednako usnjava pravednost i ljubav: dva glavna stupna za hram međunarodne slike. U Crkvi Kristovoj svi su kršćani braća, a razni narodi kano pojedine porodice iste nebeske domovine. Kao što je ljubav i pravednost prema svakoj narodnosti znak kršćanskog duha i znak tabora Kristova, tako je i mržnja i nesnosljivost prema tujim narodima znak Antikrista i njegovih sljedbenika. „Ustat će narod na narod i kraljevstvo na kraljevstvo.“ (Luk. 21, 10). Molimo se dakle ovoga mjeseca, da Presv. Srce Kralja mira i Crkva njegova zavlada svim narodima; pa će se i danas brzo riješiti sva međunarodna pitanja.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 9.

Rujan 1900.

God. IX.

Izdaci svakoga mjeseca jedanput i stoje u godinu 48 lipra; za one, kojima se
z kuću donosi ili poštom šalje, 72 lipra.

Rimsko hodočašće.

Naši hrvatski hodočasnici — i stari i mladi — preko 700 ih na broju* — sretno se vratili iz vječnoga grada: iz Rima. Oni su pohodili najveće svetinje rimske; oni se vruće Božu pomolili na grobovima sv. apoštola Petra i Pavla; oni se poklonili i Namjesniku Kristovu na zemlji: sv. Ocu papi, velikome Leonu XIII.; zastupnici mlađeži hrvatske predali su sv. Ocu krasni »Album« sa 160.000 potpisa; oni predali nasljedniku sv. Petra divno izragjeno »Zlatno sice«, puno dobrih djela.

Sada dakle vrativši se domu svojemu neka nam pričaju štogod o onome, čega je prepuno srce njihovo; neka nam ocrtauju — makar u najglavnijim crtama — barem one divne hramove, kuće Božje: bazilike, ka kojima su hodočastili, da dobiju jubilejski

* U »slavenskom hodočašću« u Rim dne 5. srpnja 1891. bilo je 310 Hrvata.

oprost. Naša slika donosi nam prvu i najveličanstveniju baziliku ne samo u Rimu, nego i na čitavom svijetu: crkvu sv. Petra, a uz nju Vatikan t. j. palaču nasljednika sv. Petra: sv. Oca pape.

Pred crkvom ima ogromni trg (La piazza di s. Pietro), koji obuhvata 60 000 ljudi; svi dakle stanovnici Zagreba tude bi mogli stati. Trg je eliptički, pa ti se oku pokazuje u slici amfiteatra, kojemu je najveći promjer 279 metara, a najmanji 226. Zaokružen je trijemom, koji počiva na 284 debla stupa dorička i 88 stuboka, razregjenih u tri polukružna reda. Uprav sred trga diže se obelisk, stup od granita, 2770 metara visok, a težak 543.892 kilograma. Kako učene glave misle, ovaj je stup stajao pred sunčanim hramom u Heliopolu (u Egiptu). Trideset i devete godine prije Krista dade ga rimski car Kaligula prenesti u Rim, i namjesti ga sred svojega borilišta (cirkusa), dok mu nije naš Siksto V. sadanje mjesto naznačio. Na vrhu toga obeliska sjaji znak spasenja: zlatni križ, i u njemu od Siksta V. pohranjeni komad drva sv. križa, na kojem je visio naš Spasitelj. Obelisk ima s istočne strane ovaj latinski natpis: »Ecce crux Domini — fagite partes adversae — vicit leo de tribu Juda«. (Evo križa Gospodnjega — bježite sile neprijateljske — pobjedio je lav iz koljena Judina.) Na zapadnoj pak strani ima natpis: »Christus vincit — Christus regnat — Christus imperat — Christus ab omni malo plebem suam defendat.« (Krist pobjegnuje — Krist vlada — Krist zapovijeda — Krist neka od svakoga zla puk svoj brani.)

Da ovaj visoki obelisk (stup) ne stoji samotan, njemu po boku sukljaju dva vodometa (fontane) do osam metara u vis, ljeskajući se na sunčanom svjetlu u svim bojama duge nebeske i rasprskajući se u dva ogromna »reservoara« od istočnoga gra-

nita. Kada je ruski car Nikolaj stajao na tom trgu, poslije kratkoga gledanja sav ushićen zahvaliv se pratiocima svojim reče: Dosta je, dosta! misleći, da je to tek njemu na čast priregjeno. Tako je čaroban taj pogled!

Ali upravo sad oči u pročelje crkve sv. Petra! Pročelje tvori osam stupova i četiri stuboka korintska, na kojima počiva sedam trjemova. Sa srednjega od njih dijelile su pape na Uskrs blagoslov »urbi et orbi«, (»Rimu i svijetu«) Taj sveti obred prestao je — s nepovoljnih vremena — smrću Pija IX. Na kraju trjemova dvije su krasne ure, a nad njima se niže 13 kipova, koji prikazuju Isusa i 12 apoštola.

U crkvu vode petera vrata; jedna od njih, urešena sv. križem, otvaraju se samo za jubileja, te su i ove godine otvorena. »Stupiv u samu crkvu — piše kanonik A. Veber* — ostaneš osupnut na mjestu, kano kada ti se ukaže kakav neobičan znak na nebu. Od ushita bi uzdahnuo, da te ne sapinje neka pobožna čut, kakove nijesi još nikad osjetio. Gore nebo visoko, dolje zemlja duga, široka, prostrana, prazna bez klupa, oltara i svakih zapreka; osim što gorostasni stupovi, na kojima zgrada počiva, čine da ti mašta ogromni prostor čini još ogromnijim. Dugo boraviš tako pri ulazu na onoj porfirovoj ploči, na kojoj se nekoć kraljevi krunili, dok ti krv ne primi uredno teći po žilama. Stupajući dalje osjećaš, kano da se izvraćaš... Hoteći si pomoći baciš oko na nebo, ali te još veća nesvjestica hvata, te valja da se prisloniš uz stupove...«

No hajdmo crkvom. Što dulje ideš, dulja ti se vidi. S desna i s lijeva dulje se pobočne lagje, isprešnjecane oblucima srednje lagje, čim regbi u crkvi

* „Listovi o Italiji“, Zagreb 1861. str. 15.

nove crkve nastaju. U svaku pokrajnu lagju stat će cijela prvostolna crkva zagrebačka, da i ne spominjem glavnoga broda; a poprijeko širinom i četiri bi ako ne pet naših katedrala smjestio u sv. Petra. Crkva ima u sebi prostora za 60.000 ljudi i više. Ova bazilika ima preko 185 metara duljine, a uz širine i 44 visine.

Najgorostasni je djelo u crkvi bez sumnje jest glavna, srednja kuba; posao Michelangela Buonarottija. Dvije pobočne manje kuge — od Vignole — znatno poljepšavaju sumjerje, pa same već ogromne pomažu ti prosuditi gorostasnu visinu glavne. U jambuci nad njom udobno se može smjestiti 16 osoba!

Pod samom Michelangelovom kubom u visini od 28,5 metara diže se sjajna nebnica (baldachin). Pod njom je oltar, t. zv. Confessio s. Petri, na kojemu sám papa služi. U »konfesiji« je grob sv. Petra i Pavla. U njemu je sahranjena polovica njihovih svjetlesa; druga je polovica u crkvi sv. Ivana Lateranskoga. »Konfesiju« je okružila prekrasna mramorna ograda, oko koje gorí danju i noću 89 zlatnih svjetiljaka.

Prodikaonica sv. Petra, kojoj je osnovu načinio Michelangelo, stoji na gornjoj strani broda; a uzlazi se na nju preko dviju stuba od porfira. U zatku se diže veličanstven oltar od lijepa mramora; nad njim se opaža divno djelo od pozlaćena tuča. To se djelo zove »pulpitom sv. Petra«; i jest onaj »pulpit«, s kojega je propovijedao sv. Petar. Nad govorionicom lete dva Angjela držeći papinsku tiarу. Sve je pako okruženo množinom pozlaćenih Angjela i pozlaćenih trakova, položenih na prozirni kristal. Sred toga kristala vidi se Duh Sveti.

U crkvi sv. Petra ima 8 kapela: Klementinska, pjevnička (gdje su dvije niske pjevnice, te u njoj kaptol sv. Petra vrši svoju službu), kapela Bogoro-

dćina prikazanja, kapela milosrgja, kapela sv. Sebastiana, kapela presv. oltarskoga sakramenta, kapela Bogorodičina i kapela sv. Mihalja arkangjela.

Ogledajmo još u kratko prošlost ovoga najvećanstvenijega hrama na svijetu. On je podignut na polju »vatikanskom«, gdje velik broj prvih kršćana steće mučenički lовор-vijenac. I sv. Petar podnesevši za Božanskoga si Učitelja mučeničku smrt na brdu »Montorio«, tijelo mu bijaše preneseno u jednu spilju blizu polja vatikanskoga. Nad njom podiže najprije papa Anaklet bogomolju, a god. 306. pretvori ju Konstantin Veliki u krasnu i ogromnu crkvu, nu opet za 74 metra kraču od današnje, Nikola V. (g. 1450.) zamisli veliku namisao, da tu Konstantinovu baziliku sasvim pregradi. No istom glasovitome graditelju Bramantu pogje za rukom, te on nagovori papu Juliju II., da dade porušiti staru baziliku. Prema gorostasnoj osnovi Bramantovoj, koja se ipak nije sasvim provedla, bi 18. travnja 1506. udaren temelj hramu, koji je od nasljednika Bramantovih, naročito od Raffaela i Michelangela dogragjen u obliku latinskog križa. Dne 18. studenoga 1626. godine bi posvećena crkva sv. Petra. Trebao je dakle 120 godina za gradnju.

Od pape Nikole V. pa sve do Pija VI., koji joj prizidao sakristiju i stavio na pročelju dvije ure, radilo je oko te bazilike sve, što je Italija imala najvrsnijih umjetnika: Alberti, Lazzeri, San Gallo, fra Giocondo da Verona, Raffaelo d' Urbino, Peruzzi, Barozzi da Vignola, Michelangelo, Maderna, Bernini i dr. koji su preinačili prvo bitnu osnovu Bramontovu.

Na ovu se baziliku potrošilo oko 30.000 milijuna lira. Sama sakristija stojala je 3 milijuna lira. Godišnji troškovi za uzdržanje bazilike sižu do 150.000 lira. Pročelje je široko 125 met., visoko 65;

stupovi su u promjeru 3 m., visoki su 28 m.; a od onih 13 kamenitih kipova svaki je visok 5 metara.

(D. Jambrečak: Rimsko hodočašće. Zagreb 1882.)

Tik crkve sv. Petra stoji palača Vatikan-ska. Ne zna se pravo, tko ju prvi počeo graditi. Neki kažu, da potječe još od Konstantina Velikoga, dok drugi tvrde, da ju sagradio sv. Liberij papa, ili Simak papa. To svakako stoji, da je Karlo Veliki, kada ga imao kruniti Leon III., već u Vatikanu stavao. Drugi opet pape ukrasiše i popravio tu palaču; tako: Julij II. U novije vrijeme povećali su Vatikan: Klement XIV., Pio VI. i Pio VII.

Palača je vatikanska sastavljena od više palača, te je upravo ogromna zgrada. Potignuta je na tri sprata, te ima 20 dvorišta, 8 glavnih i preko 200 pokrajnih stuba, 11 000 soba. Gradili su ju i dogragjivali najslavniji talijanski graditelji: Bramante, dva Sangella, fra Giacomo, Peruzzi, Michelangelo, Barozzi da Vignola, Giacomo della Porta, Rafaello, Ligorio, Domenico Fontana, Carlo Maderna, Bernini, i dr.

Trebalо je 3 i pol vijeka, dok se izgradila, i potrošilo se 80 milijuna škuda na samu gradnju, ne računajući amo umjetninu u njoj smještenih u neizmjernom broju i neprocjenivoj vrijednosti.

U palaču se ulazi na t. zv. kraljevske stube (Scala Regia), te se odmah dolazi u prvi sprat u kraljevsku dvoranu (Sala Regia), koja je ujedno i predvorje dvjema kapelama. Jedna je od njih Sikstinska kapela, tako nazvana po Sikstu V., koji ju utemeljio. U njoj je i glasovita slika Michelangela o zadnjem sudu; po složnom sudu vještaka djelo najveće slikarske umjetnosti.

Knjižnica vatikanska — duga 318 metara — najglasovitija je u svoj Italiji, ne toliko s tiskanih

knjiga, kojih ima 300.000, koliko s velikoga broja dragocjenih rukopisa — oko 26.000 — ne samo latinskih i grčkih, već i istočnih. Među ovima ima primjerice: 787 arapskih 459 sirske, 590 hebrejskih, 64 turske, 22 indijske, 10 kineske i dr. Tude je najljepši rukopis na svijetu: Terencijeve komedije iz 9. vijeka, pa Eneida Vergilijeva; oboje u staklenim ormarima. Ima takogjer neprocjenivih povjesnih spomenika, što se tiču naše hrvatske, pa i u opće južno-slavenske prošlosti.

Za ovoliko blago hoće se naravski i silni prostorija. Knjige i rukopisi spremljeni su u onižim ormarima duž stijenâ, a ukrašeni su ukusnom ornamen-tikom. Po ormarima i stolovima smještena je velika zbirka grčko-italskoga posugja, ogromne žare od porfira i drugoga mramora; sve su to darovi od careva i kraljeva raznim papama, koji ih opet pokloniše — knjižnici.

Spomena je vrijedan i bogati skršćanski muzej, utemeljen god. 1756. od pape Benedikta XIV. Ovdje ima sile predmetâ iz katakombe, kanoti: svjetiljaka, prstenja, sličica, uresnih predmeta, posugja, predmetâ za službu Božju od zlata, drveta, kamena i kosti itd. Dodajmo još stari ruski kalendar na cedrovini, krasan misal pisan rukom, (dar našega cara i kralja papi Piji IX.)

Mimošavši druge dvorane i zbirke napomenut ćemo barem dvorane u drugom spratu, kamo tisuće i tisuće ljudi dolaze, da se načude nedost ţivu kistu neumrloga Rafaela. To su svemu svijetu dovoljno poznate Rafaelove Loggie ili Stanze, jer ih je ili sam umjetnik Rafael slikao ili su ih slikali drugi slikari, ponajviše njegovi učenici po risanju njegovu.

Da svršimo ove kratke i nepotpune crtice ri-

jećima jednoga Hrvata pisca, koji u ovogodišnjoj »Prosvjeti« br. 13 ovako piše:

»Prolazeći kroz razne dvorane vatikanske, u kojima je sakupljeno blaga na milijune, pomislio sam često u sebi: kolik h si zasluga stekoše pape za znanost, a u prvome redu za umjetnost! Koje blago krije u sebi Vatikan! A gdje su još tolike crkve rimske? Koliko je takova blaga u njima! Koliko je graditelja i umjetnikâ, koji se tu proslavili! A bi li to bilo, da nije bilo papâ, koji su podupirali umjetnost, i njezinom poletu dali krila? Gledaš li mnogo-brojne rimske crkve, pogledaš javne spomenike, ogromne palače, fontane, zavode: svazdje nagješ upisano ime ovoga ili onoga pape, koji je to podigao. A progješ li još uza to vatikanskim knjižnicom, galerijom i raznim zbirkama, jasno ti je: da nije bilo papâ, ne bi ni bilo današnjega Rima.«

—♦—

Slavlje hrvatske omladine.

Ivanić grad.

Posveta mlađeži Presv. Srcu Isusovu. I ovdje živo se prionulo, kako bi se sva omladina ove župe što dostojnije javno poklonila Bož. Sinu Isusu Kristu, i Njegovom Presv. Srcu posvetila.

Nu da posveta bude što svečanija i da se vanjskim znakom u crkvi ovjekovječi, nabavljena je dobrovoljnim prinosima građana krasna, i za našu crkvu upravo divni utes, slika Presv. Srca Isusova. Slika je metnuta usred crkve na protivnoj strani propovjedaonice, da se može iz svakoga mjesto dobro vidjeti,

Kako bi mladež što bolje pripravljena na dan slavlja pristupila k stolu Gospodnjemu, i Njegovu Presv. Srcu

što dostoijne se zavjetovala, to se je na 21., 22. i 23. lipnja držala »trodnevica«. Drugi i treći dan trodnevnice bili smo toli sretni, da smo imali i propovijed o Presv. Srcu. Prvu nam dao veleč. gosp. Antun Kotlarski, prefekt na zemalj. sirotištu, a drugu veleč. gosp. Martin Dogša, vjeroučitelj na kr. muškoj prepar. oba u Zagrebu. Treći dan trodnevnice imala je mladež i odrasliji sv. isповјед, a sljedeći dan kod sv. mise bila je sv. pričest, kojom prilikom veleč. gosp. M. Dogša govorio, o velkoj tajni presv. oltarskog sakramenta, te o ljubavi Srca Isusova.

U subotu naime 23. lipnja zaodjeo se grad u svečano ruho. Crkva bila je krasno iskićena vijencima i cvijećem, osobito slike Srca Isusova, a pred njom bio podignut krasan slavoluk s natpisom: »Stani! Sreće Isusovo je s nama!« Tako isto i građani uresiše svoje kuće svetim slikama sagovima i cvijećem, a na važnijim mjestima podigole više slavoluka u slavu Isusa Krista.

Uoči svečanosti čim je nastala tiha noćca građani stanove rasvijetiše, zatutnjiše mužari, zvonovi zazvoniše, a vatrogasnna glazba mirozovom navještaše sutrašnje rijetko slavlje. O koli je bilo divno slušati i motriti ovo predslavlje Bož. Sinu, koliko je poniznih i skromnih uzdaha doprlo taj večer pred prijestolje Božje za sreću i spas naše omladine! Radost i veselje čitalo se na svačijem licu, a i čitavim gradom zavlada neka neobična tišina i blaženo zadovoljstvo.

Eto, osvanu i dan samoga slavlja. No kako se u noći vrijeme naglo promijenilo, padala je kiša čitavo jutro: sve naš obuzimala tuga i žalost, što ne ćemo moći Bož. Srca javno i svečano proslaviti. Nu dobri Bog smilovao nam se, i oko osme ure oblaci se malo prorijediše, popustila kiša i za neki čas vrijeme se

tako umiri, da nam se naša tuga prometnula u radost i veselje.

Strka žurba i neka neobična živahnost nastala je za tinji čas ulicama. Sve se giblje, žuri k crkvi; a staro i mlado natječe se, da se što u svečanijem ruhu pokloni Isusu Kristu.

U devet sati bila je crkva puna pobožna svijeta. Sada je krenuo velik ophod, kakova još ovđe ne vidješe, od crkve ispod više slavolukâ, te iskićenim i rasvijetljenim ulicama. Na čelu ophoda nosila se slika Presv. Srca Isusova, a pred njom djevojčice u bjelini s'pahu cvijeće. Iza slike, okićene škapularima Srca Isusova, vijencima i dugom koprenom na glavi, a gorućim svijećama u rukama, stupale su u bjelini odrasle djevojke. Za ovima sledila je na grudima slikom Srca Isusova okićena školska i ostala mlađež, zatim razne obrtne zadruge, vatrogasno društvo s glazbom, a za ovima svećenstvo pod nebom s presv. oltarskim sakramentonim, i konačno ostali pobožni svijet. Procesiju je vodio domaći župnik, veleč. gosp. Ivan Stepić.

Poslije ophoda počela je svečana služba Božja, koju je služio veleč. gosp. M. Dogša. Nakon evangelijskog stupanja na propovjedaonicu, a u crkvi nastane velika tišina i mir. Svijet se okreće najvećim ganućem i suzama radosnicam k propovjedaonici, iz koje se poče umiljata i zanosna besjeda o Presv. Srcu Isusovu širiti čitavom crkvom. Krasnim riječima ocrtao je ljubav Srca Isusova prema nama, koje nikoga ne zaboravlja u bijedi i nevolji. Zatim istaknu, da svoje srce poklonimo Srcu Isusovu, da ga ljubimo kroz sav svoj život. Konačno je dirljivim riječima mlađeži orisao, kako se ona danas posvećuje Bož. Srcu, kako stupa pod Njegov barjak, i tim Isusa izabira svojim vogjom i saveznikom kroz sav svoj život. I zaista riječi velič. gosp. propovjednika o ljubavi

Bož. Srca doprle su u dno srca naših, i tim časom pred prijestoljem Boga višnjega obećasmo trajnu i vjernu ljubav Spasitelju svomu, izručisemo Njegovoj zaštiti našu mladež, našu nadu i ufanje.

Na koncu sv. mise veleč. gosp. molio je molitvu »posvetnicu«, a za njim isto pak ponavlja i tim bi ova svečanost završena.

O Božansko Srce blagoslovi nas, blagoslovi našu dječicu, i daj da joj ovo slavlje, ovaj znameniti čas u životu bude jako poticalo na što veću i trajniju ljubav prema Tebi i svetoj vjeri katoličkoj, na lijepo i plemenite krajeposti i ostale kršćanske vrline! I daj, o Isuse, da joj ovo bude draga i mila uspomena u pozni doba! Bilo sve na slavu i diku Presv. Srca Isusova!

A konačno budi u ovom Glasniku izražena svima, pojmenice veleč. gosp. Mart. Dogši, koji nam je svečanost uveličao, velika i srdačna hvala, koji su ma išta doprinijeli, da je ova svečanost na užvišenje Bož. Srca toli divno i krasno uspjela.

J. K.

— 400 —

Iskrice,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Rujan.

1. Dobroj duši, koja želi biti sva Božja, nije stalo do toga, na koji način i kojim putem ju Bog sebi vodi. Samo neka je Bog zadovoljan; — to je dosta.

2. Da li su zaista dobre želje naše, većma se poznaje po djelima nego li

po rijećima; jerbo su ove sumnjive, kad ih ne zasvjedočuju djela.

3. Pogjimo pravim putem onih, koji u svemu, što čine, gledaju jedino na Boga bez ikome druge primjese.

4. Kad bih ja vidjela u kojoj duši sve krjeposti osim iskrenosti: ja bih to držala pukom varkom i opsjenom.

5. Meni se čini, da nema kraćega puta do savršenstva, niti sigurnijega sredstva za spasenje, nego svega se posvetiti Božanskomu Srcu, islazujući mu svu ljubav, čast i slavu, koju mu samo možemo iskazati.

6. Oh, da bismo mogli shvatiti, koliko je dobro: ljubiti Presveto Srce, i biti ljubljen od njega!

7. Ja držim, da se ne će izgubiti ni jedna duša, koja mu je osobitim načinom posvećena.

8. Čujemo li danas glas Gospodnji, nemojmo otvrđnuti srca svojega! Nemojmo odgagjati ni časa, da se potpuno ne predamo milosti njegovoj.

9. Do nas je, da postanemo sveti; ali to je možno tek uz velike milosti Božje, koje će nam udjeliti Božansko Srce, kad mu se odazovemo slijedeći sveta nadahnuća njegova.

10. Da se dogje do svetosti, treba svladati narav svoju i uništiti sve, što je u nas neuredno; a to zadaje muku.

11. Neprestano se dižu naše napasti, pa s toga često i padamo. No zato se ipak ne smijemo zbuniti ni duhom klonuti: nego samim padom našim mi se okoristimo i ohrabrimo, da same sebe svladamo po primjeru Svetaca, koji su iste slabosti imali kao i mi.

12. Valja nam se boriti sve do zadnjega časa, i oružjem u ruci umrijeti. Lovor-vijenac ide tek one koji se junački boje.

13. Sudili ljudi o meni, kako im drago; ja sam onaki, kakav sam u očima Božjim.

14. Reci pri svakome djelu od prilike ovako: Bože moj! Ja ovo činim ili trpim u Srcu Božanskoga Sina tvoga, i prema njegovim svetim nakanama.

15. Božansko Srce Isusovo nije više moglo da u sebi zadrži plamen ljubavi svoje, pa s toga ih baca u srca ljudi, koji su pripravnici da ih u se prime. Gledajmo te budemo dostojni, da na vijeke gorimo u ovim plamenima.

16. Budimo vazda pripravnici i trpjeli sve i najmanje, poslušni budući onima, koji nam zapovijedaju mjesto Boga.

17. Svakolika jakost i potpora moja jest moj vrhovni Gospodin, i to usred svih žalosti i muka, kojima je duša moja često izvrgnuta.

18. Kuća redovnička je mjesto — sveto. Duše, koje tude živu, odregjene su da služe Bogu i da postanu svete.

19. Ja volim — reče Isus bl. Margareti — da se redovnica iz poslušnosti prihvati svoje udobnosti, nego da ju vidim gdje se opterećuje strogošću i postima — a po svojoj volji.

20. O kako je tegotan život bez ljubavi Božje! Ali kako se može reći da ljubimo Boga, ne ljubeći križa? ne živući i ne umirući na križu?

21. Živi tako, te se uvijek prepustiš ljubavi Isusa Krista. Daj da on tobom upravlja ljubaznom providnošću svojom. Ne traži ništa, ne odbij ništa.

22. U svakoj zgodi gledaj jedino na Boga, a ne na stvorove. To će učiniti, te ćeš jednako iz ruke njegove primiti i slatkost i gorkost, utjehu i trpljenje.

23. Postojanom vjernošću drži se pravila svojih ne zanemarivši ni najmanjega. Tako ćeš si predobiti Srce predobjoga Oca svoga nebeskoga, koji te nježno ljubi.

24. Opomeni se, da ti je duša zaručnica Boga propetoga, i zato se moraš vazda i u svemu žrtvovati, tako te on u tebi utvrdi carstvo ljubavi svoje.

25. Podnosi šutljivo, ni malo se ne tužeći i za ljubav preljubaznoga Srca Isusova sva poniženja, pečali i protivštine, što te mogu snaći. A kada te stignu primi ih kao zalog ljubavi njegove.

26. Božanskomu Srcu upravo je milo boraviti s nama. Ej, kad bismo i mi rado uz njega boravili, te ga često pohodili u presv. sakramantu!

27. Podaj Bogu hvalu i slavu za sve; a sebi uzmi siromaštvo, prezir i боли.

28. Znaj, da naša savršenost sastoji u tome, da nam život i djela budu upriličena životu i djelima Srca Isusova; napose ljubavi i poniznosti njegovoj.

29. Presveto Srce Isusovo hoće, da mu stalno služiš i njega ljubiš, i tako ljubav njegovu donekle barem užvratiš.

30. Neprijatelj duše nastoji da nas uplaši i pomete, i tako zaprijeći, te jednako rastemo u krjeposti i savršenosti.

— * * * —

To je čudo!

Jedna sluškinja piše: »Po nalogu gospodara svojih javljam Vam ovo: Naša gospojica, od 23 godine, boležljiva je već više godina, pa s toga se jur odavno obratila na Božansko Srce. Ali mjesto da zadobije pomoć, oboli iz nova pošalinom (ognjem). Svi lječnici zdvajali, dapače su već i mislili, da će do skora umrijeti. Bolesnica nije bila 6 danâ pri sebi, te na jedan put stane teško disati, kao da će odmah izdahnuti. Nu što se dogodi? Iznenada poviće glasno: »Božansko Srce Isusovo

smiluj mi se! Onda je bila mirna kojih jo časova. Za tim otvori oči, reče posve veselim, ali slabim gidsom: »Što se sa mnom zbilo? Meni je posve lako, samo sam vrlo slaba.« Upita nas, nije li tamo na zidu spram nje bio kip Presv. Srca? Njozi se naime pričini, da vidi ondje velik kip.

Došavši liječnik po sata kasnije, upita služavku; »Zar ne, već je preminula?« Al ova mu odvrati: »Nije, već joj mnogo bolje.« »Nije moguće«, kaže liječnik, »tā već sam jučer na njoj vidio sigurne znakove smrti.« Vidjevši liječnik, da je zaista bolesnici bolje, priznade i šam: »To je čudo! Za 4 dana očuti se bolesnica posve zdravom, ustane i uživa otada takovo zdravlje, kakva već četiri godine nije imala.

— * * * —

Dopisi.

Skenderovci.

Posveta novoga žrtvenika sa kipom Presvetoga Srca Isusova, kao i »Slavlje Presvetoga Srca Isusova« obavljeno je dne 24. lipnja 1900. u župnoj crkvi svete Ane u Skenderovcima (kod Požege) na veoma svećani način. Ugodno vrijeme doprineslo je, te je iz okolišnih mjeseta prisustvovalo svečanosti mnogo svijeta.

Žrtvenik je nabavljen revnim nastojanjem našega vel. g. župnika Ivana Mličevića iz sabranih dobrovoljnih prinosa, od tvrtke F. Stüleser iz Tirola. Već dne 15. lipnja t. g. započelo se je za tu svečanost pripravljati i u crkvu dolaziti. Kako članovi društva Presvetoga Srca Isusova, tako i ostali narod svakim dnom obavljao devetnicu pri svetoj misi, da se dostoјno i duševno priprave za toli veliko slavlje,

da se isповједе i pričeste. U subotu dne 23. lipnja već u šest sati na večer, navijestiše mužari selu i okolicu početak slave, kojoj se je dosta župljana odazvalo, a prije toga i svetu isповijed obavilo.

U nedjelju opet ranim jutrom navijestiše mužari, da se nastavlja ta lijepa i rijetka svečanost. Pošto je došlo dosta svijeta, isповijed je trajala sve do devet sati. Iza toga je prispjela jedna procesija iz Orljavca, a druga iz Lipe i Jaguplija; a zatim velika procesija iz susjedne župe Breštovačke, koju smo radosno dočekali, te se procesiji iz crkve povedenoj pridružili, te svi skupa pošli kroz selo Skenderovce. U procesiji je na nosilima u vis osvijena i lijepo okićena slika Presvetoga Srca Isusova, koja je još prošle godine prigodom svetih misija nabavljena. Školska je mladež isla u najboljem redu, kojom je upravljao mjesni učitelj, g. Gjuro Cesarac. Djekočke su bile sve u bijelo obučene, te oko glave okićene zelenim vijencima od metika. Tako je bila milina pogledati evu procesiju. Pri dolasku u crkvu rekao je lijepu propovijed č. o. franjevac, Jozo Kovačević, gvardijan iz Požege. Iza toga je bio blagoslov novoga žrtvenika Presvetoga Srca Isusova; zatim sv. misa, koju je isti č. otac odslužio.

Narod se vratio kući utješen u srcu i uvjeren, da je ovim danom Bog prosuo obilje svoje svete milosti nad ovim selom i ostalim župljanima. Ovo neće ostati bez ploda i trajne uspomene; jer smo osvjeđeni, da je dan 24. lipnja 1900. za naše selo Skenderovce, i ostale župljane, dan nove dobe, osnova bolje budućnosti, početak sretnoga naraštaja, koji će se razgrijati na neiscrpivom vrelu milosti i ljubavi Presvetoga Srca Isusova. Tko sada radosniji od nas, ne da se opisati! Kolikim veseljem gledamo, na ovaj divni ures naše crkve! Staro i mlado gleda

sa čustvom pobožnosti na ovo milo i blago lice, na ono probodeno, puno ljubavi Srce, na onu očinsku ruku, koja je uzdignuta, da nas sve blagosloví, da nas pomogne, da nas spasi. Ta srce nam se mora rastapati od velikog milja nad tolikom srećom, što nam se evo u našoj crkvi i u našem srcu nastanilo Presveto Srce Isusovo.

Taj dan radosti i veselja, dan uzvišene slave dovršen je popoldašnjom večernjicom; a gruvanje mužara, kako je ranim jutrom započelo, tako je trajalo sve do tamne noći.

A. D.

Praputnik.

Pošto ne imamo još oltara Srca Isusova, koji će se ove god. napraviti, to smo metnuli sliku Presv. Srca na jedan pokrajni oltar, te ju naokolo nikitili cvijećem i to svježim, što smo ga brzo kupili na Rijeci od sakupljenih milodara za »proslavu«. Tu je bila u petak i subotu pjevana sv. misa, a u večer na $7\frac{1}{2}$ sati blagoslov. Najprije se molila krunica, a za tim se pjevale litaniye Presv. Srca Isusova, koje smo pjevali u dva glasa. Crkva je bila svaki put skoro puna; te mnogi od radosti i gajuća proplakao. U nedjelju je bila na istom oltaru svećana sv. misa pred izloženim svetotajstvom. Crkva je bila dupkom puna, djevojčice bile u bjelini oko oltara noseći na prsimu sliku Presv. Srca; a isto tako su i odrasle djevojke, koje su mogle dobiti, sliku nosile. U propovijedi pod sv. misom istaknuto je vel. g. župnik dobrotu i milosrđje Presv. Srca. Poslije propovijedi predmolio je g. župnik »posvetu«, koju smo za njim govorili svi u jedan glas. Nu sva čije srce se razigralo, kad nam vel. g. župnik iznenada navijesti, da će poslije podne biti procesija sa presv. otajstvom, i tako završiti ta pobožnost. Poslije objeda odmah ljudi stali kititi svoje kuće, kuda će

procesija ići. Tu se pleli vijenci, sjeklo granje, da se uz put postavi, čistio se put i posuo zelenilom. Sve je bilo veselo i oduševljeno. U tri sata počeo blagoslov, pjevale se litanije Presv. Srca, a na procesiji »Tebe Boga hvalimo« (koralno). Pucalo se, narodne zastave se vijale, a najednoj kući vidjela se narodna zastava sa slikom Presv. Srca.

Svaki put kroz ova tri dana pjevali su mladići i djevojke i djeca onu pjesmu »Posvetnicu«, i to poslije blagoslova. Pod večer sastala se mlađež te idući pod narodnim zastavama kroz selo pjevali tu »pjesmu« odavajući oduška svomu veselju. Dani ovi prebrzo su prošli; ali u svačijem srcu ostala je ugodna uspomena, koja se neće tako brzo izbrisati.

Blagodati Presv. Sreća Isusova.

Prij. Služeći kod mornarice, kao što se i sada nalazim, bijab u potrebi ovoj:

Jednog dana nčinio sam jednu pogrešku, radi koje sam bio pozvan, da odgovaram. Za istu ja sam znao, da sam kriv bio, ako i ne mnogo. Pa ipak sa svim time utekoh se pod obranu Presv. Srca Isusova i »sv. Obitelji«, moljeći da me osloboodi kazne, sa manjom da ču se javno zahtvati u »Glasniku«. Na svoju veliku radost prošao sam sretno, te nijesam dobio niti ukora.

Druga mi se desila potreba ova. Jelno jutro imao sam početi rano sa mornarima uređiti svoju satniju. Kako sam počeo raditi sa ljudima, jedan je nevjesta tomu poslu htio sam da ga uputim, kako ima raditi. Kada ga uputim, male se udaljih od njega. Na jednom mi smaknu noge po mokrom tlu, tako da sam zadobio udarec na obim nogama. Bio sam kod liječnika, ali nijesam osjetio ništa bolje. Videći da mi slabo ide, nekog se opel Presvetome Sreću Isusovu, običavši izmoliti jednu krunicu na čast Presv. Sreća Isusova, i kada ozdravim da do se zahvalno javit u »Glasniku«. Netom se zavjetovao, odmah sam očutio da mi mnogo bolje ide; zatim u kratko vrijeme ozdravili su svim.

Zato kličem iz dubine zahvalna sreća: Tisac puta neka bude hvala i slava Presv. Božanskom Sreću Isusovu i sv. Obitelji!

T. B.

Ston. (Dalmacija). Moj jednogodišnji sinčić već dulje vremena bolovao, svakim danom sve to više ginuo i nikad nije mogao mira naći. A što je još gore bilo, nijesmo znali, što mu je. Za to napokon odlučim, da ga ponese u obližnji grad, da ga liječnici pregledaju. Nego u gradu ne kazade mi drugo, već da ima groznicu i da mu je želudac slabušak.

Već dva tri dana ukazao se djetetu pod okom mali čir; no držeći da to nije ništa osobito, ne upozorimo ga, to liječnika, nego veseli, da s malim nije opasno, odlučimo kudi.

Dan za odlazak bio je upravo na svelkovinu Kraljice sv. krunice; pa pošto je u taj dan u gradu velika svečanost, nakonimo još taj dan proboraviti u gradu.

Kad na podne istoga dana bijesmo za objedom, približi se k namu jedan gospodin, te razgovarajući se o malomu gledače mu gore spomenuti čir; pa nam onda reče, da to nije prosti čir, kako mi misljam, već da je to nešto opasno.

Našu žalost ko bi mogao na to opisati; a još više kada pozvali liječnika istu nam to potvrdi veleći, da se tomu ne može drukčije dočekati, nego da valja operirati. Pa kako se to u tom gradu ne može, da namah, hocemo li, da nam mali ostane zdrav, krenemooli u Trstoli u Beč, pa to bez okljevanja. Ej, što cemo drugo, već hajde brzo kudi, pa se spremaj na put. — Ali operacija, kad sam na nju samo mislila, cijepala mi sreću; nu što tu kad mora biti.

Bijaće upravo petak, dan posvećen Presv. Sreću Isusovu, kad se je null imao operirati. Vruće sam se utjecala premlostivoime Sreću, da sretno pogje za rukom. I dok su liječnici operirali, ja klečah u drugoj sobi pred slikom Presv. Sreća vapijuti za pomoć. Pa evo me suda, gdje veselo kličem: hvala i slava Presv. Sreću i majci Mariji — Dijete mi je zdravo.

M. M.

Zagreb. U teškim životnim prilikama i potrebi nekog se vrneću molitvom Presv. Sreću Isusovu, držati devetnicu i bijah svavi put uslišan; — kod zadnje devetnice bijale mi već četvrti dan molitva uslišana. Ovim se javno zaljavljujem na iskazanoj mi pomoći. Hvaljeno budi na sve vjeće i slavljenio Presv. Sreću Isusovo.

J. Z.

Nušice. Osvijem vršim svoj zavjet, te izričem svom snagom hvalu i slavu Božanskom Sreću Isusovu, sv. nebeskoj Obitelji, sv. Antunu Pad. i svim Svetcem na zadobivenoj milosti, kao u službenom pogledu za dobar uspjeh te potpuno zdravlje, a u bračnom životu za sve bolji mir i Božju milost, za koju želim doživotno se preporučiti molitvom i devetnicama, kao što sam i dosad činila za gore spomenute milosti, te tako stekla sa svojom obitelju vječni spas duše. Živo želim ići doživotno putem spaša svojom obitelju, Bog svojih ne ostavlja.

J. B.

Trajanik Kćerka mi je opasno bolovala na očima tako, te se s pravom pobojaš, da bi mogla izgubiti i sami vid. Premda sam upotrebila razne lijekarije i pitača razne liječnike za savjet, opet bolest ne htjede ni najmanje da popudi. Napokon se obratila k najboljemu liječniku: k Presv. Srca Isusovu, da mi ono pomogne u tolikoj nevolji i pogibli. Još se utekoh i precistoma Sreću Marijini i sv. Josipu, pa i sv. Ivanu Krstitelju, da mi budu pomoćnici u Presv. Srca Isusova. Ja sam molila devetnicu Sreću Isusovu u čast, i obedala, da će to u Glasniku objaviti, ako mi Presv. Sreća uslijda smjernu želju moju. Devetnica progje, a djeteta mome ne bje bolje. No za to ja ipak ne klonim duhom; već se ponovno moljam drugom devetnicom Presv. Srca Isusovu, neka bi mi ozdravilo kćerku. Vječna hvala i slava Sreću Isusovu! Moja guruda bi uslišana.

U obitelji našoj zavlehalo veliko zlo duševo: ohladnjela ljubav i vjernost — muž mi pošao krivim putem. Opet se ja gorice i puno molila u toj potrebi Presv. Srca Isusovu. Napokon budena uslišana. Zavjelo Presv. Srce Isusovo!

M. P.

Trajanik. Bijasmo u nudi, koju od nas odvratiti bila je kadra samo Božja ruka. Molili smo dugo, ali kao bez uspjeha. Najposlje molili smo devetnicu za duše u čistilištu u čast Božansk. Sreću Isusovu; i mi smo nakon godinu dana — hvala Bogu — uslišani. Pomoćeno nam je u mnogo većoj mjeri, nego Bi smo mi molili. Presvetu Sreću Isusovo! kao mali znak naše harnosti objelodlanjujemo ova milost, na veću slavu teđu, da tko god učita ove retke. Tebi se učeće u svakoj svojoj nudi i potrebi, k izvoru svih dobara.

Konviktice.

Bjelovar. U velikoj neprilici i teškoći bijasmo kroz sedam godina. U zadnje vrieme utekli smo se devetnicom za pomoć Bož. Sreću Isusovu i — hvala i slava mu budu, uslani sući, pa s toga se javno zahvaljujemo.

B. i J. T.

Sd. Jasen-Zeleni. Majka mi dobije na glavi veliku ranu, te sva liječenja, da rana zaraste, bijahu zahadna. Po svijetu liječnika morade se podvrdi operacija. U toj opasnosti za njezin život utekli se Presv. Srca Isusovu i Bl. Dje. Marije (Hrvatska). Operacija se sretno vršila i ja harno kličem iz streg srca: Sreću Isusovo, dobrote i ljubavi puno tivala Ti!

Bolovah već dugo na vrati, a uz to bilo u kući još i drugih bolesti i devetnicom, budemo uslišani. Čast i dȉta Sreću Isusovu!

J. J. G.

Osim toga stigože još i ove zahvalnice: *Maksimir*. Kad mi više nije bilo lijeka po sudu ljudskom, izlijeći me nebeski liječnik. T. Š. — *Okid*, Bl. Dj. Marije (Hrvatska), Osljubio se kod sudske, M. K. — *Pričelka* (Slavonija), Sreću Isusovo promoglo, M. B. — *Vařaždin* (Hrvatska), mnoga prijaljena dobročinstva, S. P. i Z. B.;

Traganje u vremima prestalo, J. D. — *Vareš* (Bosna). Ostavio se pić i pravonja, F. K. I. — *Vrbnik*. Povraćeno zdravlje, R. G. — *Vukovar* (Slavonija). Dugotrajne teške žalosti srca nestalo, T. A. — *Zadar* (Dalmacija). Pomoć pri ispitima i oslobođenje od festskih napasti, s. A. — *Zagreb*. Našla dobru službu, K. T.; ispit položio izvremenim uspjehom, F. S.; sin ozdravio i dobio stipendije, J. H.; otac se lijepo ispojedio, M. V. — *Zenica* (Bosna). Dijete mi ozdravilo od žestoke srđobolje, A. M. — *Zlatar* (Hrvatska). Kćerka od tifusa brzo ozdravila, P. K. — *Županja* (Slavonija). Sačuvana od velikih neugodnosti, S. V. — *Županjac* (Bosna). Mnoge primljene milosti, V. M.

Namjena molitava i dobrih djela u rujnu.

(Biagostovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Revnost kršćanska.

Idite, nanoste sve narode!» (Mat. 28, 19.) Ove su riječi kanoti svećana oporuka, kojom Gospodin naš učenicima svojim izjavljuje zadnju volju svoju, prije nego će slavno usaci na nebo. Dobra djeca štuju i svetom drže zadnju volju svoga oca. Kako nebi kršćani cijenili, i vazda na pameti imali zadnju volju Kristovu? Istina je, dragi se Spasitelj ovim riječima obratio narodi: na apostoole, na odabrane pastire stada svoga; ali i uveć Kristove slušaju glas njegov; i u prostih vjernika Isus ište za slavu Božiju i spas duša barem onu revnost, kojom svako dobro dijete mari za čast očevo, a brat za brata svoga. „Oče nebeski, seći se imi traje!» Ovo je glas djeteta, koje revnuje za slavu Božiju. A namali traži toga čoju vrati vrapaj revnika za spas duša: „*Dogji kraljevstvo traje!*» Kraljevstvo je Božje u dušama našim.

Svi moramo biti proniknuti ovom dvostrukom revnosti; gorućom i djeletvornom željom za slavom Božjom i spasom braće naše. Gdje nema ove revnosti, tada nema ni prave ljubavi Božje i bliznjega. Revnost poput silne vatre bukti iz srca, što je ljubavlju nebeskom rađeno. Jer što će to reći: ljubiti Boga i bliznjega, ako ne: željeti i pribavljati im dobro, kolikogod možemo? Zato i o pravoj revnosti vrijedi riječ: „Vatra nikad ne veli: Dosta je!» Kao što se plamenu vazda hoće gore, kao što vatrica mnokolo bude da raspire: tako i živa revnost nikad ne miruje, dok sve za Boga ne predobiće.

Po sebi se razumije, da ova vatra revnosti kršćanske ne može kod svih staleža i osoba jednakoj djelovati. Poslenicima u vino-

gradu Božjem, dušobrižnicima, glavna je i doživotna zadata, da sami sebe na ognjištu Božanskoga Srca sve većma raspale onom nebeskom vatrom, što ju je Spasitelj došao baciti na zemlju, i koju hoće njihovim posredovanjem da zapali u svim sreima ljudskim. Sretna li redovnika, sretna li sveđenika, koji može s prorokom zapiti: „Revnost za dom troj, Gospode, izjeda me“, (Ps. 68, 10.) Svjetovnjaci imaju i druge kudne ili zvanične briže. Ali i njihovo se revnosi široko polje otvara sred svagdanjih posala. Oci, majke, gospodari, učitelji, učiteljice primjerom i uputom svojom mogu biti pravi revnici i apoštoli Presv. Sreća; svaki u svom djelokrugu. Kršćanski roditelji! Pravi ste revnici za slavu Bož. Sreća, ako vašim nastojanjem nestane toliko padniti psovaka i kletava iz ustiju vaših i djece i služinčadi vaše. I slaba djeca koliko su vod puta revnom svojom molitvom i žarom djetinske svoje ljubavi povratila mir i slogu razdvojenim obiteljima, ili okrenula na pravi put zabludjela oca ili drugog rojaka! Koliko je puta dragi Bog radi revnosti jednoga služe ili siromašne sluškinje blagoslovio gospodara i svu mu kuću. Pomislimo samo na Josipa misirskega u kući Putifarovoj, ili na sv. sluškinju Kotburgu, koju bi Angeli na polju obavljali posao, kad bi u crkvu hrilia. O koliko su Sveci revnovati za sjaj kuće Božje i za žive hramove Dulja Svetoga, za spas bogumilnih duša! Kad bi dragi Bog revnog apostola Indije, sv. Franju Ksaveru, nebeskom svojom utjehom opisipavao, znao bi Svetac bolno zavapiti: „Dosta je, Gospodine, dosta!“ Nu kad bi Gospodin istome Svecu u naprijed pokazao muke i poteškoće, što ga čekaju u apoštolskom djelovanju, Franjo bi ţeljno uskliknuo: „Još više, Gospodine, još više muka i kriveva Šalji, samo da što više duša predobijem!“

Znali su Sveci, da je od svih božanstvenih djela najbožanstvenije, sudjelovati s Bogom za spas duša. Sam Božanski naš Učitelj nije žalio truda ni muke, nije šedio znoja ni krvi svoje dragocjene u tom božanstvenom djelu. Zar ćemo mi radi najmanje poteškoće ohladnjeli u revnosti kršćankoj? Gledajmo i same neprijatelje i Krista i Crkve, kako im nije ništa preteško, ništa preskupo, samo da potkopaju vjeru i čuđorednost u neamrlijim dušama, i da što više ljudi sa sobom upropaste. Moli me se dakle Presv. Srcu Isusovu, da svi dobri bar toliko revnuju za Boga i njegovo kraljevstvo, koliko najamnici pakleni za kneza ovoga svijeta i njegove pogubne namjere.

GLASNIK PRESV. SRCA JESUŠA

Broj 10.

Listopad 1900.

God. IX.

izlazi svakoga mjeseca jedanput i stoje u godini 48 flira; za one, kojima se u kren donosi ili pošto žalje, 72 flira.

Rimsko hodočašće.

Naša slika donosi baziliku sv. Ivana Lateranskog. Ime bazilici potječe od Rimljana Plantina Laterana, koji je imao kuću na tom mjestu, a poslije bio smaknut kao surotnik proti životu cara Nerona.

Bazilika podignuta još Konstantinom Velikim, broji se u najveće i najljepše crkve rimske. Ona ima svoju povijest. Najstarija je kršćanska crkva i matica svih crkava, kako joj kaže napis na pročelju: «*Sacra — Sancta Ecclesia omnium Urbis et Orbis Ecclesiarum Mater et Caput.*» (Presveta Crkva, majka svih crkava Rima i cijelog svijeta). To je podjedno i stolna crkva papinska, a pape ju odmah, pošto su izabrani, zauzimaju što većem svečanošću.

Po papi Silvestru I. (314—337.) posvećena, tokom vremena više je puta stradala, ali ju krasno obnovljenu Benedikt XIII. (1724—1730.) svećano blagoslovio

i odredi, da čitava Crkva slavi spomen ove posvete na 9. studenoga.

U Lateranu su stajali pape preko 1000 godina. Tude se držalo do 16 crkvenih sabora, između ovih i 5 općih (ekumenskih). Mnogo se u tim saborima korisnih naredaba za Crkvu stvorilo; osobito godine 1215. kada se pod Inocencijem III. sabralo u Lateranu 412 biskupa, 71 nadbiskup, preko 80 opata i priora uz sjajnu kitu poslanika gotovo svih kršćanskih vladara.

Osobi'o je divnó pročelje bazilike. Ovo podržava 10 gorostasnih travertinskih stupova, o koje se upire 5 velikih shodova. Nad ovima je opet namješteno 10 ogromnih mramornih kipova Isusa i drugih Svetaca. Sa srednjega shoda dijelili su pape na Spasovo puku svećani blagoslov. Pod ovim shodovima imaju petera vrata, što vode u crkvu, od kojih su desna t. zv. porta santa (sveta vrata) zazidana i samo o jubileju — dakle i ove godine — otvorena. Nakraj trijema ima gorostasnji kip Konstantina Velikoga, nagjen, u njegovim kupeljima.

Crkva — duga 130 met. — iznutra je podijeljena na 5 brodova, upričih o 325 većih i manjih stupova. Motrioca zadivljuje bogato pozlaćeni ravni strop bazilike, i 12 gorostasnih uzduž srednjega broda poređanih kipova sv. apostola, visokih $4\frac{1}{2}$ metra. Svaki je ovaj kip pozobao 26 500 lira. Glavni oltar pri gornjem kraju srednjega broda sastoji od 4 granitna stupa. U njemu su u dvjema srebrnim poprsjima počhranjene glave prvakâ apostolâ: sv. Petra i Pavla; onda stol, na kojem su sv. Petar i drugi pape, naročito za progonstva u katakombama, služili sv. misu. Kako je ovaj oltar posvećen krvlju tolikih sv. mučenika, nema u njemu sv. mocî (relikvijâ Svetaca), kao što to mora biti u svakom drugom oltaru. Na ovome oltaru ne smije nitko osim sv. Oca pape misiti. Mimo to ima ova crkva i drugih kršćaninu

milih dragocjenosti. Tako na pr. čuva se ovdje ruka sv. Helene; lanac, u kojem su sv. Ivana apostola iz Efeza svezana doveli u Rim; jedan komad grimizne haljine, u koju su poslije krunidbe s trnovom krunom, obukli našega Božanskoga Spasitelja. Ne smijemo mukom mimoći najveću možda dragocjenost ove crkve: stol naime, na kojem je Isus s apostolima na »zadnjoj večeri« blagovao vazměnoga jaganjca, i ustanovio presv. oltarski sakramenat. Sv. stol — sav u staklu — optočen je lijepim obrubom. U srijedi istoga broda diže se nadgrobnica pape Martina V. od tuča, a na dnu lijeve strane križa stoji veličanstveni oltar presv. sakramenta. Tabernakul (svetohranište) sav iskičen dragocjenim kamenjem, a okružen od dva mjedena angjela i četiri krasna stupa, drže vještaci za najkrasniji na na svijetu.

U obližnjem samostanu (»chiostro«) čuva se megju starinama stup iz hrama Jeruzalemskoga, što puče pri smrti Isusovoj. Onda kamen, na kojem se kockali vojnici za nešivenu haljinu Isusovu; i kamenita ploča, s koje je Pilat očitao odsudu Isusovu.

U neposrednoj blizini ima još: krstionica Konstantinova i »Scala sancta« (svete stube).

Na zapadnjoj strani Laterana ima okrugla kapela, gdje kažu, da je Silvester I. god 324 krstio cara Konstantina Velikoga. — Na sjeveru pakto Lateranske bazilike nalazi se kapela, a u njoj 28 stuba od bijela mramora*. Za njih kaže predaja, da su stajale u dvoru Pilatovu u Jeruzalemu. Po njima da je Spasitelj svijeta ulazio prije i poslije, nego li je bio bićevan. Poviš istih stuba pokaza Pilat Isusa pušu

* Kliment XII. dade ove mramorne sv. Stube obložiti drvenim, da ih time od trošenja sačuva.

rijećima: *Ecce homo!* (Evo čovjeka!) Ove svete Stube iz palače Pilatove prenesla je u Rim sv. Helena, majka cara Konstantina.

S tolike dragocjenosti ovih sv. Stubu, koje je presv. noga i krv Isusova posvetila, smije se samo na koljenima uz njih uzlaziti.

Odziv hrvatske omladine slavlju.

Djakovo.

Tutnja pucnjave kod nas nije bilo, — dvojim, da se je zato ta svečanost drugdje usrdnije sprovela, nego li u zavodu našem. O, to nema da zasjeni sjajnosti njene. Bilo je pjesama i cvijeću, ljubavi i žrtvami — dijnih, ganičljivih! Nejako je pero moje, da vjerno opiše sve; radujem se ipak — ma i slabu — sliku toga slavlja pružiti, è na slavu je Presvetoga Srca!

Svečanost ta bila je tako nježna, tako plemenita; uvrvišenost njenu dizala je iskrena srdačnost, i ta joj podavala veličanstvenu ozbiljnost onu, što je biljegom važna i osobita čina. — Oj, mi ne bi bile hrvatske kćeri, — više! mi ne bi bile učenice Božanskoga Učitelja, kad bi trpjeli mogle, da drugi veću čast i ljubav veću njegovom Presvetom — ljubavi željaom — Srcu iskažuju, nego li mi. Oj — neka ga svi ljube i štiju, neka ga hvale i slave na način, kako im to ljubav žarka vlastita srca kaže!

Već od Uskrsa — čim je izašlo »Slavlje« — počeli smo mi pripravljati našu dragu omladinu na taj veliki dan. Bože moj! mi sami ne; Marija s nama! — »Po Majci Sinu; — od Marije do Isusa sono je jedan korak« — znajuću djeca naša; i za to je svibanj bio prava priprava za tijpanji i njegov dan

zavjetni. Pletu vijenac cvijeća svibanjskoga od su-kromna gjurgjica počevši pa do vjerne potočnice; svaki dan po cvijet i gotov je, — do nogu je kraljici... s njime jur su djela dovršena svih nakana i želja srdaca im mlađih, — sada ga prikazuju...

Suton već se potiho šulja na oltar i stijene ka-pele; po pjesmi i molitvi nastupio mir; da čarobna je tišina na mjestanu tom, prekidana samo odisajem zaostalih još kod Majke ljubavi. Vječnog svjetla traci padaju na dragi joj lik, i ona kao ljupko smješći se odgovara tajinstvenom kucaju srdaca i dariva i obećaje — — — Opraštaju se s kraljicom svibnja i preporučuju. — U oku vđrom biser suza sjaji; — o ta suza mnogo bi ti pripovijedat znala! Neće li to biti kojoj zadnji svibanj u životu? Ne, možda, nego: zaista i tuj Marija svojim odgovara: Ne boj se, jer ja sam s tobom! Nije to dakle suza nemira ni tuge; ona nema buniti radosti bezazlenih duša.

Sutra je prvi lipnja! u predvečerje ga radosnica pozdravlja.

Kliče: Živio Isus! Živio Isus! i dodaje: u srcima našim! zanosno i oduševljeno mila mla-dost naša.

Na oltaru je u cvijeću i svijećama mjesto Majke ljubavi — ljubav sama: Presveto Srce Isu-so vo. Svaka je htjela da čuje, gdje ju imenom zove: »Daj mi, keerk, srce svoje!« Svaka je htjela da vidi radost s oka njegova. Ah, zar ne vidite blage tuge s lica toga, jer ga zaboravlja svijet? — O, mi ćemo biti svijet, mi ćemo ljubiti to Srce! —

Eto hvalospjeva najuzvišenije poezije, što ju stvara oduševljenje čiste duše djeteta! Eto žrtve iza-brane, što ju doprinaša syladavanje i junaštvo mla-dosti! O, krasna je ona u pobožnosti svojoj; gledaj ju božanskom prizmom štovanja i ljubavi! Sretna je;

opoja svijeta ne zna; zato uživa ono dobro, što pre-vara ne pozna: ona ljubi i ljubljena jest!

O koga to ljubiš, mladosti naša!? Ti poznaš ljubimice svoje u dan tvoj, Gospodine! Himna se uzdiže djece tvoje, himna pobjede i slave, mudrosti, moći i dobrote tvoje! O ti ne ćeš prezreti pjesme, što ju izop i cedar, miris tamjana i cvijeća do sunaca tvojih nosi: plemenite misli i žrtve veselje djela ljubavi i molitve žarke! O to je pjesma tvojih! Ne zaostaje skromno to Djakovo; ē mu Majka ljubavi srca tebi vodi.

Počima srdaca savez sveti. — 600 knjižica »Slavlj« — zabjeli u rukama mlađeži djakovačke — darom časne glavarice naše. — A ti nisi kasnila mladosti draga; — »Slavlj hrvatske omladine« — nisi samo prolistala, ti si ga čitala i opet pomno čitala. Je li, kako je krasno? Jer i ti tako čutiš. O ti si se dobro zanj pripravila. Sjećaš li se ispovijedi i pričesti svetih? A gdje su djela tvoja? ne znaš li više? O vidim te. Rumen ti žarka zalila lišća, i ti veliš: »Mi smo dobre bile.« —

Sjećamo se, reče jedanput jedna: »... sv. Otac će dugo živjeti; jer nas Srce Isusovo rado ima.« — Još vidimo jednu s papirićem i olovkom; misli i piše i prstićem briše; iz prvoga je razreda. Nije bila revnija ni uz birane igračke svoje, — ona je nešto veliko odlučila... »Ne piši toliko, to se u kratko mora« — dobi opomenu mlagja od starije. »Pravo veliš; Srce Isusovo razumije« — odgovori ona, i napisala samo slovo i broj: »io g.« To je imalo značiti žrtvu najveću — dio njezina života. — Tko ne zna čara milih prizora iz svijeta malenih? — Žrtvice milosrđa, ljubavi i pregora tuj su; jamac, da su učinjene, utjeha dà nagrada: one su bile dobre.

U zavodu nema odsele prostorije, bez Srca Isusova. U svakoj školi je podignut oltar s novom,

krasnom slikom, što ju svečanim načinom darova gospogja nadstojnica naša dobra majka, da bi tako mladež svagdje imala pred očima onoga, koga ljubiti imade. Svojom rukom vješaše dobra majka te slike, dok je mladež pobožno Presvetomu Srcu pjevala. Svečana po tom zavladala tišina; — svi se bave razmatranjem toga Srca, i lica im odaju hvalu i radost.

Vijenci živa cvijeća revno se pletu strahopočitanjem i radošću, uz to bezbroj strjelica odašilje se u ranu preslatkoga Spasitelja. Ne čuješ im riječi, ali ti čitaš s onih vatrom probitih ustanca i iz onoga blaženstvom usijana oka.

Imena svoja upisaše već za velebnu onu knjigu I one poslaše za tu knjigu krasnu — u bojama, izragjenu — risariju, kojom su u samim simbolima odali žarku ljubav srdaca i silan ushit duša mlađih. U sredini imegju riječi: »Tvoji smo — je Srce, nad njim: »Živio Isus!« — pod njim: »Brani nas!« — U lijevom uglu u palmama, ružama i bršljalu je zlatno sidro, a u njemu Petrova lagjica sa srcima njihovim i zastavom: »Srce Isusovo i hrvatska omladina, koja pokaziva put prema desnom uglu, gdje je opet u palmama, maslini i lovoru zlatan križ i grb sv. Oca pape s napisom: »Leonu XIII. — papi Srca Isusova.«

Pošle bi bile i od naših pitomica neke pred Leona starca časna — i bi već ugovorenno; ali se poče pogovarati o zavladalim bolestima u zemlji; na što bojazljivi roditelji ne pustiše kćeri. Opredijeli novac za putni trošak darovaše dobra djeca siromasima veledušnim prijegorom Rima; — ali ne bez čeznuća za Ocem svetim.

Devetnice se svršiše. U očekivanju i pobožnosti progjoše dani. Blizu je i dan posvetni. Svečanja trodnevница blizinu joj javlja, kao što na-

viješta rasvijetljena večer u oči svečanosti veliki koji dan.

Jesmo li još pitali, kako ćemo mladež pripraviti? — Naš život bio je priprava; velim naš, — i mi smo bili djeca; mi smo zajedno s njom čutjeli i radili, oduševljivali sebe i nju. O kakav je to sklad bio! Bili smo srce i ljubav. S njom ćemo jednoga dana uspeti se nad svijetove, što su nad nama; s njom ćemo i opet pjevati i veseliti se i smijati niskostima i bojaznima života i udivljenjem pozdraviti bližeći se sjaj Siona. A dotle ljubimo te duše, upućujemo i razveseljujemo; one su skupocjeno, draga blago Srca Isusova, kako da ih žalostimo? Nikada! Vrijedi osvojiti zajednički to Srce, što malene sebi zove i ne će žalosti njihove!

Na sam dan »posvete« milo i ljupko pogledava nebo, — zemljanici blagoslovju Boga i porod svoj, a Srce Božanskoga Spasitelja kao da očekuje željno, da ga i ono blagoslovi za vjeke. Eno ga u najizabranijem cvijeću. Kapela je sva u najsvečanijem rahu; zaista kao da slavi neki nadzemaljski pir. Svećana je služba pred izloženim presvetim i divna propovijed. Mladost sva u sniježnim odoricama okružila oltar, i ne niče oka s Presvetoga. Oj nikada nije toli zanosno i lijepo pjevala! Kucnu čas i primaju Spasitelja u pripravna srca svoja. Pjesma zavjetna kao glas duhova razliježe se i dojimlje duše tvoje. O, to je zbor djevica: »D u š o m , t i j e l o m t v o j e s m o !« Čeznuće i blaženstvo uzvišenosti časa raznijelo te visoko — od zemlje otkinulo — suze ti dozvalo. Suze? Da, sveto pravo čovjeka i utjeha srca! Najistinitija — najsrdačnija — najplemenitija radost na zemlji, nije radost, što te na smjeh nuka; al' je ona, što ti suze mami. Mnoge pobožne duše htjedoše biti svjedocima blaženstva uzdanice svoje, i dogjoše i plakaše od milja. —

Divno se ta svečanost obavila u opće; posebno se proslavila u samostanu i napose opet u sjemeništu. — Mi ne bi ljubili kapelice naše, kad bi pregorjeti mogle, da se njenim tihim zidovima ne bi orila slava Spasitelja na dan, kad ono slavlje svoje slavi; na dan posvetni, na dan pira ljubimica naših.

I pokloni mladost naša kralju slave srce svoje. Glasom krjepkim, glasom punim radosti i oduševljenja sveta ponavljaše riječi zavjetne za glasom svećenika, živo uvjerena, da je u duševnoj zajednici sa sestrama i braćom svojom hrvatskom u vječnom gradu Rimu.

Poslije podne se nastavlja i svršava svečanost. Krasne litanije Presvetoga Srca pjevaju se u zboru višeglasno, — oprosna i posvetna molitva ponavlja se. I napokon zaori »Te Deum« i himna posvetnica: »Dušom tijelom tvoje smo te. Svećenik se već udaljio — a pjesma se još razliježe. I opet umuknu sve — tišina zavlada; ali ne obična: dojam toga dana opisati se ne da. — Zaostaše mnoge — utvrguju savez, ne mogu da se odijele. Jedna plaće; — za čas ne znamo; je li od uzbuđenosti ili s razloga drugoga. — Ah to je ona! Poznate ju! Ona pozna i ljubi Boga raspetoga; ali znaka njegova još nema na čelu svom. — Težak boj ju čeka, — ne mari; — ona je osvjedočena i sveto obećaje ... Ona je pratila pripravu i molila i pjevala s drugima. O, to je pobjeda Srca Isusova! — Ona će ostati vjerna odluci svojoj; ona će doći! Srce Isusovo se bori za nju! —

Mnogi otac i mnoga majka bili su u istinu dionici sreće čeda svoga na taj dan. — I oni pristupiše stolu Gospodnjemu, i vratiše se životu po stopama djece svoje.

I progjoše dani — dani natjecanja duša mlađih — dani milosti, u kojima nije bilo ni časa, a da u njem nije koje djelo ljubavi i pokore prikazano bilo

Presvetomr Srcu za Namjesnika njegova na zemlji.
I hvala Bogu, bilo je tih dobrih dijela dosta, »Glasnik
Srca Isusova« znade. —

Oj, blaženi dane, oj dugo željkovani čase!
Prošao si! Ali nije prošla uspomena tvoja — jer si
dan Gospodina, koga blagodati do vijeka traju!

Tuguje i žali srce naše za onima, koji te ne
mogu ni da shvote, ni da veličaju, — i za to u gru-
dima našim bukti neutraživa čežnja za tobom; čežnja
koja nas izgarava; pa odazovemo li se glasnom
glasu njezinom: nagjasmo tebe, Bože naš!

Razigjoše se ljubimice naše — sa Srcem Isu-
sovim na grudima. — Ono je čuvarom, provodičem
njihovim; razigjoše se — ne bez suza — za sijelom
svetih im uzora. Tuj ih upoznaše, nagjoše, izljubiše:
Isusa i Mariju. Isus i Marija! Čemu da se bojimo?
— Velim: Djeca su dorasla slavi otaca svojih: ona
ljube Isusa i Mariju! —

Ne ćeš nipošto propasti junačka nam zemljo —
»predigje kršćanstva« — dičan i vječan će biti na-
ziv tvoj, — i životu tvom je bedem čvrst, nepobje-
div — vječan: Sreće Isusovo i Marija!

Marijo! Je li? Još je naći u Hrvatskoj plemenita
veledušja, požrtvovija i krjeposti! O, daj, da Crkva
u Hrvatskoj u svom starom sjaju svijetli!

Priprava za sv. pričest.

Piše J. Šafran.

(Svršetak).

3. Pristupite u ljubavi! Ljubav je glavni
dio priprave za sv. pričest. Pristupite u vjeri i
strahopočitanju; pristupite i u ljubavi.
Ovu našu ljubav zasluzuće ona neizmjerna ljubav

Gospodinova, kojom nas ljubi, i koju je zasvjedočio naregjenjem presv. oltarskoga sakramenta. *Ljubio nas je do kraja.* Više nam na ovoj zemlji nije mogao učiniti, nego je učinio, kad je pred smrt svoju kano baštinu nam vjernicima ostavio samoga sebe: svoje naime tijelo i svoju krv. Čas je znamenit i svet, jer je čas smrti; svaka riječ odaje žarku njegovu ljubav za nas. Treba da se vrati k svomu nebeskomu Ocu, koji ga je poslao; a što će nam ostaviti, što će nam namrijeti? Ostavio nam je u presv. sakramentu najbolje, što je imao: svoje tijelo, svoju dragocjenu krv. Ljubav materina cijeni se u svijetu kano najjača, jer doista mati hrani svoje dijete svojim mljekom, a to mljeko slatko jest njezino tijelo i krv. Gospodin Isus prestigao je i materinu ljubav; jer mati hrani samo svoje dijete, a Isus hrani sve, i svoje ljute neprijatelje: naime grješnike; mati hrani dijete samo u njegovoj nježnoj mladosti, a Isus nas hrani uvijek, u svako doba života našega tija do smrti. Ta indi velika njegova ljubav traži od nas opet ljubav, jer je narodna riječ: za milo daje se drago.

Dakle dajmo mu našu ljubav. Ta naša ljubav neka se osobito u tom očituje, da mi živo želimo zdržati se s našim Gospodinom u sv. pričesti, da ga želimo primiti u svoje grudi, u svoje srce.

Kad se oblubljeni kraljevi imadu sastati sa svojim podanicima, to ovi ne žale ni troška ni truda, samo da što dostojnije svoga kralja dočekaju. To njihovo nastojanje ide tako daleko, da višeputa kraljevi zabranjuju ovo i ono, samo da podanici previše neraspilju. U sv. pričesti mi se ne samo sastajemo, nego zdržujemo s Kraljem svih kraljeva, s Kraljem nebeskim. Nijedan nam zakon ljudski ne brani, a zakon nam Božji nalaže, da Gospodina primemo dobrojno, u živoj ljubavi.

Kad je rod ljudski čekao Spasitelja, o kako ga

By: Ivan Lantoski & Rossi

je čekao teško i željno! Zovu ga »iščekivanje naroda;« — »poželjenje od svih naroda.« Narodi se obraćaju k nebu, da im ga spusti; zaklinju zemlju, da im ga porodi! Tolika bijaše želja za njim. Kad se krštena duša spremila na sv. pričest, i ona očekuje svoga Spasitelja; pak treba, da pobudi u sebi vruću želju s njime se združiti.

Kako je to čeznuće za njime samomu Gospodinu drago, neka se vidi iz ovoga dogadjaja. U Bologni, u samostanu opatičâ reda sv. Dominika, bijaše na odgojivanju djevojčica imenom Imelda. Ona bijaše živa slika nehinjene pobožnosti, i prava očevidna nevinost. Ta nevina djevojčica osobitim je načinom štovala presv. oltarski sakramenat, te pri tom dakako vruće željela, da ga što prije i primi. Ova njezina želja bijaše vruća i velika. Nu redovnice gledeći na njezinu mladost držale su, da je još ne mogu pustiti k stolu Gospodnjemu u strahu, da ona ne pojmi, što se zbiva na sv. pričesti.

Jednoga jutra, kad su se redovnice po običaju pričešćivale, ostala je sama Imelda na svojem mjestu; i tu klečeći osjetila je i opet vruću želju, da se u toj sv. tajni združi s Gospodinom. Tako mu se zaufano i vruće molila, da joj je dragi Isus molitvu čudesnim načinom ispunio. Iz ruke naime svećenika, koji je dijelio redovnicama pri oltaru sv. pričest, podiže se jedna sv. hostija, i vine se zrakom nad glavu Imalde, ostavivši za sobom sjajni trak, kano kad s neba kresne zvijezdica. I svećenik i redovnice protruše od straha gledajući to čudo. Svećenik je odmah stvar shvatio, da je slobodno takovoj duši podijeliti sv. pričest, kojoj je namijenilo isto nebo toli sjajnim načinom; i pričestio je djevojčicu. Ali Imelda puna radosti i blaženosti, što se Gospodin udostojao k njoj u srce doći, pala je u nesvijest i u tom blaženom i svetom času ispustila je dušu.

Preselila se u nebo, da tamo do vijeka časti Jaganjca Božjega, u zboru blaženih i svetih djevica, nebeskih družica.

Ovoj želji za presvetim sakramenton neka svaka duša krštena gleda da sličnu želju u sebi pobudi. Jer ćete svi po toj sv. ljubavi postati dostojni onih sv. plodova, koje donosi sv. pričest. Ta i obična hrana ne blaguje se tečno, ako je nijesmo željni i gladni; kako bi onda nebeska ta māna dušu okrijepila, ako ne ima u duši želje i čeznuća za njom?

Uz ovu ljubav prema Bogu, neka je u srcu našem takogjer i ljubav k bližnjemu. Sv. pričest je gozba kršćanâ; tu se krije pimo za vječni život, tu crpamo snagu za krjeposno djelovanje. Na tu gozbu ljubavi ne smijemo doći van urešeni ljubavlju. Dogjemo li bez nje, mogao bi nam Gospodin reći: „*Gdje ti je svadbeno ruho?*“ U stara vremena posuda, u kojoj se čuvao na oltarima presveti sakramenat, imala je sliku goluba. Ta slika sjećala je vjernike na ljubav. Golub kô da ne ima žući; tako treba da i kršćani, koji se brane tijelom Božjim, treba da odlože svaku žuć, svaku pizmu i zlobu. Tko ne ima ljubavi prema bratu, koga vidi, kako će taj imati ljubavi prema Bogu, koga ne vidi!?

Ove lijepo krjeposti: vjera, strah o počitanje i ljubav imadu resiki srca naša ne samo prije pričesti, nego još dalje i poslije nje. Ali te krjeposti ne pokazuju oni, koji poslije sv. pričesti ne znadu, što bi radili i samo gledaju, kako bi što prije pobegli iz crkve i otišli kući. Sv. Terezija, koja je baš ove tajne osobito poštivala, kaže, da je to glavni uzrok, što premnogi kršćani iz sv. pričesti ne crpe skoro nikatove duhovne koristi, što ne će da opće sa svojim Gospodinom i Bogom, kad su se s njime sastali. Kako su dragocjeni oni časovi za nas, dok je Gospodin s nama? Tko bi to mogao izreći!?

Da dogje kralj u našu kuću, što bi mi radili? Zar bi ga ostavili sama, a mi bi otišli za našim svagdanjim poslovima? O ne bi zaista. Već bi gledali da smo s njime neprestano. Mi bi mu otkrili svaku našu prošnju puni usanja, da će ju kralj ispuniti baš zato, što je naš gost i što je u našoj još kući. Radimo slično i s nebeskim Kraljem, s Isusom Gospodinom. Molimo mu se zaufano i pobožno; molimo ga na sv. pričesti za rijetke ali potrebne milosti, i on nas ne će odbiti, on će nam ih udijeliti.

Ovoga nauka o pripravi za sv. pričest ne će razumjeti svi oni, kojim svećenik mora uskratiti sv. pričest s kojegagoder razloga, pak mu se onda prijete, da će ići u drugu crkvu. Neka toga nikada ne učine. Svećeuici su čuvari i dijelitelji tajna Božjih; pak bi mogao tko i jako duševno postradati, kad ne bi svećenika svoga u tom savjesnc poslušao.

Ovoga o vjeri i ljubavi ter strahopocitanju, koje imamo donesti u srcu našem na sv. pričest, ne će ni oni razumjeti, koji dolaze na sv. pričest okaljni grijehom, ali još neokajanim. Takova pričest jest strašno svetogrgje. Za takove valja ona riječ apostolova: »osudu si jedu«. Ne prima svaki na sv. pričesti njezine milosti, već samo onaj, koji se dostojno pričesti.

Nadalje ne će svega toga razumjeti ni one brbljave cure i žene, koje ne mogu prije pričešćivanja niti pô ure sprovesti u molitvi; nego mjesto molitve brbljavu, mjesto da pobožno razmišljaju; one šapču, smiju se, ogledavaju tugje odijelo. To ne bi bilo lijepo niti kod stola poštenoga gazde; a kamo li pri stolu Gospodnjem, gdje se obavlja tajna velika i sveta, gdje se blaguje hrana vječnoga života.

Toga ne će razumjeti ni oni nesretnici, koji dolaze na sv. pričest; ali im je srce puno jača, osvete pizme i žuči na bližnjega. Tijelo Božje ima tas okri-

jepiti u svetosti i našem posvećenju: kako će to proizvesti, kad je palo u srce tvrdo i nepripravno. I najbolja hrana ne hrani nas, ako ju blagujemo bolesni na želucu; kako će nebeska māna okrijepiti, kad je pala na okaljano srce, nečisto srce!?

Svaki kršćanin već iz onih obreda, koje sv. naša Crkva imade, kad se dijeli komu sv. pričest, mogao bi se naučiti, kako osim čiste savjesti, traži se i još nešto više.

Uvijek prije sv. pričesti, pa da na nju čeka sv. Alojzij ili sv. Terezija, moli se „*Confiteor*“, a to je molitva duboke poniznosti i skrušenoga pokajanja. Zatim se svećenik obraća k vjernicima i moli nad njihovim glavama: „*Misereatur*“ a tu se moli ovo: „*Neka vam se smiluje Bog svemogući, i odpušteći vam grijeha vaše, neka vas uvede u život vječni. Amen.*“ Ovaj „amen“ izgovara narod ili umjesto njega i u njegovo ime podvornik. Poslije toga i dalje moli svećenik: „*Indulgentiam*“ a sve ide za one, koji će se pričestiti; moli pak ovo: „*Pomilovanje, odrješenje i oproštenje grijeha vaših neka vam udijeli svemogući i milosrdni Bog.*“ I opet pričesnici potvrđuju sa svojim „amen“. Tako neka nam i bude!

Sad svećenik primi sv. hostiju, ter ju pokazuje vjernicima kod oltara na sv. pričest sabranim i govori im: „*Ecce Agnus Dei*“ a to znači: „*Evo vam Jagancja Božjega, evo koji oduzima grijeha svijeta!*“ Tko ga ne bi izljubio; ta za nas je život dao umirući na križu!

I još se ne daje sv. pričest. Nego ma tko čekao na nju ili sv. otac Papa, namjestnik Kristov na zemlji, ili savršeni Svetac ili glasoviti čudotvorac: triput mu je sa najdubljim počitanjem opetovati one znamenite riječi: „*Gospodine nijesam vrijedan, da dođeš pod krov tijela moga, nego samo reci riječ, i ozdravit će duša moja.*“ Tako to ide po triputa.

Sada istom, kad smo obnovili vjeru u Jaganjca Božjega, kad smo se ponizili do nedostojnoga grješnika, kad nam je srce usplamtilo u atom želje i ljubavi; — sada istom pruža nam svećenik sv. hostiju govoreći: „*Tijelo Gospodina našega Isusa Krista neka čuva dušu tvoru na život vječni. Amen!*” Govoreći to pravi znamenje sv. Križa, da pokaže, da je to ono presv. tijelo, koje je za nas visjelo na križu.

Dragi čitatelji! Ako ste voljni primiti sv. pričest kano hranu nebesku, da iz nje crpite život vječni, napredak u svetosti, okrepu i snagu proti zlu; to pristupite k stolu Gospodnjemu, ali pristupite u živoj vjeri, pristupite u strahu i poniznosti, pristupite u žarkoj ljubavi, i vi ćete osjetiti: *kako je sladan Gospodin.*

Iskrice, Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Listopad.

1. Ne opiri se milosti Božjoj, kada te ona nuka na dobro, a odvraća od zla. Pomišli, da će ova ista milost, koja te sada tako silno potiče, i kojoj si se već toliko puta opro: napokon te ostaviti, a tada ćeš biti kano zemljiste suho i neplodno.
2. Božansko Srce bit će ti prijateljem, samo ako si ne ustražiš drugoga prijatelja među stvorima.
3. Ne žalostimo se poradi malih grješaka naših,

koje redovito odatle potječu, što ne čemo da se potpuno umrtvimo, kako bismo morali.

4. Obzir prema samima sebi čini, te mi podnosimo samo ono, što nam se svidi; a ne čemo da se služimo prigodama, koje nam šalje promisao Božji.

5. Ništa toliko ne zasramljuje gjavla, koliko iskreno priznanje naših pogrešaka i bezazleno očovanje nutrašnjosti naše pred onima, koji nama upravljaju.

6. Srce Isusovo hoće da živeš lišen svega, što nije Božje; te hoće da ono samo bude ti prijateljem, oslonom i veseljem.

7. Budi sav Božji — bez sustezanja i dijelenja.

8.* Često se baci u naručaj Božanskome Srcu; pusti ga, neka ono s tobom čini sve, što ga volja.

9. Gledaj te budeš spremanj sve učiniti i sve mirno pretrpjeti poput duše, koja se potpuno predala Bogu.

10. Treba ljubiti Božansko Srce tako, te ne živemo više i ne dišemo više, nego samo za njega.

11. Ljubazno Srce Isusovo hoće da utemelji u svim srcima carstvo čiste ljubavi svoje, uništivši sve, što je njemu protivno.

12. Božanski Spasitelj više puta mi je objavio, da mu je i najmanja pokora, učinjena iz poslušnosti, draža bila, nego li veće trapnje, koje sam si sama izabrala.

13. Ništa toliko ne škodi redovnicima, koliko neposlušnost — pa bila ona koliko mu drago malena — bud proti poglavarama bud proti pravilima.

14. Pogreška je, koje ne mogu podnijeti oči Božje, kada se poslušnosti i najmanje prigovara, te odaje ikoji znak nepogodovanja.

15. Ja ne pojmem, kako zaručnica Isusa prope-

toga može njega ljubiti, a križu se uklanjati. Nije li to bježati u isto doba i od onoga, koji je iz same ljubavi za nas križ nosio?

16. Kolika sreća: moći uvijek mirno trpjeti, i napokon na križu umrijeti, pod teretom svake vrsti bijede na tijelu i na duši!

17.* Ne umorimo se strpljivo podnoseći križeve svoje! U svako vrijeme i na svakom mjestu križ je dobar, jer nas sjedinjuje s Isusom.

18. Ja bih voljela upasti u sve moguće kazne, nego li pred neizmjerno svetim Bogom pokazati se ma i s jednim samo grijehom.

19. Neka nam je sve jedn^o, isto, samo da bude zadovoljno Božansko Srce; to neka nam je dosta.

20. Treba da udišemo samu ljubav; i to ljubav čistu, koja će nas razapeti i žrtvovati neprestanom žrtvom nas samih volji Božanskoj.

21. Boli, poniženja, preziri, protivštine: sve, što je trpko i gorko — sve se to mijenja u ljubav, u ljubaznometu Srcu Isusovu, koje hoće da se jedino ljubi.

22. Slatko Srce Isusovo hoće, da mi budemo njezini; ali čitavi. Ono hoće, da sve u nama čini bez protivljenja našega.

23. Često puta hoćemo mi da odviše činimo, a time sve pokvarimo i silimo Gospodina, da nas same pusti; a on budući prezren da se od nas odvrati.

24. Ljubimo Presv. Srce svom snagom svojom! Dajmo sve ljubavi njegovoj, da nas on uništi i očisti u Božanskom ognju svojem.

25. Treba da se borimo proti nama samim sve do kraja; treba da umremo s oružjem u roci, jer samo pobjednicima daje se kruna.

26. Nastojmo tako živjeti, te ne obeščastimo sve-

* Svetkovina id. Margarete Alacoque. Njezina smrt 1690.

toga poziva, na koji smo pozvani; poziv, što od nas ište život angjeoski

27. Treba da se potpuno predamo Bogu, i da posve zaboravimo na same sebe, ništa da ne ushtijemo niti poželimo; tada ćemo u Bogu sve naći.

28. Božanski Učitelj hoće da ga štuju i ljube svi stvorovi njegovi; a ta ljubav neka je slobodna, otvorena, ljubazna — bez sile i pretvaranja.

29. Okoristimo se vremenom, što nam ga Bog daje; ne odgagajmo predati se njemu, ali posve mirno, jer nemir samo povećaje naša zla.

30. Duh Božji djeluje mirno. Uticino se njemu ljubazno i pouzданo; on će nas uzeti u naručaj milosrđa svoga. Ali iza toga gledajmo da se više ne vratimo; jer toliki hotomični povrati na grijeh mnogo su pogibeljniji, osobito dušama Bogu posvećenim.

31. Ah! Od koje bi bilo koristi stvarati dobre odiuke, kad ih ne bismo htjeli izvesti onda kada nam se za to prilična pruži!

Preminu licem na Ružaricu!

(Crtica iz Sv. „Apoštolskih Poslanstva.“*)

Svanulo vedro baš kô oo dogovoru: nigdje ni korice oblačka. Bio pošteni ljetni dan, a sunčani traci nekud živje titraju cio onaj svećani dan.

— Hvala ti, mila Gospe! — uzdahlo bi kadikad ljudsko srce.

Odmaklo i podne, a prikući se vrijeeme ophoda. Oh! koliko i koliko usnicušašaše vrucih uzdaha preslatkoj Kraljici, koju u slavlju nošahu oko grada!

— Tim se svršivali »Sv. Poslanstva«, kojih obilan plod potvrgnjuše duga, duga povorka — — —

Prečasnim Ocima odsijevaše licem radost i zadovoljstvo.

Skoro svrgoh s pameti našu bolesnicu. Trknuh malo prije ophoda, da je po običaju upitam, kako joj je.

— Slabo, slabo, moj gospodu — — —

Tužna starica velikom mukom progovaraše. Čisto me zabolje u duši onako sama, a Bože — u čudo me hotjela.

Bijaše označila i odijelo za ukop; jer veljaše, da joj se približava smrt. I nije krivo slutila.

Služba Božja istom prestala, a glas mrtvog zvona raznije tužnu vijest, da je nemoćnica usnula u Gospodinu upravo za sv. blagoslova.

— Pa baš na Ružaricu — reći će mi preč. Otac Anđeo — zaista na lijepi dan?

— E! Oče, rekoh, dobra pokojnica moljaše dnevce sv. rožarje, a krunica bijaše njena nerazdruživa drugarica. Često bi uzdahnula i potužila mi se, što ne može više, da moli sv. rožarje milostostivoj Djevici. Nad krevetom imaše sliku Gospinu, u koju ne-prestano upiraše oči, pune vjere i ufanja. Bijaše joj ime Marija. I Marija je zovou na svoj veliki dan: na dan Ružarice.

— Dobra Marija, Bog ti dao pokoj!

Tiki sumak već ovijaće zemljicu kad vjernici odoše u razmet, šapčuci svako »Anđeo Gospodnjie.«

Što. Prez. Sroš.

— * * * —

Namjena molitava i dobrih djela u listopadu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leona XIII.)

Naknada za grijehe.

edan je jedini posrednik između Božja i ljudi, čovjek Isus Krist, koji je sama sebe dao kao otkupnicu za grijehe naše*. (1. Tim. 2, 5.) Već u raju zemaljskom prvi

je grijeh naših praroditelja otvorio neizmerni jaz i ponor između Boga i ljudi; isto tako dubok, kuo što je dubok ponor pakleni. Ljudi su mogli sami sebe rinti u propast; ali ustali i premostiti onaj neizmerni jaz sami ljudi nijesu mogli. Jedini Bog-Čovjek mogao je pružiti neizmernu zadovoljštinu, što ju iskala pravednost Božja za počinjeni smrtni grijeh. Evo dakle već u raju nastala je potreba neizmjerne naknade za grljehi, a prvi je naknadnik za čitav rod ljudski Gospodin naš Isus Krist. „Pomireni smo s Bogom po smrti Sina njezova“. (Rim 5, 10) Božanstvenom svojom naknadom Spasitelj je postao najveći dobročinitelj svoga roda ljudskoga.

Pa kako mu ljudi vraćaju tu neprocjenjivu ljubav? Tko se iole upoznao sa pobožnosti napram Presv. Srcu Isusovu, često se mogao uvjeriti, kako se gorka i neprestano tuli dragi Spasitelj na nezahvalnost, na prezir i na pogrde, što ih na prenumogim mjestima prima za najveći dokaz njezine ljubavi svoje. I za ovu prezrenu i povrijeđenu ljuljav Gospodin naš željno ište što veću naknadu u vjernih stovatelja Presv. Srca svoga, „Ti barem, reće on jednom bl. Margareti, nasto da mi naknadiš za nezahvalnost ljudsku, koliko samo možeš.“

Već suno čvrstvo pravednosti moralo bi nas potaknuti na što revniju zadovoljštinu. Nisam li mi sami grijesnik svojim dužnicima pred Bogom poput onog upravitelja, koji je gospodaru svoju dugovao 10000 talenata, a nije imao čim da plati? Bog ram u velikom milosrđju svom u smrti Sina svoga i u Božanstvenoj riznici Crkve svoje pruža neizmernu otkupninu, kojom ćemo se odužiti i naknaditi za svoje grijeha. Pa kako ih se malo koristi ovim nebeskim blagom svagdaje sv. mise, sv. sakramenatu i zaslužnih djela, da sjedinjeni sa neizmernom zadovoljštinom Bož. Srca isplate najprije svoje vlastite dugove! — Koliko puta i položne duše pogrešaju svaki dan! Evo u naknadnoj pobožnosti napram Presv. Srcu Isusovu najljakšega sredstva, kako ćemo ova neizmerna sveto Srce ulaziti i naknaditi mu za svagdaju svoja pomunjkanja. Jednom kaže je bl. Margarita u lasku pogrešku palu, začu jasno ove riječi Božje u svom srcu: „Prispisao sam ova pogrešku troju, da mi kano znak pokajanja svoga prikalež smrtnu ranu Sina moga na maslinskoj gori; da se neprestano s njime sjedim, ne bi li ovako pravici mojot zadovožila.“

Ali ljubav, zaska ljubav još više nego čvrstvo pravednosti jest svemogući vez, koji mora premostiti duboki jaz između prezrenog Srcu Isusova i nehranih ljudi. Tko zaista ljubi Presv. Srcu Isusovu, njeza se mora bolno dojmiti svaka uverda i porgda, što ju i drugi ljudi ovomu Srcu nanose. Ta je bel i sućut već neka vrst naknade za Bož. Srce; jer ovako mi tješimo uvrijegjenoga Spasitelja i kao da s njim dijelimo gorkost onih uverda. No revan stovatelj Bož. Srca ne ostaje prekrštenih ruku kod same sućuti.

Ljubav je dosjedljiva i djetotvorna. Ona ne može gledati ni jedne uvrede Božje, da ne nastoji protivnim djelom krjeposnim ublažiti srdžbu Božju. Čuje li revni štovatelj koju psovku od drugih, to će protivnim uzdišajem ljubavi Bogu nadoknaditi močeti n. pr. „Sveti se ime twoje, Bože moj!“ Ili: „Glagoslavljen budi Bog u svojim Angjelima i Svecima!“ Ili: „Slava Oca!“ itd. Vidi li revnik Presv. Srca, da se ljudi u crkvi razgovaraju ne mareći za presv. sakrament i za službu Božju; to će on čitavim svojim držanjem i strahopočitanjem Presv. Srca Isusova zadovoljiti za taj prezir ljudski. Prikazat će svoje molitve sa hvalom nevidivih sv. Angjela, koji se klanjavu presv. oltarskom sakramantu.

Sam Spasitelj objavio je pobožnost k Presv. Srcu svome u tu glavnu svrhu, da mu ovako naknadimo za nebrojene uvrede, što ih trpi dan na dan osobito u presv. oltarskom sakramentu. Uz svetkovinu Presv. Srca želio je naročito, da bismo obavljali još dvije druge naknadne vježbe: naknadnu sv. pričest svakog prvočeka i svečanu oprošnju. Čujte, što je rekao bl. Margareti: „Ne ogleđi se glasu i zelji mojoj! Pričestiti ćeš se svakog prvočeka, da naknadis, koliko možeš, za uvrede, koje su mi ljudi prošloga mjeseca naprijeli u presv. sakramenta“. A sama bl. Margareta ovako upućuje štovatelje Bož. Srca: „Treba vam izabrati prvi petak u mjesecu. Pamtivši sv. pričest kleknite duhom pred Presv. Srce, pa kao da držite srce svoje u rukama svojim, prikažite mu ga i posvetite, močeti, da vas ne bi odbrilo“. Pa onda učenica Presv. Srca nabraja 3 prigode, gdje se pristoji, da izmolišmo počasnu oprošnju za grijehe svijeta: 1) Kad god vidimo ili čujemo, da se Bog vrijegja; 2) u petak poslije osmine tijelovske; 3) svakog prvog petka u mjesecu.

Jednom poslije sv. pričesti, veli ista Svetica, pokaza mi Isus užasnu krunu sustavljenu od 19 preočnih trnova, kojim je bila probodena presveta glava njegova. To mi se toliko na žao dalo, te nijesam mogla govoriti od suza i боли. „Evo, reče on, došao sam, da mi izvučeš ove trnje, kojima me je ranila jedna nevjerna duša. Koliko puta ona u oholosti svojoj voli sebe više nego li mene, toliko mi puta zabada trn u glavu“. Ne znajući, kako da ispunim želju Bož. Spasitelja, zavolim ga, da mi pokaže, kako ču izvući ovo trnje. A on mi reče, da bih se isto toliko puta ponizila i tim počastila njegova ponuđenja.

Nader, dragi štioče, pomisl, da ćeš svakim naknadnim djelom Presv. Srce Isusovo tako utješiti, kao da bi mu ostar tra iz glave ili iz samoga Presv. Srca izvukao; pa će ti biti najveća slast trapiti se i močeti, da mu što više naknadis za grijehe ljudske.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 11.

Studeni 1900.

God. IX.

Izlazi svakoga mjeseca jednayut i stoji na godinu 48 štira; za one, kojima se u knjizi donosi ili poštovat, 72 štice.

Djeca u čistilištu.

Peta mučenica Perpetua bila za kršćansku vjeru već podnijela mnoge i grozne muke, kad ju poganin — sudac odsudio, da bude bačena pred divlju zvjerad, neka bi ju ova na komade rasirgala. Svetica čamila u tamnici. Tada je imala jedno vigjenje o bratu svojem Dinokratu, koji bijaše umro djetetom od 7 godina. Čujmo, kako sv. Perpetua pripovijeda ovo vigjenje.

»Kadno se svi Bogu moljasmo, onda ja začuh jedan glas, što je oglasio ime pokojnoga mi brata Dinokrata. Taj glas mi reče, neka bih se za brata Bogu pomolila; što i učinih. Slijedeće noći imala sam u tamnici ovo vigjenje. Ja vidjeh Dinokrata, kako izlazi iz jednoga mračnoga mjesta, gdje no bijahu i mnogi drugi. Brat mi bijaše ugrijan, zasopljen i uznojen. L'ce mu bilo blijedo, okaljano, a krvca jednako curila iz rane, od koje bijaše umro. Njegove obuze bila izjela grdna vukojedina tako, te

ga bila grozota pogledati. Između mene i njega bi jaše golema provala, te mi nije dala, da k njemu dogjem. Pokraj njega bio zdenac pun vode, ali okrajak mu bio puno viši od njega, te nije mogao da se napije vode, premda se upinjao iz petnih žila. Videći kako dijete ne može da se napije, veoma se ožalostih, i probudih se iza sna.

Ja razumjeđ, da mi se brat jošte u mukama muči; opet se nadah, da cu mu moći ublažiti bol. Za to se Bogu jednako moljah, dokle god nas ne odvedoše u tabor; budući bijasmo odrezjeni za igre, što su ih caru u čast spremali u taboru.

Ja nijesam prestala Bogu se usrdno moliti dan i noć. Onoga dana kada su nas bičevali, opet sam ja vidjela jedno vigjenje. Sada vidjeđ, kako je rasvijetljeno ono tamno mjesto, gdje bijah prije ugledala Dino-kraća. Dijete bilo odjeveno u krasno odijelo; tijelo mu bilo čisto i zdravo. Rana na licu njegovu bila zacijalila, tek se brazgatina vidjela. Okrajak onoga zdenca bio sada tako nizak, te je dijele lako moglo do vode; mimo to bila na okrajku i zdjelica puna vode. Ugasiv si žegju, otrča Dinokrat od zdenca poput druge djece. Tako pripovijeda sv. Perpetua.

Za drugu djecu, što su u čistilištu, ne znamo toliko; no pet znamo barem nešto. Časna Franjka od presv. sakramenta kazuje za jedno djevojče od 14 godina, da je bilo u čistilištu za to, što se na umoru nije posvema bilo odalo u volju Božju. Jedna druga Bogu veoma mlađa duša imala nećaka, a zvao se: Ignacij. Njemu su bile istom četiri godine, kada je umro. Nekoliko dana iza smrti ukaza joj se Ignacij — ali sasma tužan i odjeven u posve slabo odijelo. Dragi Bog joj objavi, da je to dijete već dovoljno bilo razvijeno, te moglo nešto zla počiniti. Tada se ona uze Bogu za nj moliti, i već drugi dan vidje,

kako Angjeli maloga Ignacija u nebo nose. Ista bogoljubna duša vidjela je u čistilištu i mnogo druge djece — u dobi od četiri do sedam godina.

Rimsko hodočašće.

Treća crkva, koju treba da pohode hodočasnici, ako su radi zadobiti jubilejski oprost, jest crkva Sv. Marije Velike (S. Maria Maggiore).

Čudan je u istinu postanak ove bazilike, a poznat je iz svetkovine Majke Božje Snježne (5. kolovoza). Po rimskom naime časoslovu, jedan bogati i pobožni rimski patricij, Ivan, ne imajući od srca poroda, zaželio u najbolju svrhu upotrebiti svoj veliki imetak. On se za to uteče Majci Božjoj. A ova mu u snu objavi, neka njoj na čast podigne crkvu na onome mjestu, što ga slijedećeg jutra (5. kolovoza g. 352.) nagje svježim snijegom pokriveno. Isto objavi Bl. Gospa i tadanjemu papi Liberiju. I doista, ranim jutrom Rimljani ugledaju na onome brdu snijeg, što je sve vanredno iznenadilo, jer je u to doba u Rimu gotovo nesnosna vrućina. Papa Liberij opazivši to čudo pogje onamo u svečanom provodu, i u snijegu zabilježi tloris crkvi, koja se iza toga skoro podiže, i radi čudesnoga toga dogagjaja prozva crkvom Majke Božje Snježne. A kad u Rimu nasta više crkava Marijinih — ima tih oko 80 —, prozva se: sv. Marijom Velikom (S. Maria Maggiore).

Pape Siksto III., Nikola IV., i Benedikt XIV. dogragjivali ju i ukrasili. Ovaj zadnji dade baziliku iznutra obnoviti i pregraditi joj prekrasno pročelje, što sastoji od dva reda stupova, jonskih i korintskih i od trijemova, nad kojima se dižu razni kipovi od

travertinskoga kamena. Ima lijep, najveći zvonik u Rimu, a dao ga sagraditi Grgur IX. god. 1376. Za čudo su zvonici uz rimske crkve — prava rijetkost.

U crkvu se ulazi na petera vrata, od kojih se jedna samo o jubileju otvaraju. Bazilika ima tri broda, odijeljena 26 krasnim stupovima od bijela mramora, uzetim iz hrama Junonina. Nebo (strop) crkve pozlaćeno je onim zlatom, što ga Kristof Kolumbo iz Amerike donesao u Španjolsku. Pri ulazu su dvije nadgrobnice: desno Klementa IX., a lijevo Nikole IX.

U crkvi imaju dvije krasne kapelice: kapelica presv. oltarskog a sakramenta ili sv. jaslica bogata skupocjenim hramom i slikama. To su iste jaslice, u kojima je naš Gospodin kao nejako djetiće u betlemskoj štalici na oštrog slami ležao. Ove jaslice sačuvaše prvi kršćani, a sv. Jelena obloži ih srebrom. Da bi se od Turaka sačuvale, bjehu god. 642. prenesene u Rim, i pohranjene u ovoj bazilici, gdje se na Božić svečano izlažu javnome štovanju vjernikâ.

Prema njoj je kapelica Bogorodičina, zvana i : capella Borghese. Sagradio ju Pavao V. god. 1611. po nacrtu Ponzijevu. Sva je obložena mramorom i dragim kamenjem. Oltar Bogorodičin u toj kapelici od neprocjenive jest vrijednosti. Tude ima slika Majke Božje s djetetom Isusom u naručaju ; vele, da ju je slika sv. Luka.

Slavlje hrvatske omladini.

Varaždin.

akon silne kiče svanulo je divno jutro u nedjelju 24. lipnja; reč bi da je bila upravo volja Božja,

da se stvorovi Božji vesele slavlju nevine mlađež — posveti Presvetome Srcu Isusovu. — Poslije upisa svojih imena u spomen-album učenice su upravo željno isčekivale dan, u koji će se moći posvetiti Presvetom Srcu, ljubitelja mlađeži. — Oko sedam sati 24. lipnja krenula je sakupljena ženska katolička mlađež (oko 340 učenica) iz zgrade više djevojačke škole u ophodu u župnu crkvu. Iza raspela poredale se pravopričesnice, njih 30 sve u bjelini pod crkvenim svojim barjakom; a iza njih ostale učenice, te su krenule vogjene svojim vjero-uciteljem uz zvonjavu zvonova u crkvu. Divnu ovu povorku nevine mlađeži u bjelini dočekao je na ulazu crkve preč. g. kanonik i župnik, Maksimilijan Kolarić. Kad su se pravopričesnice sa barjakom smjestile u svetište, a ostale učenice u lagji i pjevalištu, započela se svećana sv. misa, koju je sluzio vjeroučitelj gradskih djevojačkih škola: Valentin Cajnko, uz asistenciju gradskih duhovnih pomoćnika: Ivana Šlangerberga i Ivana Miškulina.

Pod sv. misom, kojoj je pribivalo mnoštvo odličnog gragjanstva, otpjevale su učenice sedmoga i osmoga razreda uz ine crkvene pjesme osobito skladno troglasno »O Sanctissima«. Iza pričesti u sv. misi pristupio je k žrtveniku preč. g. kanonik M. Kolarić, te je ganutljivim riječima predocio pravopričesnicama, kolikom ih ljubavlju Srce Isusovo dočekuje i prima; a zatim je upozorio odrastije, a osobito roditelje, kako neka brižno gledaju, da ne sablazne tih nevinih duša. Poslije ovog lijepog govora, pričestio je preč. g. Kolarić pravopričesnice, a vjeroučitelj Canjko je iza toga s njima obnovio krsne zavjete.

Bilo je upravo ganutljivo promatrati nevinu dječicu sa gorućim svjećama u ruci, kako se odlučno odrču službi nečistoga. Mnogima bile su oči orosene suzama, gledajući, kako malena djeca ponizno

i pobožno pristupaju k sv. pričesti; a naročito bili su mnogi do suza ganuti, kad su vidjeli, kako se njihova ženska mladež odlučno posvećuje Isusu. Poslije sv. pričesti nastavila se sv. misa i otpjevala pjesma: »O Isuse, ja te ljubim«.

Iza svršene sv. mise pošle su prvpričesnice pod barjakom u ophodu k žrtveniku Bl. Dj. Marije, gdje je slika Presv. Srca Isusova; i ondje je preč. g. Kollaric opet u lijepim riječima istaknuo znamenovanje posvete; te učenicama stavio na srce, kako neka nastoje srce svoje sačuvati od teškoga grijeha, pa će ostati u ljubavi Presv. Srca Isusova. Nakon ovog kratkog lijepog govora, klekla je sva mladež, te glasnim riječima za svojim vjeroučiteljem izgovarala riječi posvetne molitve. Poslije posvete otpjevale su učenice 7. i 8. razreda uz pratnju orgulja skladnu pjesmu posvetnicu, no tom razlikom, da su riječi: »dušom t'jelom v'jek sam tvoj« izmjenile riječima: »Dušom t'jelom tvoje smo«.

Dok se je pjevala pjesma posvetnica, podijelio je vjeroučitelj prvpričesnicama karmelitski škapular, i primio ih je u bratovštinu škapularsku; a zatim im je dao uz spomen slike na prvu sv. pričest i spomen slike na posvetu. Na svršetku položile su prvpričesnice svoje voštanice na žrtvenik Bl. Dj. M., kao vanjski dar u ime svih učenica Presvetom Srcu Isusovu.

Iz crkve je zatim mladež pod svojim barjakom pošla u školu. Ondje je sakupljene učenice više i stručne škole sa njihovim učiteljicama, još jednom vjeroučitelj sjetio na posvetu Presv. Srcu Isusovome, te im porazdijelio lijepe slike na spomen ove svečanosti. Slika (Isus zaručnik duše) predočuje Isusa, kako otvara vrata i pokazuje na svoje Srce djevojci klečećoj u bijelini.

Ovim bi završena ova lijepa svečanost učenicā

gradske više, niže i stručne škole u Varaždinu na čast i proslavu Presv. Srca Isusova; a dalo Presv. Srce i na vječni spas duša njihovih!

Posveta mladeži.

 reporućivši »Glasnik Mehikanski« (Amerika) mjeseca lipnja svim upraviteljem Apostolstva molitve, neka nastoje, kako bi se ove godine načinom osobitim proslavila svetkovina Presv. Srca Isusova upravo tim, da Mu se posveti mladež — mužka i ženska, — piše zatim po prilici ovako :

Onamo u Evropi — na nekim mjestim — ljubitelji Presv. Srca Isusova namjeravaju ovu svetkovinu na sliedeći način proslaviti, koji za to našim čitateljem rado priobćujemo, da ga ili u cijelosti ili djelomice prihvate prema svojim prilikam :

I. Na dan svetkovine Presv. Srca Isusova posvetit će se javno i svečano ovomu preljubeznomu Srcu sva mladež mužka i ženska, i sa sobom zajedno posvetit će i nastajuće stoljeće 20., u kojem će manje ili više vremena živjeti, boreći se bez sumnje sa težkimi i mnogobrojnimi pogibelji za slavu ovoga Božjega Srca.

II. Poklonit će Njeg. Svetosti Papi Leonu XIII. kakav prikladan dar ili koju milostinju, a nada sve »duhovno blago« molitava, ružarija itd. i »Album«, u kojem će biti imena onih, koji će se toga dana posvetiti Presv. Srcu. — Pišu nam iz Austrije, da će mu »hrvatska mladež« pokloniti prekrasan ures, koji predstavlja Srce Isusovo.

III. Odbor mladeži bi mogao poći u Rim ove godine jubilarske, da predade Nj. Svetosti u ime svojih zemljaka darove i Petrov novčić, i zašvjedoći

ljubav doista sinovsku i iskrenu, i oduševljenu pri-
vrženost svetoj Stolici apostolskoj.

IV. Na zidu svake crkve mogao bi se unutri
postaviti kao vječni spomenik ove posvetbe, na po-
gled mladeži, dok bude živa, napis uklesan u mramor
ili tuč, koji bi više manje izraživao ove misli:

Isuse. Kriste. Srcu. Tvojemu.

Posvećujemo. Sebe. I. Domovinu. Svoju.

Tielom. I. Dušom. Tvoji. Smo.

Za, Sva. Vremena.

Boreći. Se. Za. Te. I. Za. Krst. Častni.*

A. M—s—k.

* Prema želji pišećevoj ostavljamo pravopis etimološki i starije oblike gramatičke. Op. ured.

Iskrice, Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

Studenji.

1. Osloni se na Boga s potpunim
pouzdanjem u dobrotu njegovu; jer
on ne ostavlja nikad onih, koji se u
njega uzdaju.

2. Ne ostavi nikad započetoga
dobra, osim po nalogu starješina
svojih.

3. Dobar je znak, kada nas milost regbi sili, te
nam pomaže; ali bojmo se, da ona ne prestane, i
da nas ne ostavi.

4. Ponžnost je krjepost Presvetoga Srca. Ovo

će se pobrinuti, da nas učini jedno s njime, u koliko se otrgnemo od ljubavi samih sebe.

5. Okoristi se svakom prigodom poniženja, što je šalje providnost Božja; ne gledajući na samoga sebe, jer se to ne mili Srcu Isusovu.

6. Preveliki obzir na nas same zaprekom je, da se ne ispune na nama odluke Božje. S toga zaboravimo i šutimo o sebi i onom, što se tiče nas.*

7. Bože moj, koliko je blago, kad čovjek voli poput Svetaca prezirati samoga sebe! Što sve ne bismo imali raditi i trpjeti, da dogjemo do tolikoga blaga? Duša, koja do sebe ne drži ništa, sigurna je i ništa joj ne manjka; jer je Svemogućemu mila, te on u njoj stanje.

8. Pohodeći presveti oltarski sakramenat moli od Boga za tu ljubav k preziranju samoga sebe, da bi tako počastio uništenje regbi — sakrivenoga i poniznoga Boga iz ljubavi spram nas.

9. Idi upravno i mirno putem poniznosti, a do vjeri se pouzdano i slijepo providnosti Božoj.

10. Daj se voditi od Boga znajući, da ne može poginuti dijete u naručaju svemožnoga Oca.

11. Raditi, trpjeti iz ljubavi: eto tajne onih, koji u istinu Boga ljube.

12. Ljubav će nas napuniti ljubavlju, da uzmognemo vratiti Bogu ljubav, koju od nas želi; ljubav jaku, koja se ne da svladati; ljubav čistu bez koristi naše; ljubav razapetu, koja nalazi veselje samo u podnašanju, da se upriliči Isusu ljukljenome i razapetome.

13. Ako nam je Presveto Srce sve i sva, onda ćemo moći reći sa sv. Pavlom, da ne živemo više mi, nego da je on, koji žive u nama.

* Bl. Margareta Mazija Alacoque polozila je redovničko zavjete 6 studenoga 1672.

14. Ljubimo Isusa, jedinu ljubav duša naših, jer nas je on prije ljubio.

15. Za one, koji u istinu ljube Presveto Srce, nema više trpljenja; jer se njima sve boli i trpljenja pretvaraju u ljubav.

16. Ah, zašto mi ne gorimo ognjem one ljubavi, koju je Isus donesao s neba na zemlju? Jest, mi treba da se gotovo uništimo! Presveto Srce bit će tada oltar žrtvi našoj.

17. Božansko Srce osobito se brine za one duše, koje mu se pouzdano predaju.

18. Ljubazni Spasitelj naš usmrćuje i oživljuje, kada i kako mu se svidi. Nije naša, da ga pitamo: zašto on to čini? Nama neka je dosta: da je to njegova volja Božanska, kojoj treba da se ljubazno podvrgnemo.

19. Kada se radi o spasu vječnom, onda treba sve činiti, žrtvovati, sve trpjeti i sve ostaviti.

20. Premda Bog hoće da se spasemo, opet on hoće da mi i sudjelujemo s milošću njegovom; inače on ne će ništa bez nas učiniti.

21. Božansko Srce nigda nas ne će ostaviti; ono će dapače posebnu brigu za nas voditi, ako se njemu prepustimo, i u njega se pouzdamo.

22. Snagje li to koja tuga, žalost, trapnja, a ti reci sam sebi: uzmi ovo, što ti šalje Srce Isusovo, da te k sebi pritegne i sa sobom sjedini.

23. Gledaj, da sačuvaš mir duševni, koji vrijedi više nego li sva umišljena dobra. Najbolje sredstvo za ušćuvati taj mir jest: ne imati više volje svoje, nego ju podvrći volji Božjoj.

24. Preljubazno Srce Isusovo nadoknadit će sve, što bi ti moglo uzm njkati, ako se samo njemu prepustiš; jer ono će za te Boga ljubiti, a ti ćeš ga ljubiti u njemu i po njemu.

25. Ljubimo jedinoga zaručnika duša naših, ali ljubimo ga u svemu i nada sve.

26. Úteci se pouzdano ljubaznoj dobroti Božau-skoga Srca. Ono te ne će ostaviti, jer ti želi samo dobro učiniti; i uvijek je pripravno, da te primi, samo se ponizno vrati k njemu, ako si se po nesreći možda bio malko udaljio od njega.

27. Nemojmo da klonemo duhom, već od srca i drage volje primimo male križice, što će nas po odredbi Božjoj stići; gledajm, da se njima okoristimo.

28. Uzdajmo se u dobrotu Gospodina našega, kad nas tiže križevi, što nam ih on šalje. On nas ne će zapustiti, jer zna ukloniti i izvesti dobro iz naših zala.

29. Svetlo zvanje naše mora da nas učini pod-ložne volji Božjoj, u žalosti jednakao kao i u utjehi.

30. Priglismo srdaćno sve, što Bog odredi, te recimo u svakoj zgodici: Bože, budi volja tvoja!

Prijatelji Presv. Sreća Isusova.

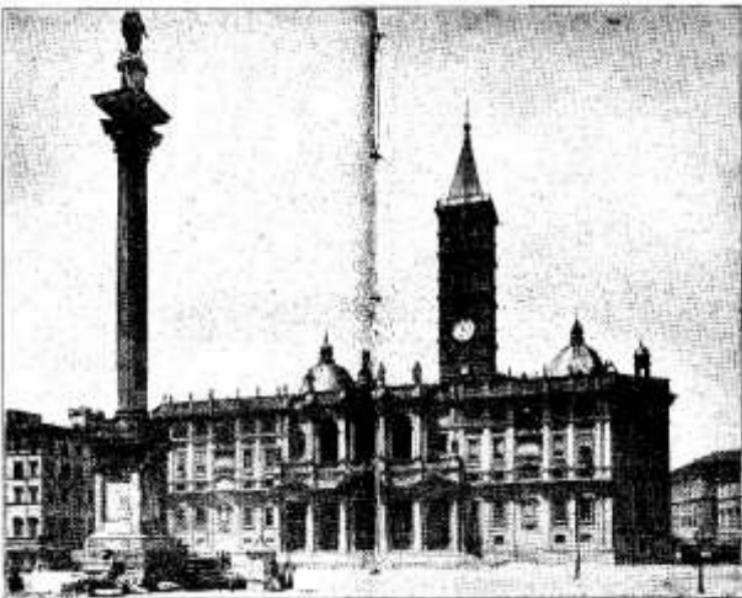
Mijo Lovinić D. J.

(1683 — 1730.)

Lovinić gradi crkvu.

e p' de? Što je zlatna kruna bez alem-kamena, što je zdenac bez vode: to je selo — bez crkve. Tako mislio i Lovinić; pa s toga nije mirovao, dok mu ne pogje za rukom, te i on stadi svojemu duhovnom sagradi crkvu — i to baš finu. On htjede da mu crkva u Krašovi bude najveća u Banatu.

Uz pomoć Božju, u koju se najviše uzdao, ovu svoju osnovu Lovinić doista izvede; još prije svoje smrti sretno on dograđi crkvu.

Ej, da ti je bilo vidjeti i njega i puk njegov, kada se crkva gradila! Svagdje on bio, svagdje pomagao; ni jedan mu posao nije bio ni mučan ni priprost. Sada je kopao s drugim radnicima, sada odstranio kamenje, sada opet nosio kamen ili ciglu, sad miješao maz (malter): u kratko — svagdje on bio, svagdje bodrio i oduševljavao. Za Izraelce kaže sv. Pismo, da su, na novo gradići hram u Jeruzalemu, jednom rukom zidali, a drugom — oružanom — odbijali neprijatelja, što htjede da zaprijeći ovo Bogu milo djelo. Tako se može reći i za Lovinića. I on bi jednom rukom gradio, a u drugoj bi držao svoj istrošeni šešir, kupeći milostinju za crkvu; pošto mu siromašni narod njegov nije mogao smoci potrebite svote novaca za dogradnju kuće Božje — crkve.

Nego Lovinić time jošte ne bje zadovoljan, da podigne četiri zidine ove crkve, i da ih pokrije krovom. Budući on revnovao *za sjaj doma Božjega* nešto mu nije dalo mira ni danju ni noću, dok nije crkve svoje lijepo iskitio. Prije svega dade ti on umjetno izraditi tri lijepa oltara, a o. državnik posla mu iz Beča šest krasno bojadisanih slika. Odasvuda mu dolazili milodari, tako te on mogao i do zadnje pare isplatiti savkoliki dug, u koji se bijaše crkve radi uvalio.

Po tom ne ćemo se ni čuditi, što su ga Karašovci u velike cijenili, i držali ga za najvećega dobrotvora svoga. Kada bi ga iz daleka ugledali, gdje dolazi: oni bi pred njega izašli, na koljena pred njim pal i smjerno mu se približivši stali mu ljubiti ruke. Ali što mu još više pribavilo štovanje ovoga priprstoga i dobrog naroda, to je bila *svetost njegova i uzor život njegov*.

Strogi život Lovinićev.

Koliko i kako strogo se trapio ovaj sluga Božji' no i kako Bog toga ugodnika svoga obasuo vanrednim milostima: za to mi imamo svjedočanstvo dvaju svjedoka, koji u velike zasluguju, te im vjerujemo. Prvi je svjedok predstavnik svjetovne vlasti, t. j. predstojnik onoga kraja, u kojem je Lovinić dugo i neumorno služio Bogu pa narodu; a drugo svjedočanstvo nahodimo u knjižici, u koju je sám Lovinić — po primjeru inih Svetaca — bježio obilje darova nebeskih, kojima običaje Bog nadariti vjerne i mile sluge svoje na zemlji.

Rečeni predstojnik upravo je izvanrednim počitanjem susretao našega misionara. A i pravo je tako. Ta tko je veći i bolji prijatelj svjetovnoj oblasti, nego li jedan bogoljubni i revni dušobrižnik? Tko ima više nego li on i ugleda i upliva na svoj narod? Tko drugi može toliko doprinesti, da se štuje svjetovna oblast, da se naredbe njezine zdušno vrše, da se mir i poredak u općini uzdrži?

Onaj dakle predstojnik piše u Temešvar, a starješini našega Lovinića:^{*} „Veleč o. Mijo vrlo se oskudno hratio, i malo je pio. Mesa ili topla jela rijetko bi kada u tjednu okusio. Sav njegov objed bio obično nešto malo žganaca od kukuruznog brašna, a napitak — čista voda. Pohodeći misiju svoju — poput sv. Apoštola — on je vavijek pješke išao; a nikad se ne bi htio poslužiti konjem, što mu ga drugi bijahu bud ponudili bud poslali, osim kada je bila preša, te morao brzo stići bolesniku. Gotovo čitavu noć znao bi probdjeti u molitvi, a često su ga vidjeli, kako usred ljute zime vani pod otvorenim nebom kroz cijele ure kleći i Bogu se moli“. Ovako svjedoči o Loviniću pomenuti predstojnik, koji mu do

* Taj se list i danas još pomno čuva.

smrti bio iskreni prijatelj, i toga radi gorko oplakivao smrt tako zaslužna svećenika.

Osim ove pokore još je veoma strogo postupao sa svojim tijelom, što je i ouako posve omršalo bilo. Imajući na pameti, da je tijelo jedan od najvećih neprijatelja duši, on ga, pošavši tragom sv. Pavla Apostola, *morio i trudio, da drugima propovijedajući sám ne bude izbađen*. Zato ga je tako nemilo bičevao, da su drugi čuli ove krute udarce, te se mal ne i uplašili. Još više se predstojnik uzeo diviti ovome velikome pokorniku, kada je iza smrti njegove opazio, gdje pojasi od kostrijeti bijahu upravo urasli u živu put misionaroru.

Drugo svjedočanstvo za krjeposni i strogi život Lovinićev vadimo iz malo prije navedene knjižice, što se našla u siromašnoj ostavštini njegovoj. Tude on zahvalnim spram Boga srcem pribilježio vanredne dogagjaje, koji se s njime zbili. U životu sv. Franje Jeronimskog a, svećenika D. I., čitamo, da je Bog dopustio duhu paklenomu, te ga ovaj zlostavljaо i na njemu iskalio gnjev svoj za to, što je Svetac tisuće i tisuće duša vragu paklenomu oteo i Bogu priveo. Tako piše i Lovinić o sebi, da ga vrag više puta isprebjao na mrtvo ime, i na svaki ga način mučio, te Lovinić mislio, da ne će moći preboljeti ovih zadobivenih rana. No mimo ostalo nalazimo i u ovoj knjižici i ovu vanredno rijetku milost, što ga Bog tješio šaljući mu Angjela Čuvara njegova, te ga bogoljubni ovaj misionar na svoje oči gledao.

Ima u istoj knjižici jošte i drugih veoma pobudnih stvari, što ih je ruka Lovinićeva pribilježila; no »Glasnik« ih mora ispustiti, jer hoće, da završi ove životopisne crticce.

Jedan mučenik.

 roza hvata čovjeka čitajući okrutnosti i ubojsva, što ih sada Kinezi počinjaju na stranicima, a i na urogjenim kršćanima.

Nema sumnje, da dragi Bog sve to pripušta s razloga njemu dobro znanih, a kojima se mi ljudi, makar ih potanko i ne upoznali, na kršćansku moramo pokloniti.

Tko će poreći, da će ovaj sadanji strašni pokret u Kini nebu privesti nebrojene mučenike? Tako je i prošle godine, 4 studenoga, bilo.

Katehista **Uan Kuen** bi od buntovnikâ uhvaćen i doveden četovogji buntovničkom. »Jesi li ti kršćanin?« zapitati će ga četovogja. »Jesam«, odgovori neutrašeni katehista. Na to mu odsijekoše jedno uho. Sad će ga iznova upitati: »Jesi li ti još kršćanin?« »Jesam«, odgovori ponovno katehista. S mjesta mu krvnici odsijeku i drugo uho. I po treći put upita ga četovogja: »Jesi li ti kršćanin ili nijesi?« Pošto i ovaj put odvrati naš junak: »Ja sam kršćanin« — odrube mu zlotvori rusu glavu. Otišavši krvnici, eto rogiaka mučenikovih, te uzeše dužnim strahopočitanjem mrtvo tijelo, i lijepo ga sahraniše.

Pa da ne pomislimo na prva vremena svete Crkve, kada su kršćani jednakom neutrašljivošću isповijedali sv. vjeru, i za nju vesela srca smrt podnijeli?

— 258 —

Vjesnik.

Apoštolsvo molitva u krčkoj biskupiji. Presvjetli g. dr. Antun Mahnić, biskup krčki, na srce stavlja svojemu svećenstvu bratovštinu Presv. Srca Isusova i Apoštola molitve. A da se

Apoštolsvo molitve i pobožnost k Presv. Srcu Isusovu, uvedena prigodom misijā, posvuda sačuva i raste, odredio je Presvjetli:

1) da diploma Apoštolsvta molitve visi u crkvi, kako bi je svatko vidjeti mogao; 2) da budu imena upisanih u Apoštolsvo molitve upisana u posebnoj knjizi; 3) da dušobrižnici ne prestanu, pošto su svršene misije, u Apoštolsvo molitve upisivati one, koji bi htjeli; dapače svake prve nedjelje u mjesecu neka se drži koja mala pobožnost na čast Presv. Srca Isusova; kod koje neka župnik reče nekolike riječi, da ih potakne spomenuvši, koju je molitvenu nakazu za taj mjesec odredio sv. Otac papa. Za to pak najbolje služi »Glasnik Presvetoga Srca Isusova«, koji toplo preporuča; 5) da svaki dušobrižnik oude pripravan isповijedati članove društva, i to u nedjelju, kad imaju najbolju priliku; 6) vrlo je korisno »društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest«, koje je već vrlo lijepo plodove proizvelo, a i još će ih proizvesti, samo ako svećenici po mogućnosti uznastoje, da mu idu na ruku. S toga, gdje je ovo »društvo« uvedeno, neka se zdušno sačuva; a gdje ga nema, onamo neka se uvede; 7) ako gdje vjernici žele, da se svetkovina Presv. Srca Isusova svečanje slavi — kao što je to već prijašnje godine negdje učinjeno —, neka toga svećenici ne priječe, već neka podupiraju pobožnost vjernika, i u svemu eka im idu na ruku; no neka je i razborita ova njihova pobožnost.

Ovako i na sličan način treba jednako u nas poticati oganj ljubavi k Presv. Srcu, ako nijesmo radi da malo po malo sasvim utrne.

U **Kostajnici** je uz obično slavlje uvedena bratovština Presv. Srca Isusova 12. kolovoza.

Pobožnost k Presv. Srcu Isusovu u banjalučkoj biskupiji. S radošću spominjemo, da ima i tuđe, tko na nju misli i za nju marí; a u tom ide prva hvala presvjetloga gosp. biskupa, fra Marijana Markovića. U svojoj okružnici, što je ove godine upravio kleru svome, kaže Presvjetli i ovo glede pobožnosti k Presv. Srcu: »... Naregujemo, da se posveta k Presv. Srcu Isusovu naknadno učini u svim župama banjalučke biskupije (pa i u kojoj se župi već i lani učinila); i to ljetos na svetkovinu Presv. Srca Isusova, ili u prvu nedjelju poslije iste svetkovine... Kod te pak posvete, prije koje se ima obaviti trodnevna pobožnost uz druge molitve imaju se izmoliti i nove litaniye Presv. Srca Isusova«. Dalje nareguje presv. g. biskup, da se svake godine u buduće mora obavljati po svim župama banjalučke biskupije i po svim zavodima redovničkim, muskim i ženskim, svakoga prvoga petka u mjesecu neka pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Tom bi se prigodom moglo izmoliti nove litaniye Presv. Srca Isusova, zatim obnoviti posveta k Presv. Srcu i podijeliti onda blagoslov sa presv. sakramentom s običajnom pjesmom i molitvom. Ovo se isto nareguje i za lipanjsku pobožnost, kod koje sve mora biti, kako je gore rečeno; samo se izostavi »posveta k Presv. Srcu«, a mjesto nje ima se pročitati koji ulomak iz knjige, »o naslijedovanju Presv. Srca«, ili iz druge koje slične knjige, što govori o Presvetom Srcu Isusovu.

— Od kongregacija u Francuzkoj osobito se ističe kongregacija »Školske Braće« što ju sv. Ivan de la Salle utemeljio god. 1684., a papa Benedikt XIV. potvrdio god. 1725. Gorušično zrno što ga sv. Ivan de la Salle posijao na rodno tlo katoličke Crkve, postade s vremenom veliko stalo, jer u sjeni

njegovoj ima 1400 podružnica 12 000 braće — ne ubrojivši amo novaka i kandidata — i 2.500 škola. U Francuskoj ima »Brace Kršćanskih škola« u svim biskupijama, preko 1100 sa više od 2000 škola i 22 kuće za novake. Od ovih je kuća u »St. Maurice l' Exile« određena jedino za škole u Istoku. U samom Parizu ima 59 škola ove Kongregacije. — Izvan Francuske ima kongregacija u Belgiji 53 kuće u Španjolskoj 42, u Engleskoj i Irskoj 14, u Austriji i Njemačkoj 13, u Italiji 22 na Istoku 42, u Sjevernoj i Južnoj Americi 145 Kuća — matica je kongregaciji u Parizu.

— **Trapisti** imaju u svemu 53 samostana i 3472 redovnika. Ženski ogrank togu velezaslužnoga reda ima 1246 članova, što vjerno Bogu služe u 17 samostana.

Lurdsко проštenište. Prošla godina 1899. bila je upravo znamenita i slavna za Gospu Lurdsku. Tri dogadjaja, što se lani u Lurdzu zbila, vrijedna su da se navedu. Prvo je: narodno hodočašće muževa u travnju, 40.000 muževa tad je pobožno klečalo pred kipom Majke Božje Lurdske. Divna li prizora! Drugo je: hodočašće gotovo svih biskupa t. zv. »latinske« Amerike. Treće je: euharistični kongres, kome je kao papinski izaslanik predsjedao kardinal Langénieux. Svega je do 160.000 hodočasnika u Lurd hodočastilo, a u tu svrhu željeznička društva priređiše 248 »posebnih vozova«. Do 407700 bilo tuj pričesnika, 44.650 sv. misa se odslužilo. 5 kardinala i 92 biskupa pohodiše sv. špilju. Tokom godine bi darovano Gospoj Lurdskoj u sv. špilji: 511 mramornih zavjetnih ploča, 129 srca od dragocjene kovine, 5 mačeva, 8 naramaka, 6 križeva počasne legije, 9 drugih ukrasnih darova, 1 dragocjeni kalež, 1 skupocjeni misal, 12 misnih ornata, 8 zastava, mnogo dra-
gulja itd.

Blagodati Presv. Sreća Isusova.

Starigrad. Lanjske godine oboljela sam od polmonite, a vrućica me bijaše dovela do skrajnosti. Časne sestre milosrdnice, u kojih sam tada stanovaša, molila su za me devetnicu za devetnicom Presv. Sreću Isusovu, Bl. Gospi i sv. Josipu. I ja htela sv. Obitelji domala ozdraviti.

Nego iste godine početkom lipnja ponovno ja u krevet. Bolest bijaše u tribulu, koji bijaše jako otežao. Na 20. istog mjeseca izvrgeno mi meni 6 litara vode, poslije se vrućica sve to više umanjava, a smrt se približavala; ozdravljenju na ljudsku govoreći nije bilo više nade. Nu ja se još usrednije utemeljio Presv. Sreću i Gospi i sv. Josipu; i ovi me s ruha grada spasile. I tada je evo već i 7 mjeseci, što se nalazim sasvim dobro, niti imam ikakovih posljedica bolesti. Dubokim gaudiem zahvaljujem se od sreća na povraćenu zdravlju Presv. Sreću Isusovu, Bl. Dj. Mariji i sv. Josipu.

M. F.

Samobor. Presv. Sreću Isusovu najsmjernije i najtoplje zahvaljujem na ozdravljenju djeteta. J. M.

Nazaret. (Banjaluka). Radi neprestanih promjena vremena zadobjijem najprije laku samo prehladu, koja malo po malo stade sve to više mah preotumati, dok ma jedne crne noći teška bola tako zahvatiti, te sam mislio, da je nadložao čas, da se oprostim s ovim svijetom; jer mi je lјuti reumatizam sa strašnim bolim bio zašto u uši, u prsa, u grlo i u glavi. Teško i onako ved disanje sad mi gotovo prestade. U tom otlašnom času: sam usred lјutih bolesti, u pojavnim noći ne znajudi si nikako pomoći, a daleko od svake druge pomoći, sretnim nekim mutarnim potaknućem bacim svoj pogled na sliku Presv. Isusova, što mi je poviješ postelje visjela, te iz bolnih gradil zavapim: Sreću Isusovu, pogledaj na me i smiluj se meni! Ako mi sada pomognes, ja da ti u slava moliti devetnicu — zahvalnicu, i javno se zahvaliti. Jedva su te riječi izgovorile moje uene, sto na jedanput se razigroše sve болi i ja mirno usmijem. Od tog časa sve dane devetnice bijah uvijek sve zdravijim tako, te sada zdrav i veseo iz dna zahvalnoga srca svoga kćem: Blagoslovljeno budi Presv. Sreću Isusovo! J. M.

Zagreb. Bila sam veoma oboljela na nozi, pa sam se utekla za pomoć presv. Sreću Isusovu, bl. dj. Mariji i sv. Josipu te sam uslišana i za to se od svega sreća zahvaljujem presv. Sreću Isusovu, preblagojenoj Gospi i sv. Josipu. R. H.

Osim toga stigoše ove zahvalnice: *Zagreb.* Za više dobivenih milosti od Presv. Sreća, S. P. S. *Bjelovar.* (Hrvatski), izdašna pomoć u mnogim nevoljama, Lj. P. — za mnoge primljene milosti, J. K. — *Bušnjaci*, mila majka brzo ozdravila, K. D. — *Brod*, boli prestale, J. J. — *Brusje*, sretan porod i zdravlje, O. M. — *Bukovec*

mali, pomoć u raznijem neprilikama, M. N. — *Cerna*, (Slavonija), sretno putovanje, lijepa zaslužba, F. H. — *Čabar*, (Hrvatska), život majci spasan i sretan porod, M. A. — izgubljeno opet se našlo, crne miši nestale, Lj. T. — *Čekovac*, (Međimurje), kćerka stupila u redovnički stalež, B. M. — *Djakovo* (Slavonija), „Srce Isusovo, miru i pomirenje naše“, St. R. — *Draga*, ozdravila L. G. — *Dragonica kod Noxe Gradiske*, probadanje u prsim i navala krvi prestaše, A. J. — *Dragoc*, zamršena parnica lijepo se svršila, A. V. — *Dubašnica*, (otok Krk), za mnoga dohivne i tjelesne milosti, J. F. — *Dubrovačnik*, (Dalmacija), poteškoće u zvaničnijem poslovima sretno sviđane, J. I. — za milost redovničkog zvanja, M. M. — *Fojniča*, (Bosna), od zarazne bolesti sačuvana, M. K. — *Fuzine*, (Hrvatska), zdravlje u obitelji, M. B. — ozdravila M. Š. — *Gjargjevac*, (Hrvatska), od opasne pesobolje oslobođena, C. Š. — *Gorice*, (Hrvatska), povratak mira u obitelji i napredak u naučima L. B. — ozdravila, J. D. — *Gradina* (Slavonija), dječa nam ljuto oboljeće i — ozdraviše I. i J. M. — *Gudinci*, (Slavonija), u nedanoj nesreći pomoć, Gj. K. — Kći mi ozdravila, T. K. — *Hercog-Marok*, (Ugarska), zdravlje, F. I. — *Hertkonec* (Slavonija), dijete ozdravilo, Fr. B. — *Ilok* (Slavonija), otekline kćeri na vratu isčezenule, L. M. — *Irig* (Slavonija), devetnice uslišane, S. Z. — *Ivančić-grad*, (Hrvatska), majka nepravedno osuđjena bi nevinom proglašena, M. K. — *Karlobag*, (Hrvatska), oslobođala se od žestoke glavobolje i boli očiju, M. V. — *Karlovac*, (Hrvatska), za dohiveno zdravlje, Lj. K. — molbe uslišane, A. O. i A. M. — *Klanac*, ostao u životu, T. M. — *Klanjec* (Hrvatska), dvaput pomoć u vojničkome poslu, br. 9. — *Koločep* (Dalmacija), dječa se sretno vratila, B. M. — *Kostajnica*, (Slavonija), mis i radošt vratiše se u obitelj, T. F. — *Ladovo*, molba uslišana, M. J. — *Mihaljevac* (Međimurje), za mnoge i premnoge milosti H. R. i J. R. — *Ogulin* (Hrvatska), dijete spaseno, I. ... — *Opava* (Ugarska), pomoć u nevolji, J. K. — *Osijek* (Slavonija) glavobolja i vratoholja prestaše, P. K. — *Palešnik* (Hrvatska), spasio se u pogibjeli života, M. R. — *Peščenica*, trganje udova prestalo, K. P. — *Petrinja* (Hrvatska) utjeha u žalosti, R. G. — *Petrovaradin* (Slavonija), mnogo puta bio uslišan, S. M. — *Piskoreci* (Slavonija), vanredna pomoć, M. S. — *Prelog*, od neprijatelja se oslobođio, K. Š. P. — *Rab*, groznica prestaše, A. B. — *Rijeka*, glavobolja i Zubobolja silna preštade, J. St. — *Rukavac* (Istra), sin iz očite pogibjeli života spasen, Fr. M. — *Samobor* (Hrvatska), otelj se smrti, B. K. — ozdravio, M. S. — *Sarajevo* (Bosna), sretan porod, K. M. — pomoć u nevolji, A. R. — *Senj* (Hrvatska), vesela vijest u tuzi, M. K. — oslobođio se nepriatelja, J. B. — *Sinj* (Dalmacija), zdravlje, F. L. — *Slatina* (Slavonija), „Srce Isusovo, izvoru sve utjeche“, M. N. — *Šibenik* (Hrvatska), nogu isčijeljena, L. R. — *Smrka kod Kraljevicee* (Hrvatska).

zdravje i oslobođenje od napasti, A. B. — *Spljet* (Dalmacija), „Sreću Isusovo, spasenje onima, koji u Te ušaju“, F. i J. M. —, *Strošnjece* (Slavonija), ozdravio, F. Št. — *Stabica Donja* (Hrvatska) za mnoge milosti, K. S. — *Subotica*, uspjeh na судu, Gj. H. — *Se. Ilija kod Varaždina*, sretan porod, S. D. — *Se. Ivan Želina*, dijete pustiće grčevi, Zl. S. — *Se. Jakor*, vesela vijest u crnoj žalosti, K. M. — *Traenik* (Bosna), sto puta hvala Presv. Sreću Isusovu, što mi je molbu i zavjet uslušala, da mi sin ode u redovnike, M. D. — crne misli i napasti prestale, I. M. — izbavio se na putovanju velikih neprilika, J. P. — *Tuzla Dolnja* (Bosna), sretan uspjeb, I. M. — *Vakuf Dolnji* (Bosna), obiteljske brige utajile se, A. C. — *Varaždin* (Hrvatska), molba mi uslušana, Z. B. — kći ozdravila, M. M. — u opasnoj srčanoj bolesti spasen, S. L. — *Vareš* (Bosna), okario se pijanstva i udario boljim putem, B. P. J. — dijete mi ozdravilo, B. V. — *Veletava*, povratio se dobar vid, A. P. — *Vinkovci* (Slavonija), dijete ozdravilo, B. V. — ozdravila majka i mnoge milosti, A. M. i A. K. — *Virje* (Hrvatska), traganje u rukama prestalo, R. H. — devetnicom uslušana, M. K. — zadobila mir duše, T. K. — *Voginjci*, devetnice uslušane, Z. B. — *Verba Gornja*, kćerka zadobila zdravlje, K. B. — ozdravila, A. B. — *Vrbanj* (Slavonija), neprijatelji od mnogo godina lijepo se izmirile, M. L. — *Vrhosko*, sačuvani od požara, A. V. — *Vrbnik*, mnoge primljene milosti, A. B. — *Zagreb*, radost i utjeba, Z. Z. — uspjeh u naučenju, M. G. — duševne tjeskobe popustile, A. B — molbe uslušane, N. I. — sretan porod, A. i P. Š. — zdravlje, J. B. — brat nam ozdravi, N. i D. V. — u pogibelji života spasen A. L. — velika milost, M. M. — našla dobru službu, E. S. — ispit uspjeli, C. H. — teška ozleda na ruci sretno zaciјelila, M. D. — *Zeleni Vel.* boli popustile, S. E. F. — *Zenica* (Bosna), zdravlje, I. I. — *Zlatar* (Hrvatska), povraćeno zdravlje, H. J. i A.

— * * * —

Namjena molitava i dobrih djela u studenom.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leon XIII.)

Raširenje sv. vjere.

ije ovo prvi put, što čitateljima Glasnika preporučamo znамено и красно дјело: „Raširenje sv. vjere“. Za „Apostolstro molitve“ i za „Raširenje sv. vjere“ moglo bi se gotovo reći, da su kanoti braća blizanci. I jedno i drugo ово „djelo“ ide за tim, da se što više promakne slava Božja:

„Apoštolsvo“ udruženom moštvo i revnovanjem za sve interese Presv. Srca Isusova, a „Raširenje sv. vjere“ svim sredstvima, što su njemu osebujna.

Za svaki veliki potхват hoće se i sredstava, što su u nekom razmjeru sa svrhom pothvata. Da vjerovjescici uzmognu živjeti u zemljama poganskim ili krivotvornim; da uzmognu onamo podizati makar i siromašne crkve i kapelice i škole; da uzmognu uzdržavati učitelje i t. zv. katehiste, koji pod njihovim nadzorom podučavaju i pripravljaju pogane za sv. krst, da mogu podizati i uzdržavati škole, ljekarne i bolnice: za sve to hoće se potpore novčane. No tko da im ju namakne? Vlade? One moraju za druge stvari da se brinu: pa ako kad i kad odregnjene misije novčano i podupiru s razloga političkih, opet je ta potpora ponajviše dosta jedna. Sv. Otač papa? Jest, on čini sve što samo može; ali njemu su neprijatelji Crkve regbi podrezali krila, otevši mu državu njezovu, a time i dohotke njezine. Sviše; vlada je talijanska zaplijenila dobra „sv. Zbora za raširenje vjere“, („Propagande“) te kardinali ovoga sv. Zbora ne mogu kao prije izdašne pomoći stati vjerovjescicima.

Sad u toj nevolji, zamislila jedna bogoljubna duša zamisao u istinu lijepu i praktičnu, e bi se pomoglo djelu „Raširenje sv. vjere“. Od onih milijuna katolika, što sada živu, kada bi svaki na tjeđan dao po jedan jedini florin, kako bi se lijepa svotica sabrala, a u svrhu najuzvišeniju: za raširenje kraljestva Božjega, na zemlji. *Dogji kraljestvo teoje!* Jest lijepa bi to bila svotica sama u sebi, pa opet ona ne bi dostajala za tolike i ogromne potrebe u misijama! Koliki su vjerovjescici upravo u najskrajnjoj bijedi baš sada, gdje od ljutoga glada u Indiji, a djelomice i u Kini danomice toliki ljudi gine; gdje vjerovjescniku srce puca, videći kako njemu na očigled od glada umiru nebrojeni ljudi, a on, od koga ovi jadnici istu hleba i duhovnoga i tjelesnoga, ne može da im ga poda, budući sam triju skraju nevolju.

Dedimo dakle barem mi, koji ljubimo i štujemo Presv. Srce Isusovo, za ljubav ovoga Božankoga Srca doprinesimo koji makar i čedan prinos za veliko djelo raširenja sv. vjere! Dajmo molitvama svojim, gorućim, zaufanim, ustrajnim molitvama jurišajmo regbi nebo, e bi se smilovalo tolikim dušama, što i sad još čame u tmini neznabušta! Ali prinesimo i koji novčani darak za raširenje sv. vjere. Što god mi u tu svrhu doprinosimo, to dajemo izravno na veću slavu Božju; to će nam Angeli zlatnim slovima upisati u knjigu života; to će nam biti i slatka utjeha na čas smrtni.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 12.

Prosinac 1900.

God. IX.

Izlazi svakoga mjeseca jedanput i stoji na godišnje 48 štira; za nov, kojima se u kćer dočekati ili poštovat Šalje, 72 lipca.

Božić na zemlji i na nebu.

Na badnjak 1899. ležala vojska »Burā«, u južnoj Africi, pred gradom Lady-Smith, koji su onda Buri već dva mjeseca bili opsjedali. Kroz to vrijeme nebrojene »bumbe« i »grane« padale poput kiše na taj nesretni grad. Buri ljutiti što su naišli na tako žilav otpor, dovukli bi gotovo svakim danom nove topove, e bi neprijatelja prisilili na predaju. A bio ovaj doista u jednom stanju: ljudi i životinje malo te ne pomriješe od glada. Tada od jednoć na večer uoči Božića, kada se obično po kućama kršćanskim užiju svijećice na »božićnom drvetu«, gle kako pade jedna čudna »bumba« u jednu ulicu. Niti je ona pukla, niti joj se ikoji štropot čuo, kada je na zemlju pala. Ljudi se, ma i sa strahom, napokon približili te digli tu čudnu »bumbu«. Što je bilo? Jedan dosta velik kolač, i baš fino ispečen. Pa nije to jedini kolač bio; nego sad u ovoj, sad u onoj ulici pade takova

slatka »bumba« kano s neba, na veliko veselje jadnih i gladčih gragjana i vojnika u gradu Lady Smithu.

Ma da rat ljude čini surove i okrutne, ipak se »burški« vojaci na badnjak smilovali jadnometu, te mjesto smrtonosnih taneta slali oni kolača neprijatelju.

A sada čuj, dragi štioče! Isus je jednoć rekao: „*Kadu vi, zli buduci, amijete dare dobre darati djeci svojoj; koliko će više Otac vaš nebeski dati dobra onima, koji ga mole?*“ (Mat. 7, 11.) Vidjeli smo, kako može mili blagdan Božić i najluđeg neprijatelja toliko ganuti te će zaboraviti na svoju mržnju, i neprijatelju mjestu smrti i pogube poslati *darova dobrih*. Kako će se istom naš najbolji Otac nebeski na taj dan smilovati djeci svojoj na zemlji, t. j. svim kršćanima, te im sve *dobre darove* poslati, što ih ištu od njega!

Jesi li rad znati, kako se svetkuje Božić na nebu? sto se tamo sve zbiva na taj dan?

Mene istina nije još bilo u nebu; pa i sv. Pavao, koji ipak sam o sebi pripovijeda, da je jednoć bio uzdignut do trećega neba, nigdje u svojim hstovima ne kaže, kako se slavi Božić u raju. Nego opet nije baš teško u tom pogledu nešto nagagjati. Sv. Pismo kaže, da nas Spasitelj u nebu bez prestanka preporuča svome vječnome Ocu. S toga je i znakove svojih pet rana zadražao na svome preobraženom tijelu, da, kako nas uče Sveci, vazda predoči svome Ocu, što je sve za ljude trpio, e bi tako navratio milosrgje Božje na nas.

To se zbiva svaki dan, sveudilj. Što pak bude na Božić gore u nebu? Nešto osobito. Tada pokazuje Isus vječnome Ocu Srce svoje govoreći: Evo na današnji dan je ovo Srce u betlemskoj štali zakucalo za ljude A ti si onda sam poslao „mnoštvo

vojske nebeske“ (Luk. 2, 13.) na zemlju, da bi pjevali: „*Slava Bogu u visini, i na zemlji mir ljudima dobre volje*“. Onda je Anggeo u tvoje ime navijestio pastirima: „*Gle, naviještam vam veliku radost, koja će biti svemu narodu; jer vam se danas rodio Spasitelj, koji je Krist Gospodin, u gradu Davidovu*“. Zato ako ikada, a ono danas podaj svim ljudima, koji su dobre volje, mir i radost i sve nebeske darove milosti.

Jest, dragi štioče, ako ne istim riječima, to za cijelo u tom smislu govori Spasitelj na Božić vječnome Ocu u nebu. S toga i čuje Bog, koji već i onako tako rado usliša naše molitve, na taj blagdan još puno radije sve ljude, staro i mlađo, kad mu se mole.

To je, zašto kršćani slave Božić onako svetim veseljem, od srca pjevajući:

»Radujte se narodi,
Kad čujete glas:
Da se Isus porodi
U blaženi čas.«

I zato si daju kršćani megjusobno raznih darova, u znak onih darova, što ih na taj dan nebeski Otac tako obilato dijeli djeci svojoj na zemlji: dobrim kršćanima

Sv. Franjo Asiški reče jednoć: »Ja bih rado bio kraljem, samo zato, da bih mogao učiniti, te se rođenje Isusovo posvuda što svečanje proslavi. Ja bih tada svim poglavarstvima naredio, neka se žito po ulicama i cestama rasipa, da se i ptice na taj dan raduju, te baš radosno uzmognu hvaliti Boga«. Nu Bog je najveći i najbogatiji kralj; i tko bi mogao nabrojiti sve one dragocjene darove, što ih on na taj blagdan ljudima dijeli!

Jest, sve dobro hoće Bog da nam dadne. Ali on hoće i to, da mu se za to molimo.

Šta ćemo dakle da prosimo od Boga na Božić?

Sve, štogod nam treba, za nas i za druge. Treba li ti zdravlja, treba li ti kruha za sebe i za djecu: moli pouzdano! Isus nas je učio moliti: „*Kruh naš svagdanji daj nam danas*“. Ali još puno potrebitiji od kruha tjelesnog jest kruh duše: milost Božja, koja će te očuvati od grijeha, pa te voditi put neba. Zato se moli iz dna srca: neka dogje Duh Sveti sa svojom milošću u dušu tvoju; to je najveća sreća na zemlji. A Bog će te za stalno uslišati; o tome nemoj ni časak posumnjati. Pa ne samo za sebe išti to, nego i za svoje mile i drage, pače za sve ljude. Srce Spasiteljevo je neizmjerno veliko; i s toga se ono raduje, kada se mi molimo za velike i za mnoge stvari, jer tim pokazujemo, da mi imamo veliko pouzdanje u njegovu moći i dobrotu.

Dakle, dragi štioče, pohiti na Božić k Srcu maloga Isusa; klekni s pobožnim pastirima u duhu pred jaslice, i metni sve svoje potrebe i želje do nogu maloga Isusa. No ne zaboravi pomoliti se i Majci Božjoj i sv. Josipu, da te oni preporuče Srcu Isusovu.

A da te Spasitelj sigurno usliši: to živi od sada tako nevino i pobožno, kao oni siromašni betlemski pastiri. Dooro se pripravi na Božić, osobito molitvom i primanjem svetih sakramenata, i štovanjem Presv. Srca.

Znaj pak za stalno, da će Isus održati svoje obećanje: da će naime »iz svoga Srca izliti na tebe blago milosticu«.

Leon XIII. hrvatskoj omladini.

Broju 4. ovogodišnjega »Glasnika« našeg ka-
noti prilog dodali smo »Poziv hrvatskoj
omladini«, što ga je posebni odbor izdao
u Zagrebu na dan sv. apoštola Matije 1900. Po tom
je izšla posebna brošurica »Slavlje hrvatske
omladine na osvitu novoga stoljeća«. Ova
brošurica — na jagmu raspačena u kojih 50.000
istisaka — nije drugo van tumač onih točaka, što su
navedene u »Pozivu«. Mi bismo bili doista slijepi,
kad ne bismo vidjeli, kako je neki osobiti blagoslov
Božanskoga Srca pratio i »Poziv i »Slavlje hrvatske
omladine«; jer širom cijele Hrvatske svi prijatelji
mladeži Hrvatske — na čelu im prečasni biskupat
s veleč. svećenstvom i sa dičnim našim učiteljstvom —
pregnuše iz svih sila, da Presv. Srce Isusovo pri svr-
šetku ovoga stoljeća u hrvatskoj mlađi slavi
pravi triumf, kakova jošte u Hrvatskoj nije slavilo.
Ovogodišnja svetkovina Presv. Srca Isusova (24. lipnja)
bit će u hrvatskoj kronici pobožnosti Presv. Srca
zlatnim slovima upisana. U čitavoj se Hrvatskoj na
taj dan svečano i za uvijek pouzdanica mila mlađež
naša posvetila Božanskomu Srcu. Od broja
7. o. g. počevši »Glasnik« jednako donosi vijesti
o tom »Slavlju«; a još opširnije donest će ga »Spomen-
knjiga«, koju željno izgledamo.

Kako su sve točke »Poziva« s ushom od
hrvatske omladine poprimljene, to je priregjeno i
»Rimsko hodočašće« naše mlađeži, što se pri-
družilo općemu Hrvatskome hodočašću u Rim. Dne
3. srpnja o. g. ovo je hodočašće osobitom ljubaznošću
od Nj. Svetosti Leona XIII primljeno. Namjesniku
Kristovu predala je tad hrvatska omladina preko
svojih izaslanika: prekrasni album sa 160.000 pot-
pisa, zlatno srce i Petrov novčić. Od ovih da-

rova sv. Ocu kano da je najmilije »zlatno srce«; jer je ono nakrcano nebrojenim dobrim djelima, molitvama, sv. pričestima itd.

Mi se zato ne čudimo, što je sv. Otac papa 15. kolovoza o. g. pisao vlastoručno pismo, a na ruke Preuzvišenoga g. nadbiskupa zagrebačkoga, Dra. Juraja Posilovića. Ovo papinsko pismo, kojim se Leon XIII. zahvaljuje hrvatskoj omladini za darove njemu prikazane, Preuzvišeni je gosp. nadbiskup zagrebački svečano pročitao na I. hrvatskom katoličkom sastanku u Zagrebu 3. rujna o. g., a i u »Glasniku Presv. Srca Isusova« neka mu je ovdje dično mjesto

Leon papa XIII.

Časni brate, pozdrav ti i apoštolski blagoslov!

Megju premnogim radosnim dogadjajima, kojima se dobroti Božjoj svijetlo dušu našu u ovoj svetoj godini tješiti i krijepliti, odlično mjesto zauzima po hrvatskoj mlađeži doprineseni Nam dokaz ljubavi i odanosti. Taj je dokaz Nama veoma mio, ne samo poradi velikog broja onih, koji ga doprinesoše; nego najviše s toga razloga, što su se ovi svećano obvezali, da će pod zastavom Božanskog Sreća »pro aris et focus« za vjeru naime i domovinu, ustrajno i odvažno vojevati. Kao znak toga zavjeta prikazano Nam je »zlatno srce«, što je nama tako godilo, da smo ga do dana današnjega kod sebe pridržali. Tebi dakle časni brate, već prema tvome zvanju rado povjeravamo, da toj mlađeži ponovno izraziš Našu zahvalu, i da ju ujedno bodriš; neka se nepomično drži odluke svoje; jer će odatle crpsti obilje utjehe i sigurnu nadu budućega blaženstva, ako bude Sreć Kristovo pobožno štovala i revno nasljeđovala. U to ime i za zalog očinske Naše

dobrohotnosti prerado podjeljujemo apoštolski bla-goslov tebi i svima, koji album potpisaše.

Dano u Rimu kod sv. Petra, dne 15. kolovoza
god. 1900., a dvadeset i treće našega pontifikata.

Leon papa XIII.

— 272 —

Rimsko hodočašće.

Zadnja bazilika, što se ima poходити u Rimu, kada se želi postići jubilej, jest: bazilika sv. Pavla izvan grada. Čujmo koju i o ovoj poslije sv. Petra najgromnijoj i najsukopćenijoj rimskoj crkvi, koju gdjekoji — ali krivo — podižu nad istoga sv. Petra.

Poput drugih rimskih bazilika ima i ova povijest svoju. Kako svi znamo 29. lipnja 67 god. poslije Krista mučeničkom su smrću u Rimu poginule po-glavice apostolske: sv. Petar i sv. Pavao. Ovoga zadnjega pokopa učenica njegova, sv. Lucina, odlična Rimljanka, na svome grobu jožno od Rima. Papa Anaklet podže na istome mjestu malu kapelu, a nju zamjeni god. 324. bazilika Konstantinova. Nešto kasnije (g. 386.) car Teodosij Veliki poštuje na grobu sv. Pavla još višu i jepsu crkvu, jer je ova bogatstvom i krasotom bila natkrivila tadašnju crkvu sv. Petra. Pio VII. ležao upravo na umaru, kada je g. 1823. ta bazilika postala žrtvom strašnoga ognja. Bilo je djelo pieteta spram pape, velikoga patnika, što mu ništa ne kazase o tome žalosnojne dogadjaju. Naslijednik mu na stolici Petrovoj Leon XII. pozva svikoliki kršćanski svijet, da se obnovi ova crkva; a i slijedeće pape učiniše ve moguće, da se bazilika sv. Pavla što prije i sjajnije podigne. Dne 8. prosinca 1854. bijaše nezaboravni Pio IX. katoličkim

svijetu proglašio dogmat »o bezgrješnom Začetku Bl. Dj. Marije«. To bijaše povodom, te se u Rimu tada na okupu našao golemi broj kardinala, nadbiskupa i biskupa čitavoga svijeta — među njima bio i prvi zagrebački kardinal nadbiskup, blagopokojni Juraj Haulik. Dva dana kasnije, 10. prosinca, Pio IX. okružen od 185 ovih visokih crkvenih dostojanstvenika obavi svećanu posvetu divne u istinu bazilike sv. Pavla izvan grada.

Crkva ima 7 vrata i veličanstveno zasnovano pročelje. Kad u nju ugeš, gotovo ćeš se zapanjiti nad onim prekrasnim nizom od 80 ogromnih poput stakla ulaštenih, bljestećih se korintskih stupova od granita.

Oni iz svjetlog mramornog poda, što se poput ogledala prelijeva, u četiri duga reda sa 20 svojih gorostasa dužnom crkve regbi izniču, držeći nad sobom visoke lukove i crkvu dijeleći u 5 lagja, kojih je cijelokupna širina 60 m., visina srednje lagje 23 m., a dužina čitave crkve 120 m.

Bazilika je veoma bogata; ima više kapelica sa slikama i kipovima od slavnih umjetnika. Najskupocjeniji bit će svakako veliki oltar s nebnicom, uprtom o četiri stupa istočnoga alabastra, što ih paša egipatski darova Piju IX. Njihovo podnožje resi divni, zelenkasti malakit, dar Nikole I., cara ruskoga. Nad gornjom tom nebnicom prelijeva se napis: *Tu es vas electionis (Ti si posuda izabrana)*. Pred glavnim ovim oltarom ima kao i u crkvi sv. Petra bogato urešena »konfesija«, gdje uz dio tijela sv. Pavla leži i jedan dio tijela sv. Petra. Zato i pjeva sv. Crkva: »Slaeni princi zemaljski, kuo što se za života ljubiše, tako se i u smrti jedan od drugoga ne rastariše«. Kraj tijela sv. Pavla, — glava mu je u Lateranu — leže sv. ostanci poljubljenoga mu učenika, sv. Timoteja.

Mimo to ima tuj dragocjeno Raspelo, što je

jednom progovorilo sv. Brigiti († 1370). Ispod njega je znamenita slika od mozaika, pred kojom je sv. Ignacij Lojolski sa prvim drugovima svojim — među njima i sv. Franjo Žaver i bl. Petar Faber — 22. travnja 1541. položio redovničke zavjete.

Prijatelji Presv. Srca Isusova.

Mijo Lovinić D. J.

(1682 — 1730.)

Blažena smrt.

as Gospodin otkriviši Presv. Srce svoje bl. Margareti Alacque reče: Gle ovo Srce, koje je ljude toliko ljubilo, te nije ništa propustilo, nego se iscrplo i uništalo, samo da im po kaže ljubav svoju. Zato svaka duša, koja u istinu ljubi Spasitelja, gleda kako će mu uzvratiti ljubav, do skrajnosti se žrtvujući za Isusa svoga i za sve interese njegove; a najpače za duše, koje on dragocjenom krvlju svojom na kržu otkupio. I Lovinić bio pravi prijatelj i istinski ljubitelj Isusa Krista, Boga svoga. I on se savkoliki istrošio radeći kanoti neumorni poslenik u vinogradu Gospodnjemu — za spas neumrlih duša. On je mogao reći s prorokom: *renewanje za dom tvoj, izjeda me, Gospode!* Ta revnost za duhovni dom, za spasenje stada svoga, za Karašovce, bijaše tolika, te mu napokon sasvim slomila slabašno tijelo; on pade prije vremena kanoti žrtva ljubavi k Bogu i bližnjemu

svome. Već četvrta godina njegova prenaporna života dokrajčila mu apoštolsko zaista djelovanje.

U siječnju 1730. Lovinić teško oboli od upale pluća. Istom se za to čulo u Temišvaru, već mu starješine njegove poslale najdragocjenije ljekarije; a i svećenika, koji će ga na umoru tješiti i zadnju mu pomoći pružiti, ako bi bolesnika bolest shrvala. Čega se svi bojali — a samo ne Lovinić, — to se i dogodilo. Bolest od dana do dana preotimala mah, niti se dala ikojim lijekom zaustaviti. Sve ga više uzeo probadati u prsima, a ljuti kašalj i oganj bivao sve žešći. Dok još bio potpuno pri svijestti, učini on veliku i skrušenu isповijed od cijelog života, te primi s najvećim bogoljupstvom sv. sakramente umirućih. Napokon nadogje svetkovina obraćenja sv. Pavla apoštola. Bio to zadnji dan Loviniću. Jednako odan u volju Božju, kao što je i gotovo bez prekida molio djela vjere, usanja i ljubavi, odijeli se velika duša njegova od umrloga tijela i vine put nebesa. O kako li je ljupko Isus vjernoga si slugu primio, kako li ga nježno na Srce si Božansko privinuo! *Slugo dobri i vjerni! budući da si bio u malom vjeran, nad mnogim ču te postaviti; ugji u veselje Gospodara svojega.* (Mat. 25. 23).

Tako umrije ovaj sluga Božji i prijatelj Presv. Srca u najboljoj dobi vijeka svojeg; bilo mu tek 48 god. Kolika je žalost obuzela Karašovce čuvši za smrt misionarova, teško je izreći. Sve je plakalo i kukalo i jadikovalo, kano da su rogjenoga oca izgubili. Od sviju strana zgrnuo se narod, kad ga predstojnik isusovačkoga samostana Temišvarskega uz podvorbu više svećenika sahranio. U crkvi, što ju istom sagradio Lovinić, držane bijahu za nj svečane zadušnice, reklo se prikladno pogrebno slovo, dok se nije najzad mrtvo tijelo pokraj velikog oltara u grobnici spustilo. No najljepši spomenik bijaše revnome misionaru ona ne-

izbrisiva uspomena, što mu je sačuvali harni Karašovi, a po tom i obilati plodovi njegova višegodišnjega revnovanja. Dosta bilo, da se tek spomene Lovinić, i već je nestalo nepristojnih riječi. Jedan mig njegov bio dovoljan, da se zastidjeli i pameti dozvali oni, koji bijahu sašli s puta krjeposti. U toliko se bilo proslavilo ime Lovinićevo sa krjeposti njegove, te su ga i inovjerci u velike cijenili i zavoljeli; oni ga dapače nazivahu »Svecemu«. Kad su jednom nekoje od njih upitali, kojega li su zakona, rekoše: »Mi vjerujemo u Boga, u koga vjeruje o. Mijo.«

Blago čovjeku, čija je uspomena blagoslovena!

— → ← —

I s k r i c e,

Izvagjene iz pisama bl. Margarete.

Za Glasnik prevodi Marijan Galović.

P r o s i n a c .

1. Obrati se Presvetome Srcu Gospodina našega Isusa Krista, jesi li rad svladati neprijatelje svoje, te naći jakost i utjehu potrebitu. Ono ti ih ne će uskratiti, ako li ih u njega ustražiš.

2. U svemu, što činimo, nastojmo sjediniti se s Bogom, i upriličiti se svome propetome zaručniku; no za to treba svladati sve obzire ljudske, koji u velike priječe naše usavršenje.

3. Samo siloviti otimlju nebo; a znaj, da u životu redovničkom treba jednako sama sebe prisiliti. Život redovnički i nije drugo, nego jedno razapinjanje;

St. Peter's in Rome.

s toga se s potpunim pravom može nazvati: živa smrt.

4. Nemojmo Bogu služiti na pola; jer kao što se on potpuno dariva onomu, koga ljubi, tako opet hoće, da jedini on ima cijelo srce njegovo.

5. Dobra redovnica mora se uvijek odricati svih naslada života, mriveći strasti svoje i duboko se u srcu ponizujući; jer ju to vodi do prezira i zaboravi na samu sebe.

6. Nutarne naslade lako u nas proizvode neku taštu samodopadnost, a ne uvijek čistu ljubav k Bogu.

7. Nemoj se žalostiti s nutarnjih tuga; jer od njih možeš crpsti veću utjehu, samo ako ih podnosiš mirno, predano i pouzdano u Srce Isusovo, koje ti ih šalje iz preobilne ljubavi.

8. Nastojmo da budemo uvijek u onom raspoloženju, u kojem bismo htjeli doći pred Boga; tada nam se ne treba bojati, da će nas smrt zateći iznenada.

9. Čega da se boji na smrti dobra redovnica? Ta ona je za života neprestano umirala i samoj sebi i veseljima osvoga svijeta, hoteći se posvema žrtvovati s dragim zaručnikom svojim, Isusom Kristom.

10. Naše je srce za Boga stvoreno. Teško njemu, ako je zadovoljno manjim čime od Boga, ili ako se hrani drugom vatrom, do onom čiste ljubavi Božje!

11. Za ime Presvetoga Srca Isusova nemojmo se toliko obazirati niti ispričavati samoljublja svojega! Držimo točno šutnju, a nada sve onda, kada nam Bog šalje nešto da trpimo!

12. Budimo ljubazni i ponizni u mislima i u djelima našim, a Presveto Srce bit će nam premilostivo.

13. O kad bismo dobro shvatili, koliko mi gubimo na duši, ne koristujući se prigodama, da štogod trpimo! Mi bismo tad većma pazili na to, da nam ne umakne ni jedan čas patnjā i mukā.

14. Ja držim, da Presvetome Srcu ne češ podati većega dokaza ljubavi, nego ako istrijebiš iz srca svoga one kumire, što si ih tude tako dugo štovao: kumire naime oholosti i svoje volje i neuredne ljubavi k stvarima ovoga svijeta.

15. Počinimo li koju pogrešku, a mi onda molimo Presveto Srce, da za nas zadovolji pravdi Božjoj, i da nam udijeli milost i milosrgje, makar ga mi ne bili dostojni.

16. Dušom i srcem sjedinimo se s presvetom Djesticom, i koliko samo možemo štujmo Riječ, koja je postala tijelo. Ljubimo nada sve Boga, koji postade dijete u prečistoj utrobi Djevičinoj.

17. Prikaži često Bogu Ocu žrtve, što mu ih Srce Božansko prikazuje, i moli ga, da se sva srca k njemu obrate.

18. Da bi počastio uništenja regbi ovoga Presv. Srca, daj učini pet djela poniznosti; zadrži se u dubokom ponoru svoga ništavila, i budi zadovoljan, kada te drugi ponizuju i preziru, misleći na Isusa ponižena i prezrena.

19. Nemoj da rekneš ikoju riječ ispraznu ili ispriče radi, te ne traži da te drugi ljube osim Srce Isusovo. Reci više puta: žrtva je Bogu duh skrušen; srca skrušena i ponižena ne češ prezreti, o Bože!

20. Vježbaj se često u šutnji nutarnjoj i vanjskoj, odbacivši svaku nekorisnu misao.

21. Za vrijeme šutnje čuvaj se svake suvišne riječi; saberi, koliko možeš, čuvstva svoja, te reci kad i kad: O Božansko Srce Isusovo! daj živi i vladaj u svim srcima, te ih ražezi čistom ljubavi tvojom.

22. Da bi počastio život žrtve Isusove, a ti sjedini svoj duh s duhom Kristovim, koga ljubav drži kanoti žrtvu pravde Božarske, da se žrtvuje za sve, što je u nas bolno, siromašno, bijedno i prezreno.

23. Da počastiš onaj život Isusov, u kojem ga

je ljuđav držala kanoti uništena, sakrivena i nepoznata svijetu: učini danas pet djela poniznosti.

24. Hoćeš li da imalneš za baštinu Presveto Srce Isusovo, a ti poput djeteta ljubi Boga svoga, budi brat bližnjemu svome, a strogi sudac samome sebi.

25. Oni, koji hoćeš da štuju Presv. Srce Isusovo, moraju sve, štogod čine, prikazati Bogu na nakane ovoga Božanskog Srca, i u svemu tražiti jedino proslavu Srca Isusova.

26. Meni se čini, da nema kraćeg puta niti sigurnijega sredstva, da se domognemo kršćanske savršenosti: nego posvetiti se Božanskome Srcu, te mu izkazati svu moguću počast, ljubav, hvalu i slavu.

27. Ja ne mogu vjerovati, da bi za uvijek poginuli ili po smrtnom grijehu pali u ropstvo vražje oni, koji se Presvetome Srcu Isusovu posvetiše: t. j. koji, poklem mu se sasvim prikazali, nastoje, koliko samo mogu, njega častiti, ljubiti i proslaviti, povodeći se u svemu za njegovim svetim načelima.

28. O kad bismo znali, koliko je časno i zasluzno, kada štujemo Presveto Srce; i kolika nagrada one čeka, koji, poklem se njemu posvetili, jedino za pravu njegovu žive!

29. Božansko je Srce poput tvргje i sigurnoga utočišta svima nevoljnim grješnicima, koji samo hoće, da se zaklone amo.

30. Božansko Srce hoće, da nad nama vlada samo za to, da nam u što većoj mjeri udijeli preveliko svoje mišljije i dragocjene darove posvećenja i spasa. No onima, koji se time ne služe, i ne daju da njima zavlada, opet će te darove oduzeti. Jer to je dragocjeno sredstvo spasa ujedno i zadnje, što nam ga podaje ruka miloga našega Oca nebeskog.

31. O kako je slatko umrijeti, pošto smo vazda gojili pobožnost napram Srcu onoga, koji će nas suditi!

Krasni plodovi pobožnosti k Presv. Srcu.

Od kolike je duhovne koristi »Društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest« dokazom su i ove crtice, izvaglijene iz listova dvaju svećenika.

Tako piše jedan veleč. g. župnik iz Slavonije (nadb. zagreb.): »Pod utiskom izvanredne utjehe, što nam Božansko Srce daje, ponukan sam, da Vam (iz Št.) čudne stvari javim. Bez sumnje da će i Vas zadržati. Djevojke, koje su ovdje u »Društvu za naknadnu sv. pričest« bježe u opatice! Zar to nije čudo? Jesi, po mojoj misli pravo čudo Božje milosti. M. Š. iz najbolje kuće već je primljena k čč. sestrama u Zagrebu. Danas evo opet mi govori, moli i brati M. T. neka umah i za nju pišem, kud bilo u Zagreb ili u Sarajevo. Jedna me i druga zadivila, slušajući zrele i pametne misli, što mi govore. Gizdu, kolo, udaju za čudo su zamrzile, tako te u Št. i ne ima »kola«, kako nekoć bivalo, pa još umah poslije sv. mise, što me vrlo žalostilo. Tomu više ni traga, kako se posvetiše Božanskome Srcu.«

Iz krčke pak biskupije piše jedan svećenik: »Broj upisanih djevojaka u »Društvo za naknadnu pričest« poskočio je u nas na 43; a to su gotovo sve. Njihovo je vladanje posve korektno. Čitavi mjesec lipanj bez ičijeg nagovaranja obavljale su svoju pobožnost u crkvi svaki dan, a u naprijed odlučile su svake nedjelje sastajati se u crkvi pod večer na molitvu. Tim će se zapriječiti beskorisno nedjeljno šetanje i klatarenje. Sabirale su prinose za zastavu Presv. Srca Isusova, te mimo svako očekivanje sakupile 90 kruna. Broj onih što su se upisali u Apostolstvo molitve, prekoračio je 300; broj dostatan, kad pomislimo, da nijesmo upisivali odsutnih. Gotovo kod svih opaža se želja za pobožnošću k Presv. Srcu.«

Slavlje hrvatske omladine.

Požega.

tome »Slavlju« piše nam prijatelj ovo. Na dan »Posvete« u jutro pričestila se svakolika mladež. U to sati bila je »impozantna« procesija ukupne mladeži pučkih nižih i viših, muških i ženskih škola. Usred procesije nosili su »abiturijenti« gimnazije : svećanim crnim odijelima kip Presv. Srca Isusova. Pred njim sispale su djevojčice u bjelini cvijeće, a uz njih redale se djevojke viših razreda sa kitama ruža i cvijeća, doč je zbor gimnazijskih pjevača (učenika) zanosno i oduševljeno pjevao veličanstvenu himnu Presv. Srcu Isusovu. Svekoliko svećenstvo grada stupalo je iza kipa Presv. Srca noseći plamne voštanice na čast Presv. Srcu, dok su učiteljski zborovi gimnazijski i pučki u svećanim crnim odijelima stupali nuz mladež kači njihovi vodiči u ovom svetom času.

U župnoj crkvi rekao je nakon ovoga doista svetoga provoda gimnazijski bateketa kratku, no vrlo zgodnu propovijed. U njoj je na osnovu Gamalielovih riječi : *Ako je od ljudi ovo djelo, rasteorit će se; ako li je od Božja ne ćete ga moći uništiti*, — i na osnovu crticice iz života Julijana odmetnika : »pobjedio si Galilejče!«, i čitave crkvene povijesti pokazao, kako je Crkva Kristova danas iz 19 stotina godina slavnija, nego što je bila ikada. »Stat crux, dum volvitur orbis.« (Križ Kristov nepomično stoji, dok se svijet ovaj jednako drma), bile su propovjedniku posljedne riječi ; ali kak - kratk - tako su zagrijali, te se »Posveta« svekolike mladeži — i onako oduševljen — Presvetome Srcu Isusovu srdačno ovršila. Svečanu sv. misu koju je pjevao domaći gradski župnik, prauli su prekrasnim četveroglasnim pjevanjem gimnazijalci.

Mladež je ovako na svoj, po mogućnosti dostojni način ovršila ono, za čim od srca teži; a to je — da živi u Presv. Srcu Isusovu. A da mladež u istinu tako shvaća ovu »Posvetu« dokazom su osim 400 sv. isповijedi pričesti, 4.000 sv. misa, 2.500 sv. krunica, devetdnevnih i trodnevnih pobožnosti, 100 postova, 142 sv. pobožnosti, 197 (300 djece svaki je dan kroz 4 tjedna molilo litanje Presv. Srca Isusova 5 Očenaša, 5 Zdravih Marija, Vjerovanje i obavilo duhovnu sv. pričest) i 110 K. 73 fil. (72 K. 73 fil. gimnazijalci, 30 K. djevojačke škole, 8 K. pučka muška učiona) što ih je ova mladež otkinula sebi od svojih usta, i poklonila za »Zlatno srce« sv. Ocu.

Što su čč. sestre u skromnosti učinile sa svojom djeecom na čest Presv. Srcu, sami Bog zna: ali »Album« su prekrasno iskitile naslovnom slikom, što izrazuje »Posvetu« djevojačke škole na bojama hrvatske trobojnice, dok je u bokovima okičena papinskim i hrvatskim grbovima. Gimnazijalci dašto nijesu htjeli da zaostanu, već je gimnazijalac VIII. r. Ervin Köröskeny (samouk) naslikao jednostavnu, ali vrlo lijepu i dejom i bojama sliku. Za nju kažu, da je jedna od najljepših u »Albumu« hrvatske »mladine. Središte na velikom polju u papinskim bojama (žuto i bijelo) bojadisanem zauzimaju simbolički cvjetovi vjere, ufanja i ljubavi (Kris ov cvjet, ljubica, ružice). Sliku okružava okvir, u kojem je na narančastoj svjetloj boji zeleni krov, koji obavija dvije krune: crnogore obitelji pape — Pecci sa papinskim insignijama, i onu dolje kraljevine Hrvatske. Misao zanosna, ali mukotrpne katoličke Hrvatske doista je vrlo lijepo izražena. Klasički napis g. Benakovića, gimn. profesora glasi ovako:

(Ozpor latinski)

Qui regum est rex Christus quique hujus vice fungi

Non dubitat Christo quippe volente viceM:
Horum uni grates, facta alterius Canit omnis

Juventus prisci gymnasii Iniceri.

(Velika slova crvena su i označuju jubilejsku godinu: MCM = 1900).

(Ozdo u polukrugu :)

Kraljeva Kralju, Isusu, hvala budi i dika!

Da vrši sveti se čin, Zamjenik Onoga bdi:

Njemu se Božoj po volji svetu, čuvenu Njemu.

Gimnazijalci gle Požege klanjaju svi.

Ovo su djela znana; a što se inako učinilo, nije da se svjetom slavi. Bilo na čast Presvetom Srcu!

— 285 —

Svaštice.

— **Sv. Otac, Leon XIII.** gotovo svakoga tjedna dva — tri puta ide u baziliku sv. Petra, da udjeli papinski blagoslov mnogobrojnim hodočasnicima, kojih je za ove slete godine sva sila u Rimu. Svaki put, kada ovako Leon XIII. daje blagoslov, ima u sv. Petru 30.000 — 40.000 ljudi. Istina mnogi hodočasnici naguju se tude i po više puta.

Sv. Otac daje se tada na stolici, zvanoj »Sedia Gestatoria« nositi kroz crkvu do velikoga oltara; onda su Litaniye Lauretanske, po tom je papinski blagoslov, a konačno prima Nj. Svetost najodličnije od tih hodočasnika na posebni »saslušaj«. Hodočasnici budu svaki put rekao bih neiskazano oduševljeni videći 90 godišnjega starca i miloga si oca, koji si umije svaćije srce osvojiti. Isti protestanti, što su svjedoci ovih rimskih svečanosti, jednako s katolicima slave Leona XIII.

Davno već nije bilo toliko biskupa i drugih visokih dostojanstvenika u Rimu, kao što ove slete

godine. Pravo je čudo, kako može sv. Otac sve ove biskupe primati u posebni »saslušaj«; jer mimo ove pušta pred se Leon XIII. i veoma mnoge druge privatne osobe. Nakon vrlo rđjava vremena, što je bilo u Rimu za prva tri mjeseca ove godine, onamo od Uskrsa svaki je dan ljepši. Za svibnja jedna se povorka hodočasnika nizala za drugom; bilo ih katkad više u jedan dan. Drži se, da je za mjeseca svibnja danomice u Rimu bilo blizu 100.000 inostranaca.

Na svršetku 19. vijeka imaju se na 19 planina u Italiji podignuti spomenici u slavu Isusa, Spasa našega; za svaki vijek — po jedan spomenik. Mjesta, na kojih će ti spomenici biti, jesu: Brescia, Ivrea, Saluzzo, Udine, Faenza, Genua, Pistoja, Grosseto, Acquila, Tivoli, Viterbo, Maranola, Otranto, Reggio, Caltanissetta, Gatelli Nuovo. A za 20. planinu uzeli su Monte Capreo nad Carpinetom, gradom, gdje se rodio slavni Leon XIII.

— Za ove svete godine oči svega kršćanstva uprte su u Italiju, a najpače u sv. grad Rim. Da vidimo iz podataka statističkih, kako je sv. Crkva onamo bujno procvala, i kako ona blagosloveno djeluje za rod ljudski.

U Italiji ima sad nešto preko 31.000.000 katolika, razdijeljenih na 265 biskupija. Broj duša u pojedinim biskupijama veoma je različit. Ima 1 biskupiju, u kojoj nema ni 5000 duša, 6 ima biskupija, koje imaju 10—15.000 duša, 11 sa 15—20.000, 9 sa 20—25.000, 16 sa 25—30.000, 16 sa 30—35.000, 14 sa 35—40.00, 15 sa 40—45.000, 8 sa 45—50.000, 18 sa 50—60.000, 15 sa 60—7000, 16 sa 70—80.000, 7 sa 80—90.000 i 15 sa 90—100.000.

Biskupiji, koje imaju preko 100.000 duša ima u svemu 98. Od ovih ima 35 biskupija sa 100 do 150.000 duša, 20 sa 150—200.000, 13 sa 200.000 do 250.000, 4 sa 250—300.000, 12 sa 300—400.000.

8 sa 400—500.000, 2 sa 500—600.000, 2 sa 600—700.000 i 1 (Milanska) sa 1.684.000 duša.

Naše hrvatske biskupije: zagrebačka nadbiskupija ima 1.228.018 duša, djakovačka biskupija 253.770, senjska biskupija 316.442, križevačka 23.000, zadarska nadbiskupija 75.000, spljetska biskupija 173.120, šibenička biskupija 89.850, hvarska biskupija 58.262, dubrovačka biskupija 63.650, kotorska biskupija 13.300, vrhbosanska nadbiskupija (sarajevska) 169.340, mostarska biskupija 94.443, banjalučka biskupija 60.830, trebinjska biskupija 15.660.

Sve biskupije talijanske imaju ukupno 21.534 župa. Od svih biskupija talijanskih imaju preko dvije trećine iznad 100 župa, 65 biskupija imaju preko 100—400 župa; jedna jedina biskupija ima ih 500, a jedna (Milanska) 745.

Svi svećenika u Italiji ima 76.672 od ovih pripada regularnom kleru 6.251 a svjetovnom 70.421; dakle na 404 duša dolazi jedan svećenik. Klerik u svim sjemeništima (osim onih u Rimu) ima lijepe broj: 21.352. Samostana za redovnike u 209 biskupija ima 1051 sa 995 redovnikom.

Talijanska je vlast na siloviti način zatvorila mnogo samostana, u kojima uza sve to žive nekolicina redovnika zapošljenih dušobrižništvom. S toga se na prvi mah i čini broj redovnika nešto malen spram broja samostana. Ženski redovi i congregacije ženske imaju 2273 samostana sa 21.480 duvnja, od kojih veliki dio odgaja mladež, te dvori bolesnike i služi siromasima. Ove čć. sestre upravljaju sa preko 1100 zavoda, u kojima je preko 120.000 gojenica. Muških katoličkih uzgojnih zavoda, kolegija i konvikta ima preko 520 sa kojih 90.000 učenika.

Najzad glede katoličkih društva i kato-

ličke štampe opažamo u zadnje doba lijepi napredak. Od svih 265 biskupija bit će ih sada jedva više od 20–30, koje ne bi imale posebnoga »diocezanskoga odbora« za katolička društva. Ma da i jest prije dvije godine vlada na silu ukinula tisuće ovih društva katoličkih, poglavito u Gornjoj Italiji; to je opet svakolika katolička organizacija veoma jaka. U 188 biskupija, iz kojih su tiskani točni izvještaji, ima 3982 župnih odbora, 708 odjelâ za mladež, 688 radničkih društva, 116 društva za mlađice, 1412 raznih društva, kao što su: čitaonice, društva za osiguranje, . . . 16 gjačkih društva. Sve je to pod vrhovnom upravom t. zv. *Opera dei Congressi et Comitati cattolici*. Mimo to ima još 151 uzajmena blagajna, 233 radnička društva i 531 različita katolička društva, što nijesu pod vrhovnom upravom »Opera dei Congressi« itd. U svemu dakle ima u Italiji katoličkih društva do 8391, a u zadnje doba bit će se taj broj i povećao do najmanje 9000.

Katolička štampa ima 26 dnevnih časopisa (novina), i kojih 180, što jedan do tri puta u tjednu izlaze.

Koliko bi se mi Hrvati u tom pogledu od Talijsana mogli, a i morali učiti!

— 288 —

Namjena molitava i dobrih djela u prosincu.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Leon XIII.)

Jubilej.

Prošle godine na Spasovo svećano je proglašeno u Rimu u predvorju crkve sv. Petra, papinsko pismo, kojim Leon XIII., godinu 1.900 proglašuje jubilarnom (svetom) godinom. Ta se jubilarna godina otpočela 24. prosinca 1898. poslijepodne, kada je sv. Otac s velikom svećanošću otvorio t. zv. Sveta

Vrata od crkve sv. Petra u Rimu; a trajat će do 24. prosinca 1900. kada će opet sv. Otar uz slične obrede zatvoriti Sveta Vrata crkve sv. Petra.

„Glasnik“ je donio ove godine 5 članska o jubileju, pa sad evo u zadnjem broju ove godine opet hoće da piše o jubileju. Zašto? On je rad ispuniti jednu vruću želju sv. Oca Leonu XIII., koji je upravo za ovaj mjesec članovima Apostolstva molitve dao za molitvenu nakanu: jubilej.

Oprostom jubilejskim kršćaninom se otpuštaju vremenite kazne, što ih on zaslužio grijesima i grijekama svojim, poklepmi su mu već prije grijesi i grijekе oproštene bile. Ovo otpuštenje vremenitih kazna za grijehu jest potpuno; uzeto iz punine duhovnoga blaga crkvenoga po osobitoj naredbi sv. Oca pape, koji je oabil dijelitelj tog duhovnoga blaga sv. Crkve. A koje je to duhovno blago crkveno? Zasluge su to neizmjerne života muke i smrti Isusove; po tom i zashuge koliko Majke Božje, toličko i Svetaca i Svetica Božjih.

Nema bitne razlike između „jubilejskoga oprosta“ i onoga oprosta, što se zove „potpuni oprost“; nego opet je jubilejski oprost: svečaniji, bogatiji i sigurniji od drugih potpunih oprosta.

On je svečaniji. Zašto? Jer je općenitiji, te se proteže na vaskočki svijet kršćanski; jer ga prate obredi veličajniji i svetiji; jer se otpočinje i svršava regbi nekom spremom, koja je podobna probuditi u srcu našem najbogoljubniju čuvstva.

On je bogatiji. Zašto? jer ga prate obilje milosti, što ih Crkva poput ljubazne majke hode da udjeli djeci svojoj, a ne dijeli ih, van jedino za „svete godine“. Takove su milosti n. pr. što se kršćani mogu odriješiti od svih grijeha i crkvenih kazna bez iznimke; što se mogu jednostavni zavjeti promijeniti u draga dobra djela.

On je sigurniji. Zašto? Jer su važniji uzroci, s kojih Namašnik Kristov na zemlji otvara bogatu riznicu crkvenoga blaga; jer su kršćani većma pripravljeni, da dobiju ovaj opros; jer sv. Otar djeci svojoj, kršćanima po cijelome svijetu, nijedan oprost toliko ne preporuča, koliko jubilej; jer sv. kršćani, bili oni roda visokoga ili niskoga znatne žrtve moraju da pregoru, samo da bi se domogli tolikoga blaga: jubilejskoga oprosta.

Zar ne bi dakle bila velika nezahvalnost spram dragoga Boga kada bismo odnemarili jubilej? Zar ne bismo samim sebi najveću štetu duhovnu nanesli, ne mareći za jubilej? Daleko bila od nas tako grđna nezahvalnost, daleko tako velika nesreća!